

S U M A R

- 3 *Academicianul Mihai Cimpoi – Savantul anului 2010*

ISTORIA LITERATURII

- 4 NICOLAE BILEȚCHI. *Mircea Streinul între ostracizare și reconsiderare*
- 19 VALERIU MATEI. *Nicolae Milescu Spătarul despre colonizarea rusească a Siberiei în secolul al XVII-lea*
- 31 CLAUDIA MATEI. *Poezia lui Tudose Roman*
- 35 ALA ZAVADSCHI. *Împletirea elementului narativ cu cel istoric și social în romanul „Înstrăinații” de D. C. Moruzi*
- 44 NATALIA COSTIUC. *Mara – simbolul mamei universale*
- 48 GRIGORE CHIPER. *Optzecismul poetic basarabean: primele manifestări*
- 57 TATIANA BOTNARU. *Tradiție și modernitate în creația lui George Meniuc*
- 65 OLESEA CIOBANU. *Poezia lui Lucian Blaga și cea a Magdei Isanos. Afinități și deosebiri*
- 72 LILIA MARDARI. *Publicistica literară a lui Vladimir Beșleagă: muzica în destinul de creație*

LITERATURĂ UNIVERSALĂ

- 77 TATIANA CIOCOI. *Moștenirea lui Dante: câteva aspecte privind instituționalizarea literaturii feminine în Italia*

ETNOLOGIE

- 88 VICTOR CIRIMPEI. *Fragmente de tezaur al mentalității și inteligenței populare (II)*

TOPONIMIE

- 106 ALEXANDRU DĂRUL. *Toponim de origine română în insula Sahalin*

ISTORIA LIMBII

- 108 TAMARA PAHOMI, VALERIU POPOVSCHI. *Lupta pentru limba română și alfabetul latin în Basarabia în 1917. Privire de ansamblu*

MORFOSINTAXĂ

- 132 VIOLETA UNGUREANU. *Structuri actanțiale cu verbe polisemantice*
- 137 NATALIA BUTMALAI. *Structura semantică a verbelor stărilor fizice în limba română*

GRAMATICA COMPARATĂ

- 141 GALINA RUDENCO. *Analiza semică și clasificarea semantică a verbelor de convingere în limba engleză în comparație cu limba română și rusă*

RECENZII

- 149 VASILE BAHNARU. *Elemente de semasiologie română*. – Chișinău, Știința, 2009, 288 p. (GHEORGHE COLȚUN, ANA DATCU)
- 153 VALERIU MATEI. *Elegiile fiului risipitor* (Opera poetică). – Iași, Editura Princeps Edit (Colecția *Ediții critice*), 2010, 668 p. (TEODOR CODREANU)

Academicianul Mihai Cimpoi – Savantul anului 2010

Reputatul critic literar, estetician și istoric al culturii Mihai Cimpoi a fost desemnat *Savantul anului 2010* de către Consiliul Suprem pentru Știință și Dezvoltare Tehnologică al Academiei de Științe a Moldovei, la propunerea Consiliului științific al Institutului de Filologie, pentru contribuție substanțială în domeniul criticii și istoriei literare.

În anul 2010, acad. Mihai Cimpoi a scos de sub tipar ediția a IV-a a *Istoriei deschise a literaturii române din Basarabia*, operă monumentală, cea dintâi sinteză critică asupra fenomenului literar din Basarabia ultimelor două secole, și monografia *Vasile Cârlova – poetul „sufletului mâhnit”*, o sinteză modernă asupra operei poetice a unuia dintre primii romantici ai literaturii române, spirit precoce care și-a pus lira în slujba interesului național, fiind, în acest sens, amintit de Mihai Eminescu, în *Epigonii*, printre artizanii redeșteptării naționale – „Cârlova oștirea cheamă”. Acad. M. Cimpoi îngrijește și corpusul critic consacrat operei lui Ion Creangă, din care au apărut deja 12 volume.

În aceeași perioadă, criticul literar Mihai Cimpoi a publicat peste 40 de articole și studii consacrate atât literaturii române clasice și contemporane, cât și literaturii și culturii universale (M. Eminescu, Fr. Nietzsche, F. Dostoevski, L. Rebreanu, C. Noica, P. Celan, E. Cioran etc.).

Toate aceste volume și sinteze vin să completeze opera impresionantă a acad. Mihai Cimpoi care include aproape 50 volume de critică și istorie literară, filozofie și istorie a culturii, printre care amintim monografiile consacrate operei lui Mihai Eminescu, Ion Heliade-Rădulescu, Grigore Alecsandrescu, Duiliu Zamfirescu, Lucian Blaga, George Bacovia, Giacomo Leopardi, Grigore Vieru, Constantin Brâncuși etc.

Aplicând o grilă valorică modernă și sigură, axată pe evidențierea și impunerea operelor literare și culturale autentice, însușindu-și criteriile și principiile călinesciene, modelul ființial noicist și experiența ontologică heideggeriană, Mihai Cimpoi a realizat o operă literară amplă, care îl impune pe autor în prima linie a criticii și istoriei literare române dintotdeauna și, incontestabil, un spirit notoriu al fenomenului literar din spațiul basarabean. Exegezele sale asupra operei eminesciene, a celei bacoviene sau bliagene, sintezele de istorie a literaturii române din Basarabia, precum și eseurile filozofice asupra culturii române, nu vor putea fi evitate de oricine se va apleca asupra fascinantei experiențe spirituale – *Literatura română*.

Colectivul Institutului de Filologie îi exprimă dlui acad. Mihai Cimpoi sincere felicitări cu ocazia înaltei distincții academice și îi urează noi realizări științifice, multă sănătate și tradiționalul:

La mulți ani!

Colectivul Institutului de Filologie

NICOLAE BILEȚCHI

Institutul de Filologie
(Chișinău)

MIRCEA STREINUL ÎNTRE OSTRACIZARE ȘI RECONSIDERARE

Abstract

The article follows a sinuous way of a Romanian poet and prose writer, Mircea Streinu, from a destiny that was ostracized after 1945 to the one brought into light today. In this sense, due to a specific tendency of the current period of literature study it is Mircea Streinu's poetry, prose and activity as a founder of publication houses that is analyzed. His novels, *Aluion*, *Lupul din Țara Hușulilor* (The Wolf from the Hutuli Country), *Drama casei Timoteu* (The Drama of Timoteu's House) and *Soarele răsare noaptea* (The Sun rises at Night), are analyzed separately and carefully from the perspective of the artistic movement Iconar. The character is analyzed as a human with pantheistic inclinations, as a human docile to the historic determinism, as a civilized human and as a human with high ethic principles (homo ethicus). The author proves his assertion, „Bucovina offers a special spiritual climate” to the Romanian literature.

Se împlinesc 100 de ani de la nașterea scriitorului bucovinean Mircea Streinul. Poet, prozator și animator cultural de înaltă ținută, el a fost o personalitate artistică prea marcantă ca să nu cadă în dizgrația regimului totalitar, acesta, ca să-i poată trece opera la index, declarându-l legionar, și prea stimată de cititori pentru ca cerberii în cauză să nu încerce să-i oblige cu forța să-l dea uitării. Așa se explică paradoxul că la 1995, adică aproape la capătul unui secol, când destinul oricărui om are șansa să fie clarificat, cunoscutul critic Ion Simuș să mai poată declara cu deplină dreptate despre Mircea Streinul: „Reconstituirea profilului intelectual al acestui lider al mișcării literare bucovinene rămâne ca o datorie a prezentului” [1, p. 5]. În cele ce urmează vom încerca să reconstituim profilul literar al lui Mircea Streinul în speranța că, prin acest act, vom contribui la acoperirea acelei datorii a prezentului despre care vorbea cunoscutul critic.

Poetul, prozatorul și animatorul cultural bucovinean Mircea Streinul s-a născut la 2 ianuarie 1910 în comuna Cuciurul Mare, județul Cernăuți, și a decedat la 17 aprilie 1945 la București. E înmormântat la cimitirul Bellu. Pentru conformitate, amintim că reputatul om de cultură a mai semnat cu pseudonimele: Mircea Iconaru, Andrei Pajeră, Voinea Lunaru, Ion Solaru, Al. Vorniceanu. Se trage dintr-o familie cu vechi tradiții culturale: tata, preotul Gavril Streinul, era un reprezentant de seamă al clerului și un mare păstrător al valorilor românești din Bucovina supuse de către austrieci deznaționalizării; mama, preoteasa Olimpia, descindea direct din familia vestitului pictor patriot Epaminonda Bucevschi.

Scoala primară o face în satul de baștină, Cuciurul Mare, într-o atmosferă de patriotism românesc survenit după unirea Bucovinei cu România. Studiile secundare

le capătă la liceul „Aron Pumnul” (1922-1928), iar pe cele superioare – la Facultatea de Teologie a Universității din același oraș, Cernăuți (1928-1932). Licențiat în teologie (1932). Tot la această universitate a mai audiat, fără a le absolvi, cursurile de Litere, Filozofie și Drept.

Încă din fragedă tinerețe Mircea Streinul dezvoltă o amplă activitate de editor. La numai 18 ani, în 1928, el fondează, împreună cu prietenii Neculai Roșca, Nicolae Pavlovici și basarabeanul Teodor Plop, revista școlărească *Caietul celor 4*, unde va și debuta cu o năvelă intitulată *Paloș Voievod*. Trei ani mai târziu, în 1931, Mircea Streinul va întemeia, de data aceasta împreună cu Ion Roșca, George Drumur, Gheorghe Antonovici și Neculai Pavel, gruparea literară *Iconar*, care pe parcurs va beneficia de o revistă și o editură (1933), ambele purtând același nume. Nu dispunem de date precise, dar bănuim că, tot în această vârstă fragedă a tinereții, Mircea Streinul a mai editat revistele *Argonaut* și *Fișier*.

Erau publicații și acțiuni care i-au permis lui G. Călinescu să afirme mai târziu nu numai că „în Bucovina mișcarea culturală a fost totdeauna vie”, dar și că „sufletul poeziei bucovinene tinere... este Mircea Streinul” [2, p. 640; 906-907]. Dar mai erau acestea, se impune să adăugăm noi, publicații și acțiuni, care îl prezentau pe Mircea Streinul și ca pe un mare primenitor al vieții social-politice din ținut. Ele aveau menirea să curețe regiunea Cernăuți de urmările conducerii ei de către guvernatorul german Bourignon (1898-1903), care a început, cum bine se știe, înainte de nașterea editorului și scriitorului despre care vorbim, dar care au avut apoi repercusiuni dramatice atât de întinse, încât cercetătorul Constantin Loghin nu a putut să nu numească acest timp scurt „Era Bourignon”, adică l-a extins într-atât, încât, imaginar, el trebuia să cuprindă de acum și anul debutului lui Mircea Streinul. Ea, această guvernare, „...a dus cea mai aprigă luptă împotriva elementului românesc” din Bucovina și tot ea a arătat că „cu cât mai înverșunată era acțiunea de prigonire a lui Bourignon, cu atât mai dărză rezistența românilor...” [3, p. 217].

Activitatea prodigioasă de editor și de fondator de publicații a lui Mircea Streinul, chiar de la începuturile carierei sale, nu a fost una întâmplătoare, ci una dictată de specificul Bucovinei. În *Cuvinte la carte*, un fel de addenda la romanul *Drama Casei Timoteu*, scriitorul afirmă că „Bucovina oferă un climat spiritual special” (p. 333) literaturii române. Specificitatea climatului Bucovinei poate fi ușor urmărită răsfoind istoria ei: secolele XII-XIII – parte componentă a cnezatului Halici-Volânia, unde despre o cultură națională nu putea fi nici vorbă; secolele XIV-XVI – parte constituantă a Moldovei, care, evident, nu are încă o literatură a ei; prima jumătate a secolului XVI – 1775 – sub dominația otomană, care, după cum se știe, nu împiedica, dar nici nu favoriza dezvoltarea culturii naționale; 1775-1918 – parte a Imperiului Austro-Ungar, despre influența nefastă a căruia asupra dezvoltării culturii naționale a Bucovinei am vorbit. Așadar, din cei aproape 900 de ani, de unde am început numărătoarea, doar 22 (1918-1940), când Bucovina de nord a fost atașată la Patria-Mamă, au fost cu adevărat prielnici pentru dezvoltarea culturii naționale românești. Aici e și secretul climatului spiritual specific al Bucovinei despre care vorbea Mircea Streinul.

Pentru a restabili situația, trebuiau luate măsuri extraordinare. Printre acestea era și organizarea publicațiilor prin care cultura să poată întreține un dialog constructiv cu publicul. Mircea Streinul, după cum am văzut, le-a organizat pe toate, fiind pentru aceasta, la moarte, supranumit de Camil Petrescu șef de școală.

Preocupându-se de „climatul spiritual special” al Bucovinei, de oamenii și solul din care aceștia cresc, Mircea A. Diaconu, autorul studiului monografic *Mircea Streinul. Viața și opera*, [4] îl numește pe acesta din urmă dintru început gotic moldovenesc, pentru ca până la urmă să-l substituie prin termenul gotic bucovinean, care, se vede, i s-a părut mai exact. Și bucovineanul, în concepția autorului, e tot de un specific aparte, numit de el *homo bucovinensis*. Acest om e pătruns de tendințe contradictorii. Pe de o parte, e cuprins de o bucurie că, în virtutea spiritului autoconservării de care s-a condus pe parcursul timpului aflării sub regimurile totalitariste, a păstrat cu sfințenie tot ce, în plan spiritual, a avut mai bun și deci dispunea de un fundament pentru prosperarea de mai departe a culturii. Pe de altă parte, el are senzația unui regret cauzat de faptul că, după Unire, Țara nu-și îndeplinea întru totul promisiunile de progresare națională a provinciei, deși pentru aceasta ea, cum am spus, avea fundamentul necesar.

Cel mai acut resimțea aceste contradicții scriitorul bucovinean. „Dacă, zice Mircea A. Diaconu, ar fi să facem un portret robot al scriitorului bucovinean din această perioadă, am spune că trăsătura lui definitorie este conflictul interior dintre credința că se află în posesia celor mai adânci date ale ființei naționale, care îi cultivă un complex de superioritate... Pe de altă parte, când celelalte etnii din Cernăuți aveau ramuri culturale prospere, românii se simt în continuare frustrați, lipsiți de vigoare și amenințați de pericolul pierderii identității” [5, p. 187].

Anume aceste contradicții au generat apariția mișcării literare *Iconar* bazate pe spațiul gotic, despre care Liviu Rusu spunea că ar deschide posibilitate omului de a se „desprinde din încătușarea lutului”, cu valoare de fundament istoric, și de a se înălța „spre cer” [6, p. 1], aidoma construcțiilor lucrute în stil gotic, cu valori de perspectivă. Reprezentantul acestui gotic simte nevoile spirituale, descoperă lipsurile culturale care, pe fundalul românesc din Bucovina, ca și din Moldova, se profilau deosebit de clar, dar și de dureros. El se vede acum nevoit să verifice temeliiile spirituale supuse clătănării, să recupereze valorile scăpate, să se integreze cât mai plener în căutările artistice universale. Aceste nevoi spirituale comune nu numai pentru bucovineni, dar și pentru moldoveni, necesitau căi de rezolvare similare. Poetul moldovean N. Costenco, fiind în fața acestor condiții, avea să afirme în 1937: „Noi trebuie dintr-o dată să creăm și pentru clasici, și pentru romantici și pentru parnasieni, sămănătoriști, poporaniști, moderniști, și pentru cei cu tendințe sociale” [7]. Ceva mai devreme, în 1933, același gând îl formula și scriitorul bucovinean Mircea Streinul: „Cercetați înălțimile celeste, sfredeliți zările transparente și adunați de pretutindeni comorile firii” [8].

Volumele de versuri ale lui Mircea Streinul – *Carte de iconar. Itinerar liric* (1933), *Itinerar cu anexe în vis. Cartea pământului* (1934), *Tarot sau Călătoria omului* (1935), *Divertisment, câteva poezii pentru prieteni* (1935), *Zece cuvinte ale fericitului Francisc din Assisi* (1936), *Comentarii lirice la poeme într-un vers de Ion Pillat* (1936), *Corbul de aur*, poem (1938) –, toate editate la Cernăuți, fac dovada că, așa cum a demonstrat cu lux de amănunte Mircea A. Diaconu, autorul, verificând temeliiile și recuperând valorile scăpate, s-a inspirat concomitent și din cele mai frumoase modele ale literaturii universale și române: Poe, Rilke, Trakl, Villon, Baudelaire, Minulescu, Blaga ș.a. Necesitatea aceasta de respirație literară largă prin acumulare de diverse eșantioane era bine conștientizată de Mircea Streinul. El știa că odată și odată zvâcnirile lirice bucovinene vor fi influențate de ele, fie în mod catalitic, fie pe cale modelatoare. În poezia bucovineană a timpului

ele apar uneori asimilate organic, altelei aproape independente, „...rămânând deseori în umbra-neascunsă – a modelelor” [5, p. 128]. Pentru poet era bine că ele figurau, că stăteau la îndemână oricui. Plină de perspectivă pentru Mircea Streinul, această stare de lucruri i se părea jenantă lui G. Călinescu, care obișnuia să lucreze cu eșantioane menite, prin organicitatea lor, să contureze personalitatea literaturii române, de unde și senzația lui de hibriditate și înăbușeală. „Hibriditatea și lipsa de gust, va spune el, înăbușe totul” [2, p. 907]. Gravă prin sine, afirmația nu era și distrugătoare, căci cu câteva rânduri mai jos marele critic îl numește, cum am spus, pe Mircea Streinul „sufletul poeziei bucovinene tinere” [2, p. 906]. Or, să te învrednicești de o atare metaforă din partea lui G. Călinescu era un lucru de mare cinste.

În plan artistic, poetul Mircea Streinul s-a căutat îndelung pe sine știindu-și prioritatea de a da tonul și pentru alții. Același G. Călinescu susține că momentul în cauză se produce abia la a treia culegere de versuri. „Abia în *Tarot sau Călătoria omului*, notează criticul în a sa istorie a literaturii, începe să se contureze o individualitate psihologică, având ca note starea delirantă și sentimentul morții și să se ridice scurte acorduri suave cu ingenuități de colinde și frumuseți litanice” [2, p. 907]. Dacă ținem cont de conținutul pe care îl pune G. Călinescu în noțiunea de individualitate psihologică, putem ușor deduce că constatarea lui nu indică atât o întârziere în afirmare, cât o regăsire de sine veritabilă aflată în căutări chinuitoare.

Starea delirantă și sentimentul morții din poezia de început a lui Mircea Streinul vorbesc clar de acea tendință de aliniere a liricii bucovinene la căutările poeziei universale despre care vorbeam mai sus. Cuvântul „moarte” are în creația lui semnificații deosebit de largi, el cuprinzând și noțiunile de existență, și de bilanț al trăirii, și de izbăvire de povara vieții: „Când m-or coborî-n mormânt,/ fiecare frunză va fi cuvânt,/ ochii vor lumina în amintire,/ ca să dea serilor de știre:/ țara heruvimilor să vadă/ cum le vine fratele-n livadă,/ logodit cu șoapta vântului/ în umbra pământului,/ între noapte și zi -/ iar cine va auzi/ suișul muntelui,/ să se uite cum trupul meu/ s-a așezat/ în inima lui,/ la dreapta soarelui,/ la amiază de bine și rău -/ cum a hotărât Dumnezeu” (*Tarot sau Călătoria omului*).

Versurile citate certifică o tendință a poetului de a rupe cu sămănătorismul și de a îmbrățișa curentul expresionist, capabil să evite mai insistent mimarea și să dea o posibilitate mai pronunțată de a promova esențele coloritului bucovinean care, în concepția lui Mircea Streinul, dorea să imprime literaturii române „un climat spiritual special”. Să nu uităm că Bucovina a visat nu doar la o simplă unire cu Țara, ci la o integrare în ea cu zestrea de acasă.

Așadar: Bucovina și România, provincia și Țara. O provincie cu o cultură fracturată pe atunci de două imperii – turcesc și austro-ungar. O Românie care, ca să se întregească, își aduna înfrigurată provinciile. Ce putea face în astfel de condiții Bucovina literară decât să susțină ideea propriei grupări artistice *Iconar* ca „printr-o repede sincronizare” să obțină ceea ce nu a putut realiza în afara Țării? [9, p. 19].

Sufletul acestei mișcări literare, conform afirmației lui G. Călinescu, era Mircea Streinul. Anume lui îi aparține, după cum am văzut, ideea ca poezia bucovineană să se alinieze la căutările poeziei universale. Și tot lui, în același scop citat de acum – de a aduna „de pretutindeni comorile firii” – îi revine misiunea de a îndrepta mai insistent căutările poeziei și în solul, sau, cum zicea cercetătorul Constantin Ciopraga, „în humusul zonei natale” [10, p. 5].

În acest sens, în studiul de acum citat *Cuvinte la carte* el se abate de la subiectul romanului *Drama casei Timoteu* și realizează o adevărată lecție privind realiiile vieții și realitățile artistice, așa cum ar face un profesor la o lecție practică de teoria literaturii. În primul rând el se arată nemulțumit de numărul mare de poeți mediocri. „I-am spus, unuia, zice el, că e infinit mai frumos să cultivi o grădină de zarzavaturi... decât o poezie onorabilă. O varză înrouată sau frunzele unui morcov bătut de soare sunt preferabile unei strofe cu trandafiri și amante imaginare. Țara noastră are prea mulți poeți mediocri și prea puțini grădinari” (p. 331). În rândul al doilea, el amintește poezilor că nu tot ce este exterior poetic, este și artistic: „Acești indivizi siniștri cred că e suficient să vezi luna și stelele, ca să scrii poezie, când, de fapt, trebuie să le faci din nou, ca Dumnezeu din nimic luna și stelele!”, că „dacă n-ai plâns, nu poți fi poet” (p. 33), că poporul nostru are artiști tipici (Pan, Păcală, Tândală etc.) practica cărora trebuie s-o știi și s-o folosești, că, deși dispunem de realii ale lumii obiective poetice prin sine care trebuiesc pur și simplu surprinse: „Marele poet-stejarul! El scrie/ albastra-nserării poezie pe cerurile-nalte” (p. 339), urmează în rest să transfigurăm lumea: „a fi poet înseamnă să știi a crea munții din aramă și fluvii de aur, păduri cu inorogi și păsări măiestre, dealuri cu limpezi coline și-oceane, liniștite cătune în seară, mori de vânt pentru un zănic și sfânt Don Quijote” (p. 331-338).

Prin prisma acestei idei izvorâte din concepția mișcării *Iconar* poezia bucovineană, în primul rând cea a lui Mircea Streinul, își deschidea largi posibilități nu numai de afirmare, ci și de influențare asupra liricii românești în întregime. Ne-o spune, ambițios, chiar Mircea Streinul: „Bucovina n-a dat până la mișcarea *Iconar*-ului contribuții prea importante literaturii române”, dar „o dată cu formarea acestui cerc de artă, se poate vorbi de o literatură bucovineană capabilă să influențeze literatura general românească” [11, p. 25-26]. Ne-o confirmă, cu toate rezervele lui față de poezia Bucovinei, și George Călinescu. „Și când, zice el, vedem la d. Streinul o preocupare statornică de îmbogățire a limbii, de reînnoire a ideilor, o încercare de a topi simțurile mai noi cu tradiția și mai ales de a aduce Bucovina literară în rândul poeziei de pretutindeni, simțim o adevărată încercare în puterile provinciei” [12, p. 9].

Poezia Bucovinei în frunte cu cea semnată de Mircea Streinul a îndreptățit pe deplin această încredere, integrându-se, deși nu total, dar totuși organic, în literatura Țării. A fost o sincronizare rapidă, dacă ținem cont că prima culegere de versuri a poetului a apărut în 1933, iar ultima – în 1938. A mai fost, afirmăm cu titlu de anticipare, o sincronizare organică și a prozei lui Mircea Streinul, dacă luăm în considerare spusele lui G. Călinescu referitoare la „o adevărată încredere în puterile provinciei” Bucovina în general.

Începând cu anul 1938, Mircea Streinul se dedă aproape în întregime prozei. Anume în acest an el publică pânza epică *Ion Aluion*. Romanul e precedat de nuvela *Aventura domnișoarei Zenobia Magheru*, scrisă între 12 și 20 martie a aceluiași an, și reprezintă o dragoste idilică dintre orfanul Ion Dracu și mătușa sa Zenobia, care se termină cu un incest.

Era un început încă naiv care trăda neputința autorului de a structura organic materia epică. În ea „autorului îi lipsește, cum afirmă pe bună dreptate Mircea A. Diaconu, puterea de a se raporta la o unică problemă și la o singură convenție literară, dar și capacitatea de a-și construi personajele cu o anumită consecvență care să nu permită ezitări la nivelul semnificațiilor” [4, p. 107], de unde și succesul ei oarecum șubred.

Neajunsul în cauză e caracteristic mai multor lucrări în proză semnate de Mircea Streinul: *Viața în pădure* (1939), *Romanul unui băiat de stradă* (1940), *Prăvălia diavolului* (1942), și *Băieți de fată* (1944). Prozator extrem de fecund, veșnic impresionat de idei copleșitoare și frământat de soluții neordinare, scriitorul nu rareori devenea jertfa propriei fantezii impetuoase, lăsând anumite proiecte logic nefinalizate ori rezolvări artisticește nevalorificate până la sfârșit. Biograful scriitorului, Mircea A. Diaconu, a observat în temei just că *Prăvălia diavolului* are cel puțin opt situații care ar putea constitui începutul lui, că personajul Stan Nimeni persistă în alte trei romane, rămânând în principiu același, dar îndeplinind diverse funcții artistice. Toate aceste lucrări în proză, ca și cele două volume de versuri ce au anticipat *Tarotul sau Călătoria omului*, despre care G. Călinescu spunea că abia de aici începe poetul Mircea Streinul, constituie nu altceva decât niște variante posibile de a fi utilizate în viitor, tot așa cum un maestru, neavând piesa de la mașina respectivă, o înlocuiește, dacă se potrivește, cu una de la o limuzină de altă marcă. Istoria literară cunoaște astfel de cazuri, dar nu le condamnă. Dacă moartea nu l-ar fi luat prematur dintre noi, Mircea Streinul ar fi intensificat la sigur procesul acesta de fuziune dintre propriile lucrări, chiar dacă acestea ar fi fost de calități artistice diferite.

Oricum, din aceste frământări rămân patru pânze epice meritorii ce îi fac faimă scriitorului – *Ion Aluion* (1938), *Lupul din Țara Hușilor* (1941), *Drama casei Timoteu* (1941) și *Soarele răsare noaptea* (1943), patru romane care, prin prelungirea anumitor subiecte și continuarea destinelor unor personaje, confirmă supoziția noastră că s-ar cuveni analizate împreună cu cele considerate mai puțin realizate. Aceasta însă numai după ce le vom avea editate pe toate.

Deși scris în același an, romanul *Ion Aluion*, spre deosebire de nuvela amintită, are o construcție bine articulată și o structură abil orchestrată. Nu întâmplător, la un an după apariție, în 1939, autorul lui a fost distins cu premiul „I. Al. Brătescu-Voinești”. Pânza epică în cauză se încadrează perfect în căutările romanului românesc din preajma anului 1935, când Camil Petrescu se întreba: de ce fel de roman avem nevoie în perspectivă – de roman balzacian ori de roman proustian. *Ion Aluion* prin căutările sale se postează între *Pădurea spânzuraților* a lui L. Rebreanu, ca roman de formație tradiționalistă și romanul modern intensiv propriu, cum s-a spus, lui Kafka și Proust, adică e și roman-cronică, și roman-proces. Rămâne doar să respectăm în mod strict granițele noțiunilor și rigurozitatea regulilor lor de manifestare în actul critic, dacă vrem să evităm arbitrarul în aprecieri.

Romanul *Ion Aluion*, spre regret, nu a fost scutit de atare interpretări. În studiul său, în linii mari bine documentat, *Mircea Streinul. Viața și opera*, criticul Mircea A. Diaconu, pe de o parte, recunoaște că romanul e o dramă care respectă regulile corsetului „celor trei unități (de loc, de timp și de acțiune)” și cere relatarea epică prin tehnicile romanului proustian, pe de alta, îi acordă narațiunii dreptul de a se numi „frescă socială, istorică” ca modalitate realistă de expunere a materiei, dar nu-i poate defini acesteia limitele de extindere. „...Nu vom ști niciodată, conchide criticul, unde sfârșește semnificația concret-istorică și unde începe cea simbolică, până unde trebuie să urmărim evenimentele prin prisma verosimilității, a autenticității lor și unde trebuie să acceptăm încălcarea acestui criteriu în favoarea altuia care se construiește parabolic” (p. 109).

Adevărul e că cu modalitățile tradiționale de analiză, fără a ține cont de specificul evoluției literaturii din Bucovina, semnificațiile pe care le caută criticul nu pot fi în mod riguros stabilite. Să ne amintim în acest sens încă odată de afirmația lui Mircea Streinul că

„Bucovina oferă un climat spiritual special”, care indică, după cum am calculat noi, că din ultimii 900 de ani de dezvoltare a ei numai 22 (1918-1940) au fost cu adevărat favorabili evoluției culturii naționale, restul – neprielnici. Situația reprezenta un adevărat miracol și cerea insistent determinarea substraturilor sufletești ale omului care a știut să treacă demn prin ea, păstrându-și intactă demnitatea. Curios, *homo bucovinensis* devine acum *homo aedificator* care încearcă să se edifice în problema mobilurilor frii sale. Romanul *Ion Aluion* ne spune că unul din aceste mobiluri în curs de intuire ar putea fi determinismul istoric al ținutei omului.

Fabula romanului ne spune că în 1917 Ion Aluion, cetățean bucovinean din satul Cuciurul Mare, în vârstă de numai 15 ani, e învinuit de dementul wahtmeister Dreher de spionaj contra Imperiului Austro-Ungar. Motivul: a fost văzut vorbind ceva cu niște soldați ruși și primind de la ei o bucată de ciocolată. Adevărata cauză era însă alta – patriotismul românesc al bucovinenilor care venea în flagrantă contradicție cu politica Imperiului Austro-Ungar de deznaționalizare. Ea reiese clar dintr-un dialog al lui Dreher cu copilul Ion Aluion, dialog plasat chiar la începutul romanului:

„– Îți iubești patria?

– Da!

Și cum se cheamă patria noastră?

– România.

Ochii lui Dreher se lărgiră ca a unui asfixiat. Își deschide gulerul și, după un pahar de apă, se duse la arestat și-i arse două palme, care își imprimă contururile pe obrajii copilului.

– România? Ha? Viperă! Patria noastră e Austria... Spune că te deznod, te rup în bătaie...”

Și, pentru a definitiva trama climatului spiritual aparte al Bucovinei, reproducem ultimele două propoziții ale romanului: „Veneau Rușii... Tecla (mama condamnatului Ion Aluion – *N. B.*) bocea, iar băiatul îi surâdea lin de dincolo de moarte”, ceea ce vrea să spună că s-au dus două imperii – cel turcesc și cel austro-ungar, la rând era să vină al treilea – cel rusesc – toate arătându-se cointeresate de destinul identitar al regiunii, care, în pofida acestor „străduințe”, nu s-a lăsat supusă nivelării naționale și n-a uitat nici pentru o clipă că patria Bucovinei e România. Anume în cadrul acestei fresce identitare largi se consumă destinele personajelor din toate romanele lui Mircea Streinul, conturând acel „climat spiritual bucovinean” despre care am vorbit mai sus.

Drama lui Ion Aluion, fiind, în cadrul acestei fresce, realizată ca una de tip proustian, capătă amploare și culoare rebreniană doar în momentul corelării ei cu fresca socială intuită mai înainte cu precizie de către autor. Ea e construită după principiile dramei antice în care destinul particular e întregit de destinul poporului, cu deosebirea doar că în tragedia antică atitudinea poporului e exprimată prin cor, iar în romanul lui Streinul – prin participarea directă a reprezentanților poporului. Cetățenii satului, primarul, preotul, dragostea lui Ion Aluion, Rozalia, chiar unii jandarmi rămân îngroziți de chinurile fizice și morale la care e supus copilul, dar nu pot învinge bestialitatea dementului Dreher. Mama, Tecla, nu rezistă la acest dialog, uneori deschis, de cele mai multe ori tacit, dintre învinuit și oamenii satului și cere părintelui Avacum să-i permită pe parcursul nopții din ajunul spânzurării copilului o convorbire imaginară în biserică cu însuși Dumnezeu, convorbire zguduitoare prin tragismul ei. Ion susține, în pauzele dintre bătăi, un dialog constructiv

cu psihologia oamenilor satului și când, pe parcursul nopții, apare o mică posibilitate de evadare, el, desfigurat de Dreher completamente din punct de vedere fizic, dar întremat moralicește de către conlocuitorii săi, nu o folosește.

Un alt final ar fi diminuat patosul filozofic al romanului, care se rezumă la gândul mai vechi al autorului despre specificul spiritual al Bucovinei și la patriotismul imanent al oamenilor ei. Ilustrativ în acest sens e următorul dialog dintre patriotul Ion Aluion și călăul Dreher pătruns de groază în fața acestui optimism molipsitor:

„– Măi, băiete, mâine ai să fi spânzurat.

– Știu, – răspunse Ion dușmănos și pieziș, căci **i se treziseră în suflet toți strămoșii, hârjoniți și învinși în lupta cu viața, însă drepti, dârji, știind să muncească și să moară cinstit și frumos**” (p. 92). (subl. noastră – N. B.).

Bun cunoscător al vieții din Bucovina, Mircea Streinul e conștient că problema identitară – motivul principal pentru care a fost învinuit Ion Aluion – e una veșnică. Fraza „Veneau rușii” din finalul romanului răsună ca un avertisment că după plecarea a două imperii – turcesc și austro-ungar – planează, ca sabia lui Damocles, deasupra Bucovinei al treilea – cel rusesc, cointerestat, ca și precedentele, de problemele: cine sunt bucovinenii ca naționalitate? pot fi ei convertiți la o altă credință? Istoria dă un răspuns negativ. În afară de aceasta, mai există, constată autorul, o cauză a menținerii pericolului – simpla uitare umană care are șansa intensificării acestui pericol. Autorul insistă în *Nota* sa la pânza epică în discuție asupra acestui motiv: „Subiectul romanului de față nu e inventat. Ion Aluion a trăit într-adevăr în comuna Cuciurul Mare... În ce privește partea de ficțiune a romanului, dau, scrie autorul, următoarele amănunte:

Rozalia s-a măritat cu Damian – căci morții se uită repede –, iar Anton Aluion (tatăl lui Ion – N. B.) a căzut pe front. Tecla s-a sfârșit într-un șant, căci luase obiceiul să bea...

Apoi a venit pacea – și oamenii din Cuciurul Mare abia dacă-și mai amintesc, poate numai ca prin vis, de-un mormânt de mult surpat sub ploile de toamnă...” (p. 136).

Antidotul uitării e aceeași memorie istorică amintită mai sus de scriitor. Romanul *Ion Aluion* s-a vrut și a rămas un recviem consacrat patriotismului bucovinenilor, aflați secole de-a rândul sub stăpâniri străine, dar și o pledoarie întru păstrarea veșnic vie a lui într-un prezent tumultuos și stimulator de uitare.

Credincios propriului principiu, conform căruia Bucovina poate oferi literaturii române un specific aparte, Mircea Streinul pornește, după intuirea determinismului istoric, în căutarea noilor suporturi spirituale ale omului. Atenția lui de data aceasta se îndreaptă spre determinismul religios, iar prin el – spre legătura omului cu pământul, căci „creștinismul cere soluții panteistice” [5, p. 127]. *Homo bucovinensis* îmbracă acum masca ce ține de *homo panteicus* care, pentru a-și păstra demnitatea, urmează acum să respecte, ca pe o religie, tradițiile itinerarului brazdei gliei ce vine spre el din veacuri. De rezolvarea acestei probleme autorul se preocupă în romanul *Lupul din Țara Huțulilor* ce tratează un conflict dintre firea panteistică a omului și mediul civilizației. În acest scop el alege o localitate care se deosebește contrastiv nu numai de alte regiuni ale țării, dar și de alte colțuri ale Bucovinei. E vorba de cea unde locuiesc huțulii bucovineni. „Departate de civilizație și de legi, spune autorul, trăiește neamul cumplit al Huțulilor. Neavând teamă decât de Dumnezeu și de duhurile pădurilor, acești oameni aspri și ne-ndurați duc o viață proprie, în care nimeni nu cutează să se amestece, și obiceiurile îs barbare ca sălbăția

naturii” (p. 3). „Înalți, robuști și tari de rup fier cu mâinile lor, trăind de-a valma cu lupii, cu urșii și luptând cu orcanele, cu viscolul și cu gerurile, huțului disprețuiesc omul de șes și-l iau în derădere... Acolo, sus, în cetatea stâncilor, judecățile-s cumplite. Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte. Iertare nu este. Vinovații îs uciși sau alungați din comunitate, căci bătrânii care împart dreptatea au inimă de piatră și nici o lacrimă nu reușește să-i moleșească.

Huțului n-are parte de viață decât la el acasă. Dacă e alungat din munți pentru o vină oarecare, tânjește și moare ca un câine pe caldarâmul Cernăuților sau în vreo uliță strâmbă din Vijnița” (p. 4). „În țara aceasta – de înalte neguri și de frenetică viață – orice miracol e posibil; în țara aceasta – oamenii n-au uitat graiul fiarelor și zei pământului nu sunt plâsmuiri de legendă, ci trăiesc într-adevăr, oricât de puțin dispus ar fi să crezi că se mai poate întâmpla un astfel de lucru” (p. 5).

Vorbind despre specificul artistic al prozei lui Mircea Streinul, cercetătorul Constantin Ciopraga constată că ea se postează „între reportaj, confesiune și ficțiune” [10, p. 6]. Exemplele citate au scos, credem, clar în evidență calitățile de reportaj și de confesiune ale romanului *Lupul din Țara Huțurilor*. Rămâne să descifrăm doar ficțiunea lui, care se bazează pe ele și surprinde personajele zbatându-se între legile naturii și cele ale istoriei și ale religiei. Lucrurile sunt prezentate astfel încât orice încălcare a legii firii umane conduce la desființarea propriului eu și la acceptarea unui *alter ego*, idee de care omul e conștient, dar de care, în virtutea mediului dublu de existență, nu întotdeauna poate scăpa. Personajul principal al romanului e Voncic, o fire panteistică din naștere dar, cu înaintarea în timp, supusă și legilor civilizației, adică expusă la marile încercări ale destinului în această societate cu înclinații comportamentale dihotomice. E conștient el de răspunderea care-i revine? Prin expunerea unui caz ce nu depășește relatarea publicistică propriu-zisă legată de destinul străinului, aciuat pe lângă Voncic, autorul ne spune că e conștient. Îndrăgostit de o fată din munți cu concepții panteistice, iar apoi părăsind-o, străinul, om al civilizației, revine după doi ani s-o vadă, dar e avertizat de către Voncic: „Nu, nu!... Ei te vor ucide”, ceea ce s-a și întâmplat. Într-o situație similară nimerește în roman și Irina, care, cedând în fața spiritului civilizației, se îndrăgostește de Voncic. De data aceasta pericolul nu e avertizat, ca în primul caz, în mod publicistic, ci sugerat prin modalitățile confesiunii. În preajma nunții Voncic e atacat de Irina. „Uite, zice ea, cum stau lucrurile. Tu erai încă fecior. Obiceiul, obicei tare ca o lege, este ca feciorul să se-ncerce întâi la altă femeie decât la logodnică, atunci când logodnica-i fecioară. Eu îs femeia satului... Anume pentru treburi de-aiestea... Așa-i obiceiul din bun-ștrăbuni, obicei cumplit” (p. 37). Dar, respectând obiceiul, ea, fire panteistică, din prea mult zel, concomitent îl și încalcă, săvârșind o acțiune iremediabilă – se îndrăgostește de Voncic: „Să-ți amintești, zice ea, că Irina te iubește” (p. 37). Apăsată de tradiția panteistică, dar și de legile imuabile ale firii, Irina nu rezistă și până la urmă se sinucide, înțelegând prin moarte o izbăvire de păcate.

Din același motiv al incompatibilității legilor panteistice și ale celor ale firii umane se destramă și familia lui Voncic. Primind de la socrile o gospodărie în mijlocul naturii, Voncic are senzația că se află în adevăratul său mediu panteistic de unde a venit. Ianca, soția lui, dimpotrivă, caută să-l atașeze la mediul ei, cel al civilizației, străin firii lui. Ea „nu era mulțumită. Bărbatul ei nu câștiga nici un ban. Ceialți huțuli plecau cu plutele ori se ocupau cu contrabanda, întorcându-se cu daruri cumpărate la Cernăuți. Femeile

lor se laudau cu șiragurile de mărgele sau cu tulpenele de mătășă aduse din oraș. Ianca îl tot îboldea pe Voncic să se dea cu bărbații din sat...” (p. 39). În consecință, familia se destramă, soțul Voncic și soția Ianca rămânând atașați fiecare la mediul lui. Rupti de acest mediu, fiecare dintre ei se simte, vorba lui Ioan Slavici „pui de cuc în cuib de cioară”, deci un inadapabil.

Rezultă oare de aici că Mircea Streinul se pronunță în favoarea ori în defavoarea unui sau altui mediu, cum ne-am aștepta? Nu, desigur. El recurge doar la îngroșarea până la paroxism a calităților ambelor medii pentru a le scoate cât mai clar în evidență posibilitățile de influență asupra omului, dar ajunge la concluzia că, la moment, încă nu e suficient pregătit pentru a da la această așteptare un răspuns pozitiv sau negativ. Felul de a fi al personajelor confirmă teza. Îndrăgostindu-se de Voncic contra voinței ei, Irina încalcă propriul mod panteistic de comportare și, nedorind să-l accepte pe celălalt, cum ar fi fost întrucâtva firesc, se sinucide. La rândul ei, Ianca, încredințându-se că Voncic, cu toată dragostea față de ea, va părăsi civilizația la care nu s-a putut adapta și va trece definitiv la mediul panteistic, de unde a venit, nu-i promite totuși că-l va însoți, adică că va accepta mediul panteistic, ci îl roagă: „... Voncic, ucide-mă”. Voncic însă, respectându-i mediul ei, nu-i acceptă rugămintea, ci-i declară „– Nu! Eu voi pleca. Nu mă voi întoarce niciodată. Vei fi o văduvă fără mort, Ianca”.

Miracolul bucovineanului, care, în pofida situațiilor de deznaționalizare, a rămas el însuși, constă în păstrarea cu strictețe a tradițiilor istoriei (*Ion Aluion*), în mersul lui neabătut pe brazda tradițiilor pământului ce se cer respectate ca o religie (*Lupul din Țara Hușulilor*), adică în respectarea fidelă a mediului panteistic. Și totuși, deși încă nu e gata să se pronunțe ferm în favoarea numai a acestui mediu, autorul romanului, sesizând degradarea continuă a omului, lasă să se strecoare intuiția că pricina trebuie căutată și în celălalt mediu – al civilizației. Iată de ce în următorul roman al său – *Drama casei Timoteu* – Mircea Streinul își propune să studieze în primul rând influența mediului civilizațional asupra evoluției omului. Ca și în prima pânză epică de amploare, *Ion Aluion*, romanul *Drama casei Timoteu* începe prin pregătirile de spânzurătoare a unui deținut, de data aceasta al unuia care și-a omorât tatăl pentru incest. Între directorul închisorii și inculpat are loc următorul dialog semnificativ:

„– Inochent Timoteu, poate că vrei să spui de ce l-ai omorât pe tatăl tău...

– Da, am să vă spun. L-am ucis, **fiindcă am luptat cu diavolul** (subl. autorului)...

– Da. Iată v-am spus taina. Și, de-aici, începe altă taină, pe care n-o mai pot spune, fiindcă n-o știu. Fiindcă nimeni nu poate s-o știe. Nimeni... Numai Dumnezeu!” (p. 31).

În paralel cu taina ce se credea știută numai de Dumnezeu, Mircea Streinul, în consens cu intuiția din romanul precedent, elaborează în noul roman o taină a lui, care i-ar putea permite mai sigur studierea rolului civilizației asupra destinului omului. În acest sens el întreprinde o radiografie a unei dinastii surprinsă în punctul de trecere de la gospodăria țărănească naturală la începuturile relațiilor capitaliste.

Toader Timoteu săvârșește, cum am menționat, un incest, fapt pentru care fiul său, Inochent, îl pedepsește cu moartea. Pentru mediul panteistic, similar într-un anumit grad și cu cel al gospodăriei țărănești naturale, acțiunea fiului, care consideră că astfel luptă cu diavolul, e un gest adecvat. Fiul lui Toader născut prin incest, Maței, devenind matur, se tocmește argat la bogătașii satului Gora Mațco și soția sa Zanchira. Urmărit de păcatul originar, acesta o lasă gravidă, din dragoste, pe argata Varvara, cu fratele căreia, Trifon,

argățește cot la cot. În acest punct, dragostea, ca sentiment curat, trece în unul mercantil, grație faptului că Maței, contaminat de interese capitaliste, dorește să se căsătorească cu Zanchira și astfel să devină posesorul averii stăpânului: „Mi-i drag de sora ta, îi spune el lui Trifon, dar mi-i lehamete de sărăcie” (p. 80). După o scurtă altercație Maței îl ucide pe Trifon. Declarând apoi la judecată că omorul „se datorește... unui accident” (p. 86), acesta scapă de pedeapsă. Următorul pas îl constituie alcoolizarea lui Mațco sub supravegherea soției și a lui Maței, iar drept rezultat – omorârea lui premeditată.

Păcatul original, cum vedem, se triplează semnificând trei pași, pe care făcându-i, Maței începe trecerea la capitalizare: afacerile în gospodăria sătească îi aduc venituri exorbitante și-l determină să rupă cu mediul panteistic în favoarea celui orășenesc, adică al civilizației. Anton, fiul său, are succese excepționale în domeniul comerțului. Nepotul, Filip, devine un mare specialist în arheologie. Făcând în capitalism progrese materiale, ei rup cu tradițiile mediului panteistic, pierd din punct de vedere moral, se depersonalizează. Filip, dacă e să inversăm de jos în sus linia dinastiei, se îndrăgostește de o femeie depravată, rupe cu frumoasa carieră științifică și își termină viața aruncându-se sub un tren. Anton, tatăl lui, „unul din marii financiari ai imperiului” (p. 118), rămâne de tânăr văduv, adică din punct de vedere familial, om nefericit. Maței, bunicul, dezorientat de această întorsătură tragică a lucrurilor, declară: „În definitiv, pentru voi am ucis (pe Trifon – *N. B.*), – pentru Timoteii de după mine” (p. 171) „Din nenorocire, continuă el, păcatul nu s-a oprit la mine, ci a trecut la Anton, iar acesta i l-a dat lui Filip. Și unde se va opri în sfârșit? Va trebui să se stingă neamul, ca păcatul să se stingă și el?” (p. 242).

Întrebarea de la urmă, artistică bine orchestrată și filozoficește profund argumentată de sistemul de imagini ale romanului, vine să îndemne cititorul la o totalizare a problemelor care l-au preocupat pe autor în întreaga sa proză: ca să evolueze normal, omul trebuie să rămână o fire panteistică sau e sortit de mișcarea societății să îmbrățișeze și normele civilizației cu progresele, dar, spre regret, și cu regresele ei? Dihotomismul, formulat pentru a concretiza mai acut problemele, și nu ca o acceptare de ordin maniheic, nu poate, evident, fi luat ca unitate de măsură, dacă vrem să evităm atât unilateralitatea arhaizării, cât și bagatelizarea civilizațională. Mircea Streinul militează pentru folosirea echilibrată a calităților ambelor modele umane. Concluzia ne-o sugerează chiar Maței în momentul când, integrându-se plenar și fără discernământ în civilizație, e supus unui „șoc de nervi și a orbit”, iar apoi, contactând cu pământurile lui rămase la țară, adică cu mediul panteistic, respins mai înainte, declară că i s-au întors vederile: „Văd!. Nu visez... Văd... Mâine vreau să ies la arat... și chiui, răscolind până departe miriștile care așteptau fierul generos al plugului și sămânța lanurilor viitoare” (p. 300). Întoarcerea vederilor echivalează aici cu luminarea la cuget a lui Maței în privința respectării riguroase a mediului panteistic. Astfel arată cea de a doua taină a păcatului original intuită de Maței în practica civilizației.

Rezultă oare din exemplele reproduse că Mircea Streinul e împotriva capitalismului ca o etapă superioară în evoluția societății, că el, fiind un panteist inveterat, e împotriva civilizației în genere? Desigur că nu. Ca să ne convingă de acest adevăr, scriitorul vine în *Drama casei Timoteu* cu o nouă linie de subiect, acea legată de activitatea lui Paul Combra, cu părere de rău, nedepistată și nedescifrată de critică. Spre deosebire de colegul său de studii, Filip, care a moștenit deprinderile capitaliste de la tatăl și bunicul său, Paul se trage din argați. Înzestrat cu o minte nativă și cu un talent precoce, el ajunge un specialist notoriu

în studiul limbilor clasice, e ales membru de onoare al Academiei Române, se avântă cu banii proprii în capitalism, cumpărând fabrica de zahăr din Lențești-Noi, învinge cu succes tentativele altor firme de a-l nimici. „Paul Combra, comentează autorul, luptase un an întreg împotriva trustului Weinblum. Până la urmă, reușise să biruiască această formidabilă organizație industrială și, peste încă un an, își împătrise averea. Acum Paul Combra putea să rivalizeze cu cei mai bogați oameni de afaceri din cercurile financiare ale țării...” (p. 160).

Desigur, loviturile dure ale capitalismului nu-l cruță nici pe el. Dar, prin munca-i cinstită, Paul apare nu ca un colportor imanent al răului, ci ca un învingător în confruntarea cu el, autorul demonstrând astfel că societatea capitalistă poate avea, cum obișnuim să zicem astăzi, față umană și punând astfel în armonie accentele propriei filozofii asupra vieții elaborată în toate romanele sale. Anume această concepție, aparent contradictorie, dar în esență dialectică, i-a permis lui Mircea Streinul într-adevăr să demonstreze că „Bucovina oferă un climat spiritual special” și că oamenii ei au știut pe parcursul istoriei să-și trăiască, dar și să-și gândească viața în spiritul plaiului dăruit de Dumnezeu, a cinstei și demnității strămoșilor care au reușit să rămână ei înșiși sub trei imperii, unul mai crunt decât altul, venind la Marea Unire din 1918 cu sufletul curat și cu o minunată zestre spirituală de acasă, din Bucovina.

Ideile cărților răsar, cum se știe, din convingerile autorului. „Mircea Streinul, afirmă Miron Radu Paraschivescu, e un scriitor clasic. Eroi săi îl reprezintă până la o totală identificare. El trăiește în ei, fiindcă i-a scos din el” [Apud: 13, p. 94]. Aceasta cu condiția că opinia publică și cea literară favorizează totalmente identificarea în cauză. În caz contrar, autorul e nevoit să se caute pe sine în sine, în publicul cititor, în marea artă. E tocmai cazul lui Mircea Streinul care nu s-a bucurat întotdeauna de un anturaj spiritual sănătos. La finalizarea romanului *Drama casei Timoteu*, care constituia, cum am văzut, o sinteză a filozofiei lui, Mircea Streinul face o presupunere privind aprecierea personajelor lui, presa știind dinainte unele metehne ale autorului. „Ziarele, zice Streinul, speculau cu un mare lux de amănunte sinuciderea lui Filip. Un săptămânal de șantaj afirmă că sinucigașul își pusese capăt vieții din cauza alcoolismului, iar altul susținea că Filip fusese cocainoman”. Romanul nu atestă niciuna din aceste patimi ale personajului. Ele constituie niște aluzii străvezii la unele pasiuni pe care le avea autorul romanului.

Chestiunea consta în faptul că Mircea Streinul avea într-adevăr unele metehne incompatibile cu menirea artei ca forță instructivă și educativă: a fost considerat aderentul legionarismului, fiind bolnav incurabil de tuberculoză, a folosit mult prea insistent băuturile și cocaina, devenind alcoolic și narcoman. Fire în esența ei totuși curată și cinstită, Mircea Streinul se întreba dacă, fiind așa cum era, avea dreptul moral să pretindă a implementa ideile nobile ale operelor sale în sufletele cititorilor. Logic, era răspunsul, – da, psihologic, cum zice M. Gorki în *Viața lui Klim Samghin*, – nu. Dacă la acestea mai adăugăm atmosfera, cum zicea pe atunci Ion Nistor, cam letargică a timpului și dispoziția cam inertă a publicului, ne dăm seama că scriitorul se vedea obligat să-și verifice crezul, mergând, după expresia lui M. Cimpoi, „...înapoi spre conștiința de sine, înainte spre marele Centru al artei” [14, p. 30].

Din aceste pendulări dintre Centrul inimii spre Centrul artei, Mircea Streinul construiește ideea ultimului său roman *Soarele răsare noaptea*, unde teoria sa despre cele

două medii de afirmare a omului își găsește o echilibrare deplină: și valorile panteiste, și cele civilizaționale pot conviețui pașnic, cu condiția ca scriitorul, ca reprezentant al iconarilor pentru care „estetica devine o etică” [5, p. 127] să se debaraseze de tot ce ele conțin antiuman. În drum de la București spre casa sa din Bucovina Stan Nimeni, personajul romanului „voia să-și organizeze o viață frumoasă, gospodărească, simplă, voia să-și cultive singur grădina și țarina și tot singur să stea de vorbă cu cerul în nopțile clare de august bucovinean... Trebuie să mă dezintoxic (de trăsăturile inumane ale civilizației, înțelegem noi – *N. B.*) până la puritatea de sânge a unui copil...” (p. 20). Scriitorul se vrea acum nu numai un veritabil *homo bucovinensis*, ci și un *homo ethicus*. Pânza epică e autobiografică și e concepută ca un roman-destin. „Eroul romanului meu, începe autorul narațiunea, s-a născut într-un timp stupid: 1910, 2 ianuarie” (p. 5). E chiar anul și ziua de naștere a lui Mircea Streinul, după care astrologul îi punctează jaloanele vieții, așa cum ele s-au desfășurat, culminând cu moartea prin împușcare.

Peregrinând între Cuciurul Mare și București, adică între cele două medii de afirmare despre care am vorbit, Mircea Streinul recunoaște că, din cauza unor motive personale, nu-și poate întru totul promova propriile idei. „Am vrut, scrie el în *Nota autorului*, să scriu o carte luminoasă.

N-am reușit.

Și cred că niciodată nu voi reuși să dau o carte optimistă, în care să nu treacă nouri grei peste soarele generos al unor ceruri adânci și limpezi...

Am aflat zilele acestea că un străbunic al lui Stan jurase de trei ori, cu mâna pe sfânta cruce, că nu va mai pune niciodată strop de băutura diavolului în gură.

De trei ori a căzut de la jurământ” (p. 126).

Nu rezistă ispitei nici Stan Nimeni și solicită din acest motiv să fie împușcat.

„Uneori, continuă Streinul, trebuie să plătim noi pentru păcatele înaintașilor noștri.

Scepticii-poate că vor zâmbi.

Dar eu nu sunt sceptic” (p. 126).

El este creatorul care se întreabă îndurerat dacă, având petele negre amintite în biografie, are dreptul moral să implanteze în inimile cititorului ideile frumoase și curate pe care le-a semănat în toate romanele sale. Om în cel mai înalt grad cinstit și conștiincios, Mircea Streinul consideră că nu are. Din acest motiv el îl roagă pe salvatorul său de la moarte din timpul războiului, pe Culai, să-l mai salveze odată – să-l împuște, ceea ce acesta și face, ascultând cuvintele lui Stan: „... astăzi, tu nu m-ai ucis. Dimpotrivă, m-ai salvat”. Salvarea înseamnă autodafeul scriitorului pe altarul artei, eliberarea artistului cuvântului de păcatele trupești amintite și deschiderea simbolică, prin spovăduire, a unei adevărate perspective de promovare a ideilor cărților. Scepticii, zice autorul, poate că în acest moment vor zâmbi, dar oamenii care cred în forța regeneratoare a artei, făcută la temperatura unei inimi curate, zicem noi – nu. Purificându-se, scriitorul sporește forța cognitivă și educativă a artei și își recâștigă dreptul de a o pune cu cinste în aplicare.

Și totuși, recâștigându-și acest drept, Mircea Streinul nu a putut beneficia în continuare de el. Opera lui, frumoasă și curată din punct de vedere artistic, profund națională și cu puternice accente internaționaliste, din punct de vedere ideologic, nu

a mai putut, în noile condiții de după moartea în 1945 a autorului, merge într-un pas cu teoriile osificate ale realismului socialist care s-au extins peste literatura română de pe ambele maluri ale Prutului. Opera lui Mircea Streinul a fost declarată legionară și pusă la index.

Stigmatul acesta a planat asupra operei lui până în ultimul deceniu al secolului al XX-lea, când, grație spiritului revendicativ de după evenimentele din 1989, dar și a eforturilor curajoase și competente ale unor cercetători – Ion Simuț, Mircea A. Diaconu, George Muntean, Liviu Papuc, Nicolae Florescu, Mihai Pânzaru-Bucovina, Mihai Cimpoi ș.a. – ea a început să fie scoasă din anonimat, să fie editată și comentată. Datorită lor opera lui Mircea Streinul a scăpat cu desăvârșire de tristul calificativ de legionară. „Poate fi romanul «Lupul din Țara Huțurilor», se întreba cercetătorul Mihai Pânzaru-Bucovina, care s-a ocupat în mod exhaustiv de problema aceasta în genere, un roman legionar? Cu siguranță, nu. Poate fi «Ion Aluion» legionar? În mod cert, nu. Poate fi «Drama casei Timoteu» un roman legionar? Răspuns negativ. Poate fi «Prăvălia diavolului» roman legionar? Orice istoric literar nu l-ar putea cataloga.

Atunci, se întreabă el, de ce au fost interzise scrierile lui Mircea Streinul? Pentru că, urma răspunsul, Ion Aluion era din Cuciurul Mare, huțulul Voncic trăia în munții Vijnitei, profesorul Ipatie Hrisant era din Cernăuți, personajele din «Prăvălia diavolului» fugeau din calea invaziei sovietice.

Drama literaturii streiniene (prin interzicerea ei) nu s-a datorat biografiei scriitorului ci localizării geografice a narațiunilor” [15, p. 139-140].

Deși cercetătorul susține că drama literaturii streiniene ține doar de localizările geografice ale narațiunilor și nicidecum de biografia scriitorului, în realitate critica a făcut nu o dată probleme din așa-zisele păcate trupești ale autorului, uitând că el însuși, în cumințenia și curățenia sa sufletească, le-a resimțit ca un caz grav de conștiință artistică. El a fost un căutător de adevăr, și dacă a fost așa, or, așa a fost, de ce nu am recunoaște că, fiind condamnat la moarte, ca un tuberculos incurabil ce era, avea dreptul, recunoscut până și de medici, să întindă mâna la un pahar de băutură ori la un drog nu numai ca la niște măsuri de delectare, ci și de alinare a durerilor fizice și sufletești?

Adevărata evaluare a omului și scriitorului Mircea Streinul abia începe. Va fi un proces multiaspectual și ar fi bine să nu ne scape nimic din vedere, dacă dorim să-l prezentăm în dimensiunile lui reale.

La apariția romanului *Soarele răsare noaptea* criticul Al. Bilciurescu afirma: „Domnul Mircea Streinul a scris un roman cu țărani, fapt ce ar părea imposibil după clasicele realizări ale maestrului Mihail Sadoveanu” [Apud. 13, p. 93]. Afirmatia surprinde plăcut grație asemuirii lui Mircea Streinul cu Ceahlăul literaturii române, dar și cu necesitatea, care pare să se impună, a comparației și cu alți maeștri – cu Ion Creangă, care ne-a dat la lumină un țaran jovial, cu Liviu Rebreanu care ne-a descris un țaran cu destin dramatic, dar și cu Marin Preda, care a venit după scriitorul bucovinean, aducând, cum se exprima cercetătorul Grigore Canțăru, un țaran care, spre deosebire de cei de până la el, își „gândește viața” [16, p. 626]. Mircea Streinul ne-a adus un țaran despre care Camil Petrescu se exprima că, de ar fi trăit creatorul lui, „ar fi putut să fie pentru o sută de ani cel mai de seamă romancier al rusticului românesc” [17, p. 479].

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

1. Ion Simuț. *Un scriitor din fondul secret al literaturii române: Mircea Streinul*// Mircea Streinul. *Ion Aluion*. – Oradea, 1995.
2. George Călinescu. *Istoria literaturii române de la origini până în prezent*. Ediția a II-a, revăzută și adăugată. – București, 1988.
3. Constantin Loghin. *Istoria literaturii române din Bucovina. 1775-1918*. – Cernăuți, 1996.
4. Mircea A. Diaconu. *Mircea Streinul. Viața și opera*. – Rădăuți, 1997.
5. Mircea A. Diaconu. *Mișcarea „Iconar”*. *Literatura și politica în Bucovina anilor '30*. – Iași, 1999.
6. Liviu Rusu. *Elemente gotice în cultura Bucovinei*// *Iconar*, anul II, 1937, nr. 11.
7. Nicolai Costenco. *Literatura română de astăzi*// *Viața Basarabiei*, 1937, nr. 7-8.
8. Mircea Streinul. *Scrisoare către tineret*// *Pana literară*, 1933, nr. 1, iunie.
9. Gheorghe Hrimiuc. *Gruparea poetică „Iconar”*// *Revistă de lingvistică și știință literară*, 1992, nr. 2.
10. Constantin Ciopraga. *Un personaj tragic*/ Prefață// Mircea A. Diaconu. *Mircea Streinul. Viața și opera*. – Rădăuți, 1977.
11. Mircea Streinul. *Contribuția Bucovinei tinere în poezia românească*// *Însemnări sociologice*, anul III, 1938, nr. 11.
12. George Călinescu. *Mircea Streinul. Itinerar cu anexe în vis*// *Adevărul literar și artistic*, anul XIV, seria II, 1935, 27 martie.
13. *Critica literară despre Mircea Streinul*// Mircea Streinul. *Lupul din Țara Huțurilor*. – Rădăuți, Chișinău, 1995.
14. Mihai Cimpoi. *Mântuirea prin provincie*// *Critice*. II. – Craiova, 2002.
15. Mihai Pânzaru-Bucovina. *Legionarismul lui Mircea Streinul*// Mircea A Diaconu. *Viața și opera lui Mircea Streinul*. – Rădăuți, 1997.
16. Grigore Canțâru. *Marin Preda și romanul obiectiv al condiției umane*// *Literatura română postbelică. Integrări, valorificări, reconsiderări*. – Chișinău, 1998.
17. *Revista Fundațiilor Regale*, 1945, nr. 5.

VALERIU MATEI
Institutul de Filologie
(Chișinău)

**NICOLAE MILESCU SPĂATARUL DESPRE
COLONIZAREA RUSEASCĂ A SIBERIEI
ÎN SECOLUL AL XVII-LEA**

Abstract

One of the errands given by Nicolae Milescu to his ambassador to China (1673-1676) was to learn the degree of Russian colonization of immense space of Siberia and that of the Far East for the information the tsar's administration had was incomplete, the data recorded in the „reports from the destination place” sent by the Kazakhs who colonized the new territories were insufficient and even contradictory. All these were done in order to set the future actions of colonization and rising of outcome in Russian treasury through taxing sedentary ethnic or migrating groups. Nicolae Milescu successfully fulfilled the tsar's order. His information about the Russian colonization of Siberia, namely about the Russian settlements near the banks of the rivers Irțiș, Obi, Enisei, Angara or near those of the Transbaikalia and Dauria, recorded in *Jurnalul de călătorie* (The Travel Journal), are the vastest and the exactest in the 17th century, further becoming a source for safe information of other travellers and researchers of Siberia and the Far East.

Stabilirea gradului de colonizare rusească a imenselor spații ale Siberiei răsăritene și ale Extremului Orient, a căilor de comunicare și a distanțelor dintre localități, au fost unele dintre poruncile date soliei lui Nicolae Milescu Spătarul în China,¹ pe lângă cele de identificare a celui mai scurt drum din Rusia în China, de normalizare a relațiilor ruso-chineze (după trecerea la ruși a liderului tungus Hantimur), de descriere a popoarelor băștinașe ale Siberiei, încă puțin cunoscute la Moscova, și de verificare a corectitudinii plăților și dărilor în caznaua țarului. Datele de care dispunea administrația țaristă erau incomplete, informațiile conținute în „rapoartele de la locul de destinație” („spiski s doezda”), trimise de cazacii ce colonizau noile teritorii (unele ajungând la Moscova, altele rămânând în lăzile voievozilor siberieni), erau fragmentare, insuficiente și chiar contradictorii, pentru a putea stabili viitoarele acțiuni de colonizare și de sporire a veniturilor caznalei rusești prin impozitarea popoarelor băștinașe, sedentare sau migratoare, din Siberia și Extremul Orient.

Spătarul Nicolae Milescu a îndeplinit în mod strălucit și această poruncă a țarului, menționând mereu, pe parcursul călătoriei sale de la Tobolsk și până la Nercinsk, satele și orașele rusești existente pe atunci în Siberia, realizând adeseori descrieri complexe ale acestora și inserând recomandări despre acțiunile ce trebuiesc întreprinse în vederea colonizării ținuturilor îndepărtate, unde stăpânirea rusească era încă precară. Datele

Spătarului despre colonizarea rusească a Siberiei, conținute în *Jurnalul de călătorie* sunt cele mai vaste și mai exacte pentru secolul al XVII-lea, având o valoare deosebită, dacă luăm în considerație faptul că situația privind colonizarea se schimba de la un deceniu la altul, influențând și arealul de amplasare a popoarelor băștinașe ale Siberiei, îndeosebi a celor migratoare. Pentru regiunile pe unde n-a călătorit, Spătarul a folosit datele conținute în unele rapoarte ale cazacilor, în primul rând cele din *Registrul hărților Siberiei* din 1673,² dar și în alte surse, identificate de trimisul țarului pe parcursul călătoriei sale.

Descriind râul Irtâș, Spătarul prezintă și datele generale ale așezărilor rusești din bazinul acestui râu. Astfel, în partea superioară, punctul geografic cel mai îndepărtat unde ajunseră rușii era lacul Iamâș, loc unde, așa cum observă călătorul, se termină „*împărăția Siberiei*”. Spre acest lac se îndreptau în fiecare an „cei din Tobolsk și Tomsk și din alte orașe ale Siberiei, câte 30-40 de luntre cu fundul plat pentru a aduce sare, mai ales în postul adormirii Maicii Domnului”.³ Nicolae Milescu dă cea mai amplă descriere a renumitului pe atunci târg de la lacul Iamâș, mult mai detaliată decât descrierea similară din *Povestea despre Siberia* a lui Juraj Križanić,⁴ menționând că „după scoaterea sării din lac, are loc anual târgul la care vin mii de oameni: kalmâci, locuitori din Buhara, tătari ș.a., care fac schimb de mărfuri cu rușii”, că la acest târg „ce ține două – trei săptămâni se vând și multe mărfuri chinezești”.⁵ Cu sare din lacul Iamâș era aprovizionată atunci toată Siberia, iar târgul ce se ținea acolo, avea un rol deosebit în menținerea relațiilor comerciale ale Tobolskului cu Asia Mijlocie, – apoi, după semnarea în 1689 a tratatului de la Nercinsk, – și a relațiilor comerciale cu China (care era centrul de import în Rusia a ceaiului) și a existat până aproape de mijlocul secolului al XVIII-lea, când centrul comerțului exterior al Siberiei a devenit Kiahta.⁶

Milescu fixează și prima localitate rusească la frontiera cu tătarii – orașul Tarî, întemeiat în 1594, pe râul „Arcarca, într-un loc frumos...”, oraș care „nu este mic”, fiindcă „sunt mulți slujbași, mai ales militari”.⁷ Tarî a fost, într-adevăr, un important centru al colonizării rusești a Siberiei și un punct strategic al *traiectului Siberian* de la Moscova și până la Kiahta, la frontiera cu China („*Drumul ceaiului*”), și a rămas orașul rusesc de frontieră pe cursul superior al Irtâșului până la 1715-1720,⁸ când a fost întemeiat orașul Omsc.

Călătorul menționează și fortul Ișim, întemeiat în 1631 pe râul Ișim (actualmente orașelul Usti-Ișim), loc întărit ce avea un rol aparte în suita de fortificații rusești pe râul Irtâș: era cheia de acces pe râul Ișim spre sud, spre stepele kazahstane și lacurile sărate, și, totodată, fiind situat exact la jumătatea drumului între Tobolsk și Tara, era un punct de transbordare comod pentru negustori, de aceea n-a dispărut nici ulterior, când frontierele rusești s-au extins departe spre sud și micuțul loc întărit, pierzându-și menirea militară, s-a transformat într-o cetățuie ordinară.⁹

Pe râul Vagai, trimisul țarului pomenește de fortul Albașsk, despre a cărui existență ulterioară se știe prea puține, și mai jos pe Irtâș, satul Abalak, unde, în 1585, în timpul campaniei de cucerire de către ruși a Siberiei a avut loc una dintre bătăliile decisive, satul având „biserica sfintei Născătoare de Dumnezeu cu icoana făcătoare de minuni, prin care-i renumit Abalakul”.¹⁰ devenit ulterior centru monastic și loc de pelerinaj, grație acestei icoane a Maicii Domnului. Alte localități cu populație rusească în bazinul superior al râului Irtâș pe atunci nu existau. Mai dens populat era bazinul mijlociu al râului Tobol, unde era amplasat „fortul Tarhansk (construit în 1628 – *n.n.*)¹¹ și multe alte

slobozii agricole”, fiindcă „locul e foarte roditor”, regiunea cursului superior al râului Tura, cu „orașul Verhotursk”, întemeiat în 1598, precum și bazinele râurilor Iseti și Mias. În aceste regiuni agricultura era foarte dezvoltată, de aici fiind aprovizionat cu pâine „orașul rezidențial Tobolsk”.¹² Multe localități rusești sunt menționate de Milescu și în bazinul râului Tavda.¹³

E demn de reținut și faptul că descrierea orașului Tobolsk dată de Nicolae Milescu Spătarul¹⁴ a fost preluată aproape în întregime de Ysbrants Ides și Adam Brand în *Însemnările despre solia rusească în China* (1692-1695).¹⁵ Mai jos de Tobolsk, pe râul Irtâș, până la închisoarea Demiansk, savantul menționează mai mult de douăzeci de așezări cu populație rusească, multe dintre ele cunoscute sub aceste denumiri până la sfârșitul secolului XIX.¹⁶ Mai jos de acest loc, pe Irtâș localități rusești nu erau. Închisorile Demiansk și Samarovsk erau pușcăriile principale ale regiunii, unde erau ținuți cazacii ce încălcau normele stabilite, ascundeau mărfurile ce trebuiau impozitate, precum și băștinașii care nu plăteau birurile și, totodată, centre ale serviciului poștal creat în regiunea Irtâșului în anii '30-'40 ai secolului al XVII-lea.¹⁷ În preajma acestor închisori s-au format localități. Spre exemplu, în Demiansk erau pe atunci „50 de asociații, iar în unele dintre acestea câte două și trei case, și biserica lui Alexie, omul domnului”, iar în Samarovsk era și un „vechil... fiu de boier, trimis din Tobolsk”.¹⁸

Nu existau în acea vreme localități rusești pe râul Obi, până la Surgut. Despre Surgut Milescu Spătarul spune că „după Tobolsk este primul oraș întemeiat”, fapt ce nu corespunde realității. După înființarea Tobolskului, în 1587, au fost întemeiate localitățile Pelâm (1592) și Beresov (1593), menționate anterior de Milescu,¹⁹ și abia în 1594 Surgutul, în care pe atunci „era construit fortul, unde stă voievodul trimis de la Moscova și sunt mulți slujbași. Dar grânele... nu rodesc din cauza frigului cumplit și a locurilor mlăștinoase, dar prind în cantități mari pește și îl schimbă pe cereale”.²⁰ Pe râul Obi nu existau localități rusești nici mai sus de Surgut. Abia în apropiere de Narâm, Milescu menționează satul lui Fiodor Popov „unde se ară pământul”. Acesta era atunci primul cătun, după pușcăria Demiansk „unde se ara pământul”²¹ și totodată cel mai nordic loc pe Irtâș unde se practica agricultura. Lipsa localităților în această zonă, făcea ca legătura între Tobolsk și localitățile din bazinul râului Enisei să fie foarte dificilă și această chestiune, menționată și de Milescu Spătarul, va fi una prioritară pentru administrația țaristă la începutul secolului al XVIII-lea.

Milescu subliniază încă un aspect: peste tot în Siberia răsăriteană existau așezări care nu aveau denumiri: „satul fiului de boier din Eniseisk Terentie Rasputin”, unde de curând s-au stabilit cu traiul Kirilko și Rasputin. Unele localități fără nume sunt menționate de călător ca „sat rusesc” la patru verste mai sus de „satul... lui Fiodor Popov”.²² Semn că aceste localități fuseseră întemeiate recent și de cele mai multe ori ele-și luau denumirile de la numele primei familii sosite. Spătarul pomenește și „vechiul oraș Narâm”, părăsit în 1614 pentru că se surpa din cauza creșterii apelor, dar și „noul oraș Narâm, la zece verste de orașul vechi”, unde „a fost construit fort de lemn unde stă voievodul. Iar slujbași sunt doar patruzeci”. „În satele de lângă oraș – subliniază Milescu – sunt mulți agricultori pentru că nu demult au început să crească pâine, iar roada nu e prea bogată”.²³ Pe parcursul drumului „de la... Narâm până la râul Ketî” Milescu menționează alte câteva localități, create, probabil, nu demult,²⁴ dar nici o localitate de poștă pe râul Obi.

În *Registrul...* din 1673, aflat la dispoziția trimisului țarului, se menționează fortul la „gurile râurilor Bia și Katuni” (*Krasnâi Iar Ostrog*²⁵). Aceste date i-au indus în eroare chiar și pe unii istorici și etnografi din secolul XX, care vorbeau despre „construirea unui fort la gurile râurilor Bia și Katuni” între 1667 și 1673.²⁶ Faptul că în 1667 nu exista acest fort e confirmat și de *Harta întregii Siberii* din 1667, unde se sublinia că „la gurile râurilor Bia și Katuni este un mal abrupt (*Krasnâi Iar*) și acolo ar fi bine să se construiască un oraș sau un fort al Țarului”.²⁷ Nu exista un oraș sau fort al țarului în acest loc nici în 1673. Mai bine informat decât predecesorii săi, Nicolae Milescu Spătarul, descriind râurile Bia și Katuni, spunea „că între cele două râuri sunt locuri bine irigate pe maluri și terenuri roditoare, și forturi se pot construi”.²⁸ Relatarea lui Milescu e confirmată și în *Descrierea... împărăției Siberiei* din 1683, în care la fel li se recomandă autorităților să se facă un fort la gurile râurilor Bia și Katuni, fiindcă acolo e „o insulă mare (ostrov velikii), iar prin acel loc trec Kalmâcii Negri din teritoriile lor spre pământurile mongolilor și ale kirghizilor, iar mongolii și kirghizii tot pe acolo trec spre pământurile kalmâcilor și dacă marii țari ar da ordin să se facă acolo la gurile râurilor Bia și Katuni un oraș sau un fort, ar avea un mare venit de la impozitarea tuturor acestora și de la taxarea negustorilor”.²⁹ Precum se vede în *Registrul...* din 1673 s-a strecurat o greșală și în loc de „ostrov velikii” s-a scris „ostrog velikii”, de unde și confuzia creată. Dacă în 1673 acest fort ar fi existat, ce sens ar mai fi avut aceste recomandări tardive ale Spătarului Milescu și ale autorilor *Descrierii... împărăției Siberiei* din 1683? Milescu constată în timpul călătoriei care era starea reală a lucrurilor și corectează eroarea din *Registrul...* Singurul fort în bazinul râului Obi menționat de Nicolae Milescu e Kuznețkul, construit în 1618 aproape de punctul superior al râului Toma,³⁰ care a rămas pentru o perioadă îndelungată avanpostul înaintării rusești în interiorul Asiei. Fortul Biisk, despre necesitatea căruia vorbea Spătarul a fost construit abia în 1709 și doar de la această dată se poate vorbi de luarea în stăpânire de către Rusia a bazinului superior al râului Obi. Pe malurile râului Toma, Milescu remarcă și orașul Tomsk, construit în 1604.³¹

Râul Ketî îi prilejuiește lui Nicolae Milescu o descriere cu certe calități literare: râul era „foarte trist”, fiindcă „nu existau localități de la fortul Ketsc până la satul Vorojeikina aproape de Makovsk, cale de mai bine de cinci săptămâni, doar unele așezări ale ostiacilor”, și „nici elani sau câmpuri, ci doar pădure de nepătruns, mlaștini și lacuri...”.³² Lângă fortul Ketsc, întemeiat în 1605, erau doar trei sate – unul cu șapte case, altul cu șase și al treilea al lui Volcov de pe Ketî. În fort erau „douăzeci de case și biserica cu hramul Sfintei Treimi și al lui Nicolae făcătorul de minuni”.³³ Un singur sat rusec era mai sus de fortul Makovsk, „cale de trei zile”, și un altul în preajma fortului.³⁴ De-a lungul râului Ketî Milescu remarcă și un șir de locuri de iernat ale cazacilor, care transportau cereale pe acest drum, cel mai animat în secolul XVII, din Tobolsk la Eniseisk.³⁵

Încununarea acestui drum era fortul Makovsk, întemeiat în 1618, a cărui descriere în *Jurnalul* lui Milescu este una detaliată, vădind calitățile scriitoricești ale boierului român: „Fortul Makovsk e așezat într-un loc frumos, pe râul Ketî, pe un mal abrupt, în partea stângă, iar în fort este o biserică și vreo douăzeci de case, și sunt foarte multe luntre cu fundul plat și caicuri, întregi și sfărâmate, pentru că aici e un mare adăpost pentru funcționarii de stat”, fortul dominând teritoriul dintre râuri pe unde se făcea transbordarea mărfurilor de-a lungul râului Tâia direct spre Eniseisk. Iată de ce la „o jumătate de verstă

de fort”, cum descrie Milescu, s-a format o întregă „slobozie a negustorilor...” cu o „mulțime de hambare, făcute pentru ca negustorii să-și lase mărfurile și apoi să plece pe drumul de căruțe” spre Eniseisk, un drum „foarte murdar, de aceea peste acesta s-au făcut poduri lungi din cauza glodului mare și a mulțimii de mlaștini și râulețe... Rareori sunt și locuri curate, unde negustorii se opresc să se odihnească. Nu sunt case pe acel drum de căruțe, cu excepția unui loc, unde-i o singură casă de lemn în care locuiesc oameni. La capătul drumului de căruțe se ajunge spre locurile unde sunt elani. Și aici este un sat nu prea mare chiar lângă drum”.³⁶

Aici începea ținutul Eniseisk, care, după regiunea pustie și fără de viață a râului Keti, l-a impresionat puternic pe Milescu Spătarul prin densitatea populației și animația deosebită, prilejuindu-i călătorului una dintre cele mai impresionante descrieri. În scrisoarea sa către boierul Artemon Matveev, trimisă din Eniseisk, Milescu observa: „Țara Eniseiului e foarte frumoasă, parcă-i pământul Valahiei, iar râul Enisei seamănă cu Dunărea, e voios și mare. Și a dat Dumnezeu belșug de tot felul, pâine multă și ieftină și multe altele, și lume multă”.³⁷ „În regiunea Eniseisk, conform datelor lui Milescu Spătarul, sunt vreo 500 de sate. Și peste tot pământul e roditor”.³⁸ Deosebit de multe sate rusești sunt în direcția fortului Makovsk, până la satul Elan, în care este „un fort și o biserică”, și de la fortul Eniseisk până la Krasnoiarsk. „În regiunea Krasnoiarsk – afirmă Milescu – sunt sate multe și slujbași vre-o mie... Iar cei din Krasnoiarsk călătoresc pe Enisei după hamei, care crește peste tot pe insule”.³⁹

Orașul Eniseisk, întemeiat în 1619, era, conform descrierii lui Milescu Spătarul, al doilea ca importanță în Siberia după Tobolsk, fiind și centrul de aprovizionare cu pâine a teritoriilor îndepărtate cucerite din bazinul râului Lena și din regiunea Baikalului. Fără ca să descrie în totalitate bazinul râului Enisei, Milescu amintește drumurile din Eniseisk spre Turuhansk, Mangazeia, adăpostul de iarnă de la Kureisk și până la gurile râului Lena.⁴⁰ În acea vreme, menționa trimisul țarului, Eniseiskul era deja o localitate importantă, descrierea căreia e încă o dovadă a talentului de prozator al lui Milescu: „Și orașul Eniseisk e așezat pe partea dreaptă, pe malul râului Enisei. Acel fort e înconjurat de locuri inaccesibile, de mlaștini și păduri mari. Iar în spatele fortului e mănăstirea atotmiluitorului Iisus; și e așezată mănăstirea pe un loc frumos, printre mlaștini. Iar pe sub zidul orașului curge un râu mic și pe râu e instalată o moară. Mai sus de orașul Eniseisk, pe celălalt mal al râului, s-a făcut un fort nou. Și a construit acel fort stolnicul și voevodul Chiril Elistarhov fiul lui Iacob, pentru că în acea vreme au venit chirghizii cu război asupra Krasnoiarskului și de teama acelor chirghizi, să nu vină cu război și asupra Eniseiskului; fortul e ridicat, de asemenea, în locuri apărate. Și în fort e o mănăstire de maici, iar în Orașul Vechi și în fort sunt peste 500 de case în care locuiesc cazaci și târgoveți, și oameni de alte ranguri, sunt și mulți călători și negustori. Și lângă Eniseisk pe celălalt mal al râului sunt multe sate rusești. Și locuiesc acolo țărani agricultori”.⁴¹

Mai sus, pe râul Enisei, până la confluența cu Angara, Spătarul menționează mai mult de treizeci de cătune rusești, ce formau, deja în acea perioadă, o zonă intens populată de ruși. Uneori călătorul informează și despre preocupările economice ale locuitorilor: „lângă acel sat se scoate piatră și se topește minereu de fier”, „pe acel râu... vânează... fel de fel de animale: samuri, castori, vulpi, jderi...” ș.a. Spătarul menționează multe sate rusești și pe râul Angara până la confluența cu râul Mura, dar și în bazinul afluentului stâng – râul Taseev.⁴²

Existau, desigur, în acea vreme, în Siberia regiuni mai dens populate, decât ținutul Eniseisk, dar ele nu erau pe traseul parcurs de Milescu Spătarul. Conform actelor siberiene, în anii '60 ai secolului al XVIII-lea, când a început un nou val de colonizare a regiunii bazinului râului Bia, mulți coloniști au plecat spre acele locuri tocmai din Ținutul Eniseisk.⁴³

Pe Angara erau multe localități rusești între forturile Bratsk și Balagansk, Spătarul pomenind în *Jurnalul* său vre-o treizeci de sate și adăposturi de iernat, cunoscute până la sfârșitul secolului al XIX-lea.⁴⁴ Tot aici, călătorul menționează și forturile Bratsk, Balagansk și Irkutsk: Bratsk-ul „avea vre-o douăzeci de case căzăcești”,⁴⁵ Balagansk-ul e „foarte mic”, aici locuind vre-o douăzeci de funcționari, cazaci și mai sunt și două case de țărani agricultori”,⁴⁶ iar fortul Irkutsk, întemeiat în 1661, dimpotrivă „e bine construit, având peste patruzeci de case de cazaci și târgoveți, și locul e cel mai roditor”.⁴⁷

Milescu amintește multe sate rusești de-a lungul râului Ilim, afluent de dreapta al râului Angara, până la fortul Ilimsk,⁴⁸ iar „lângă pârâul” Camenca, alt afluent de dreapta al râului Angara, el amintește de fortul Verholensk, edificat în 1642, pe cursul superior al râului Lena, în care „conțopiștii sunt trimiși din Ilimsk...”, și sunt „opt case de cazaci”.⁴⁹ Acest fort le asigura rușilor dominația pe drumul de la Ilim spre Lena.⁵⁰

De o importanță deosebită sunt și datele lui Nicolae Milescu Spătarul despre populația rusească din Transbaikalia. Prima regiune pe care a traversat-o era ținutul Selenghinsk, unde colonizarea rusească abia începuse. Principalele puncte de sprijin ale colonizatorilor erau fortul Novo-Selenghinsk și câteva localități din preajmă, cea mai importantă fiind Slobozia Iliinsk – „un sat mare, precum menționa Spătarul, fiindcă vor să construiască o biserică cu hramul sfântului prooroc Ilie”. „În satul acela erau vre-o douăzeci de case unde locuiau slujbași și agricultori, și se crește multă pâine, și rodește pe toate acele moșii până la 20 și 30 de puduri la un pud de semințe, și cerealele se vând la 5 altâni și mai puțin pentru un pud; și au semănat și grâu chinezesc și orz, și rodește. Pe moșia centrală slujbașii întemeiază o mănăstire cu hramul sfântului părinte Nicolae și au construit o biserică, și în acest an construcția mănăstirii va fi încheiată, iar în slobozia Iliinsk for să edifice un fort pentru apărare”,⁵¹ În călătoria spre sud pe râul Selenga, Spătarul numea „satul cazacilor din Breansk pe Selenga”, localitate cunoscută până la sfârșitul secolului XIX⁵² (acum doar o gospodărie silvică), unde „se cultivă multe grâne și se prinde mult pește”.⁵³ Referindu-se la fortul Selenghinsk, creat în 1665-1666, Milescu menționează dezvoltarea dinamică a acestuia, devenit în 1670 centrul militar și administrativ al Transbaikaliei (în jurul cărui, în 1673, s-au stabilit cu traiul tabanguții, trecuți în supușenia rusească). Dacă în 1668, precum subliniază în raportul său cazacul Ilia Perfilev, în fort erau 4 case,⁵⁴ mai târziu Stepan Poliakov în *Raportul său de la locul de destinație* (1673) va scrie că la Selenghinsk „sunt o sută patruzeci și nouă slujbași”,⁵⁵ iar Spătarul, în 1675, dând o amplă descriere fortului, zice că „sunt 30 de curți căzăcești; iar slujbași și călători sunt mai mult de două sute”. „... Lângă fort – sunt livezi, acolo cresc castraveți chinezești și usturoi, și varză, și alte legume, iar cereale lângă fort nu cresc”⁵⁶ – menționa trimisul țarului.

Descriind lacul Baikal, Milescu Spătarul pomeneste mai multe locuri unde staționau cazacii, iar despre fortul Barguzinsk, pe atunci centrul administrativ al Transbaikaliei, el menționează, că acolo „locuiesc cincizeci de slujbași din Eniseisk, și au și un nobil moscovit șef asupra lor”.⁵⁷

Milescu dă și cea dintâi descriere detaliată a bazinului râului Lena, deși n-a trecut prin acea zonă geografică, subliniind, că „dintre râurile mari ale Siberiei, doar râul Lena e stăpânit de oamenii marelui țar de la izvoare și până la vărsare-n mare, iar cursurile superioare ale râurilor Irtâș, Obi, Enisei, Amur, Selenga sunt stăpânite de străini”. După ce menționează micuțul fort Tughirsk, construit în 1631, „de rezervă”, de către cazacii conduși de Petru Beketov în locul unde râul Tughira se varsă-n fluviul Lena, Milescu inserează date despre „orașelul Lapkaev din Dauria”, identificat corect de călător ca fiind fortul Albazinsk (așa cum se menționa și în *Registrul...* din 1673), „fiindcă în anii trecuți pe acel drum de căruțe a sosit Cernigovskii și a construit fortul Albazinsk”.⁵⁸ Datele acestea sunt de un interes deosebit, fiindcă subiectul în cauză a fost abordat și în alte descrieri ale Rusiei și Siberiei din secolul al XVII-lea, printre care și în *Voyage van den heere Koenraad Van Klenk, extraordinaris ambassadeur van haer ho: mo: aen zyne zaarsche majesteyt vam Moscovien (Relatare istorică sau descrierea călătoriei domnului Koenraad Van Klenk la Moscova la măriă sa țarul)* de Balthasar Cojet (1675),⁵⁹ unde localitatea cu numele *Laphajest* poate fi corect înțeleasă doar ca *Lavkaeva* sau „orașelul *Lavkaev*” (orașelul *Lapkaev* în *Registrul* din 1673 și la Milescu Spătarul), una dintre cele trei localități fortificate pe râul Amur ale prințului daur Lavkai, și anume orașul *Iaksa*, denumirea căruia a fost schimbată de ruși în *Albazin*.⁶⁰ Și informația despre întemeietorul fortului se reconfirmă în alte surse istorice: Nichifor Cernigovskii a luat Albazinskul în 1655, obținând pentru aceste și alte „merite” titlul de vechil. Pe aceeași pagină a *Jurnalului* Milescu inserează o informație deosebit de importantă despre începuturile agriculturii în bazinul râului Lena: „Pe râul Lena mai înainte era puțină pâine, iar acum peste tot cresc grâne, fiindcă s-au așezat acolo cu traiul ruși și cresc multă pâine și duc grâne până la Iakutsk și mai departe”.⁶¹

Nicolae Milescu descrie și cele două drumuri existente până la el de la Baikal la Nercinsk și până la râul Șilca: cel dintâi, de la fortul Barguzinsk „pe uscat, cu cămilele și caii” până la Telembinsk și Nercinsk⁶² și, al doilea, pe râurile Hiloc și Ingoda, drum descoperit de voievodul de Eniseisk Afanasie Pașcov (cel care a întemeiat fortul Nercinsk și a refăcut în 1656 micul fort Irgensk, creat în septembrie 1653 de detașamentul de cazaci condus de Petru Beketov și ars de tunguși în 1655), călătoria căruia o descrie Milescu Spătarul.⁶³ Nicolae Milescu a mers însă pe un alt drum – pe râul Uda spre cele trei lacuri Eravinsk, și mai departe pe lângă lacul Telenba spre râurile Cita și Ingoda și până la Nercinsk. Acest drum, deschis de Milescu Spătarul va deveni principalul în ultimul sfert al secolului al XVII-lea, pe această cale, trecând în 1692 Ysbrants Ides, cât și Lorenz Lange în 1715.

Spătarul a dat și descrieri detaliate ale forturilor Eravinsk și Telembinsk – primul „construit recent, după devastarea de către tobonuți... în anul trecut 1675” „...și sunt construite doar turnurile și vre-o șase curți și sunt vre-o 15 slujbași”, călătorul precizându-i acestui fort un viitor deosebit: „și va fi acest fort mare, pentru că în acest loc ar putea viețui mulți oameni”,⁶⁴ iar despre fortul Telembinsk, întemeiat în 1658, Milescu menționează că în acel timp „...avea un paraclis și vre-o 13 curți locuite de vreo 30 de cazaci... două tunuri nu prea mari, unul de bronz și altul de fier”. E un „fort micuț” – remarcă trimisul țarului – și pâinea se vinde cu o rublă și jumătate”.⁶⁵

Mult mai mare era fortul Nercinsk, întemeiat în același an 1658: aici era „biserica Învierii Domnului și vre-o șazeci de curți căzăcești, iar slujbași, fără a-i lua în calcul pe

negustori și producători, vreo două sute”.⁶⁶ Era cea mai mare așezare rusească în bazinul fluviului Amur.

Descriind râul Arguni, Spătarul amintește și de primele tentative ale rușilor de a investiga bazinul acestui râu, care pe parcursul a 600 de verste era frontiera dintre Rusia și China. Putem presupune că mențiunea lui Milescu despre cazacii care „în anii trecuți au plecat cu luntrile” pe râul Arguni, „dar din cauza insuficienței resurselor... au făcut cale întoarsă”,⁶⁷ se referă la expediția din 1655 a fiului de boier Fiodor Pușcin, căruia i se poruncise să întemeieze un loc de iernat pe râul Arguni și să-i impună pe tungușii de acolo să plătească iasak. Acesta n-a îndeplinit porunca, pentru că a găsit pustii malurile râului Arguni, tungușii migrând în altă parte. Un fort pe malul râului Arguni a fost construit abia în 1681.

În lucrarea sa *Legendă despre marele râu Amur*, fost capitol 59 din *Descrierea primei părți a lumii numită Asia...*, Nicolae Milescu Spătarul pomenește expedițiile rusești în această zonă din anii 1640-1658 și prezintă un șir de date istorice de un mare interes. Astfel pe râul Humarhă (Camara sau Humara, la Milescu) el menționează pentru prima dată „fortul Kamarskii, care în anii trecuți a fost ars de străini”.⁶⁸ Istoricul G. I. Spaskii afirma că fortul Kumarsk, singura așezare rusească pe malul drept al Amurului, a fost construit în 1653 de Erofei Habarov, în locul unde râul Humarhă se varsă în fluviul Amur, iar arderea acestuia, remarcată de Milescu Spătarul, a avut loc până în octombrie 1654, pentru că în toamna anului 1654 Onufrie Stepanov l-a găsit devastat, iar Gerhard Friedrich Müller în cunoscuta sa *Istorie a Siberiei* (1750), considera că cei care au atacat și distrus fortul au fost daurii. Tot mai mulți istorici însă consideră că fortul Usti-Kumarsk a fost construit abia la începutul lui noiembrie 1654 de detașamentul de cazaci și vânători condus, după înlăturarea lui Erofei Habarov, de Onufrii Stepanov, cărora li se alăturase și detașamentul lui Petru Beketov, sosit din Transbaikalia, și alți ruși, în total vre-o 500 oameni, iar atacul și asediul fortului de către armata chineză a avut loc în martie – aprilie 1655, fără ca acesta să poată fi cucerit. După retragerea armatei chineze, rușii, din cauza lipsei proviziilor au părăsit și au ars fortul în iunie 1655.⁶⁹ Relatarea lui Milescu, confirmată de G. F. Müller și de istoricul G. I. Spaskii, cum că fortul Usti-Kumarsk ar fi fost construit în 1653 poate avea un suport istoric doar dacă acesta era fortul construit de cei 136 de cazaci în frunte cu Stepan Poliacov, care la 1 august 1652, intrând în conflict cu Erofei Habarov, au declanșat revolta și s-au desprins de detașamentul acestuia, întorcându-se în ținutul ghileacilor unde și-au construit un fort, pe care Habarov l-a asediat și l-a atacat iar după ce cazacii lui Poliacov s-au predat, la 7 februarie 1653 a dat ordin ca fortul să fie distrus și ars „pentru lemn și cărbune fierarilor”.⁷⁰ Semnele de întrebare planează însă și aici, fiindcă „ținutul ghileacilor” e mult mai spre est decât locul unde a existat fortul Kumarsk.

Multă vreme a fost tratată cu suspiciune relatarea lui Nicolae Milescu Spătarul cum că „în anii trecuți la gurile râului Șingala a fost o luptă pe apă a chinezilor cu cazacii ruși de la Albazinsk, chinezii având mai mult de 50 de luntri cu fundul plat și corăbioare, și aveau pe ele tunuri, în afară de luntrile mici; iar cazacii aveau 12 luntri cu fundul plat cu 209 oameni pe ele, și o luntre a plecat, iar celelalte luntri cu fundul plat și cei 400 oameni au fost uciși”. Conform documentelor de arhivă, această luptă într-adevăr a avut loc în 1658 sub conducerea lui Onufrie Stepanov, care trei ani mai înainte a condus apărarea fortului Kumarsk. Lupta e menționată și de Juraj

Križanić,⁷¹ iar mai târziu a fost descrisă și de Gerhard Friedrich Müller și Johann Eberhard Fisher.⁷² Documentele de arhivă⁷³ confirmă relatările lui Miclescu și denotă faptul că după părăsirea fortului Kumarsk în iunie 1655 și revenirea rușilor pe fluviul Amur, experiența construirii fortificațiilor din pământ și lemn, ca la fortul Kumarsk a fost uitată sau neglijată și după lupta pe apă, descrisă de Miclescu, fortul de bârne de la Albazinsc a fost distrus rapid de trupele chineze, care au ținut cont de nereușita lor din primăvara anului 1655.

Descriind râurile din „țara Ghileacilor”, care se vărsau în marea Ohotsk, Spătarul nu amintește de existența pe râul Uda (Lame) și Ohota a locurilor de iernat ale cazacilor de pe râul Lena, iar datele inserate de el, că pe râurile „țării Ghileacilor”, printre care Ciuldan, Kamciatka și Anadâr „oamenii ruși ajung să facă negoț cu os de pește”,⁷⁴ acestea se conțin și în *Registrul hărților Siberiei* din 1673,⁷⁵ pe care Miclescu Spătarul l-a avut la dispoziție.

În concluzie, putem afirma cu certitudine că datele privind colonizarea rusească a Siberiei și Extremului Orient, în special despre așezările rusești din bazinele râurilor Irtâș, Obi, Enisei, Angara, sau din Transbaikalia și Dauria, prezentate de Nicolae Miclescu Spătarul în *Jurnalul* său de călătorie sunt cele mai complexe și mai exacte pentru anii '70-'80 ai secolului al XVII-lea. Cele privind regiunile prin care Spătarul n-a trecut, demonstrează un nivel destul de avansat al cunoștințelor despre ținuturile Siberiei acumulate de trimisul țarului înainte de a porni la drum, dar și pe parcursul călătoriei, iar relatările despre regiunile și localitățile traversate de solia călătorului-enciclopedist, cu multe pagini de impresionante descrieri literare, au fost, pentru sfârșitul secolului al XVII-lea, o sursă de informare sigură pentru alți călători și exploratori ai Siberiei și Extremului Orient.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

1. *Наказы и маршруты, данные Спафарию перед отправлением его в Китай*, în vol. Николай Милеску Спафарий. *Сибирь и Китай*, Ch., ed. *Cartea moldovenească*, 1960, p. 134-136.

2. *Справки об отправлении в Китай Федора Байкова, Сейткула Аблина и Игнатия Милованова, доставленные из сибирского приказа в посольский приказ в 1675 г.; Выписка о пути Игнатия Милованова из Нерчинского острога до Китая (1670) ș.a.* în vol. Николай Милеску Спафарий. *Сибирь и Китай*, p. 136-147.

3. Николай Милеску Спафарий. *Путешествие через царство сибирское от города Тобольска и до самого рубежа...*, în vol. Николай Милеску Спафарий. *Сибирь и Китай*, p. 35.

4. Юрий Крижанич (Juraj Križanić). *Повествование о Сибири*. Sankt-Petersbourg, 1822, p. 17-18.

5. Николай Милеску Спафарий. *Путешествие...*, în vol. *Сибирь и Китай*, p. 35.

6. Николай Спафарий. *Путешествие через Сибирь от Тобольска до Нерчинска и границ Китая русского посланника в 1675 г.*, în rev.: *Записки Императорского русского географического общества по отделению этнографии*, вып.1, т. X, SPb., 1882, p. 183.

7. Николай Милеску Спафарий. *Путешествие...*, în vol. *Сибирь и Китай*, p. 36.
8. С. В. Бахрушин. *Очерки по истории колонизации Сибири в XVI и XVII вв.* Научные труды, vol. 3, partea I, p. 147.
9. V.: Голубев А. С. *Усть-Ишим 375 лет. История и современность.* – Усть-Ишим, 2006. Кузнецова Ф. С. *История Сибири.* Новосибирск, 1997 г.
10. Николай Милеску Спафарий. *Путешествие...*, în vol. *Сибирь и Китай*, p. 36-37.
11. Резун Д. Я., Васильевский Р. С. *Летопись сибирских городов*, Новосибирск, 1989.
12. Николай Милеску Спафарий. *Путешествие...*, în vol. *Сибирь и Китай*, p. 37-38.
13. Ibidem, p. 37.
14. Ibidem, p. 41.
15. И. Идес и А. Бранд. (Y. Ides și A. Brand). *Записки о русском посольстве в Китай (1692-1695 гг.)*, М., 1967, p. 80.
16. Николай Спафарий. *Путешествие...*, Nota lui Iu. Arseniev, p. 179.
17. *Роспись сибирским городам и острогам (1633 г.)*, în vol. А. А. Титов. *Сибирь в XVII веке. Сборник старинных русских статей о Сибири и прилежащих к ней землям.* М., 1890, p. 17-18.
18. Николай Милеску Спафарий. *Путешествие...*, în vol. *Сибирь и Китай*, p. 27, 31.
19. Ibidem, p. 37.
20. Ibidem, p. 48.
21. Ibidem, p. 59.
22. Ibidem, p. 60.
23. Idem.
24. Ibidem, p. 60- 61.
25. А. А. Титов. *Сибирь в XVII веке*, p. 50.
26. А. И. Андреев. *Очерки по источниковедению Сибири.* Вып. 1, XVII, М.-Леп., 1960, p. 49.
27. А. А. Титов. *Сибирь в XVII веке*, p. 35.
28. Николай Милеску Спафарий. *Путешествие...*, în vol. *Сибирь и Китай*, p. 62.
29. А. А. Титов. *Сибирь в XVII веке*, p. 80.
30. Николай Милеску Спафарий. *Путешествие...*, în vol. *Сибирь и Китай*, p. 62.
31. Idem.
32. Ibidem, p. 67-68.
33. Ibidem, p. 66.
34. Ibidem, p. 67
35. Descrierea detaliată a acestui drum la S.V. Bahruşin, Op.cit., p. 111-113.
36. Николай Милеску Спафарий. *Путешествие...*, în vol. *Сибирь и Китай*, p. 69.

37. Письмо Н. Спафария к боярину А. С. Матвееву, în rev. *Русский архив*, cartea I, М., 1881, p. 55.
38. Николай Милеску Спафарий. *Путешествие...*, în vol. *Сибирь и Китай*, p. 69.
39. Ibidem, p. 69-70.
40. Ibidem, p. 70-71.
41. Ibidem, p. 72.
42. Ibidem, p. 72-76.
43. Г. Потанин. «*Путешествие через Сибирь...*» Н. Спафария, în *Журнал Министерства народного просвещения*, partea 227, nr. 6, S-Pb., 1883, p. 306.
44. Николай Спафарий. *Путешествие...*, Nota lui Iu. Arseniev, p. 191.
45. Николай Милеску Спафарий. *Путешествие...*, în vol. *Сибирь и Китай*, p. 94.
46. Николай Спафарий. *Путешествие...*, p.115.
47. Николай Милеску Спафарий. *Путешествие...*, în vol. *Сибирь и Китай*, p. 94.
48. Ibidem, p. 87.
49. Николай Спафарий. *Путешествие...*, p. 125.
50. С. В. Бахрушин. *Очерки по истории колонизации Сибири в XVI и XVII вв.*, p. 123.
51. Николай Милеску Спафарий. *Путешествие...*, în vol. *Сибирь и Китай*, p. 106.
52. Николай Спафарий. *Путешествие...*, Nota lui Iu. Arseniev, p. 191.
53. Николай Милеску Спафарий. *Путешествие...*, în vol. *Сибирь и Китай*, p. 105-106.
54. Николай Спафарий. *Путешествие...*, p. 191.
55. Ibidem, p. 146.
56. Николай Милеску Спафарий. *Путешествие...*, în vol. *Сибирь и Китай*, p. 108-109.
57. Ibidem, p. 103.
58. Ibidem, p. 115.
59. Алексеев С. П. *Сибирь в известиях западно-европейских путешественников и писателей*, vol. 1, p. II. Иркутск, Крайгиз, 1936.
60. А. М. Ловягин. *Голландец Кленк в Московии*, în rev.: *Исторический Вестник*, 1894, № 9, p. 788-791; А. А. Титов, *Сибирь в XVII в*, стр. 48; А. Кириллов. *Географическо-статистический словарь Амурской и Приморской областей*, Благовещенск, 1894, p. 223; И. И. Лаппо. *Отзыв о труде В. А. Кордта: Материалы по истории русской картографии* и т. д., Юрьев, 1908, p. 16-21.
61. Ibidem, p. 115.
62. Ibidem, p. 103.
63. Ibidem, p. 108. G. I. Spaskii, Op. cit., p. 17, 25.
64. Николай Милеску Спафарий. *Путешествие...*, în vol. *Сибирь и Китай*, p. 119.
65. Ibidem, p. 120.
66. Ibidem, p. 121-122.
67. Ibidem, p. 124.
68. G. I. Spaskii, Op.cit., p. 18.

69. Ibidem, p. 26-29; Г. Ф. Миллер. *История Сибири*, vol. I, М., – Л., 1937, p. 139; *Отписка приказного человека Онуфрия Степанова якутскому воеводе М. С. Ладыженскому об осаде Кумарского острога маньчжурскими войсками*, in vol. *Русско-китайские отношения в XVII в. М.*, 1972. Т. 1; Александров В. А. *Россия на дальневосточных рубежах (вторая половина XVII в.)*. Хабаровск. 1984, p. 120-154; Артемьев А. Р. *О местонахождении Кумарского острога*, in rev. *Проблемы краеведения: [Тез. докл. конф.] / Арсеньевские чтения*. Уссурийск, 1989, p. 5-6; Артемьев А. Р. *Опыт характеристики оборонительных сооружений Кумарского острога по описанию*, in rev. *Археологические и исторические исследования на Дальнем Востоке СССР*. Владивосток, 1989, p. 17-21; Беспрозванных Е. Л. *Приамурье в системе русско-китайских отношений*. М., 1983, p. 26-29; Леонтьева Г. А. *Землепроходец Ерофей Павлович Хабаров*. М., 1991, p. 107-112.

70. Челобитная С. В. Полякова и его спутников о поведении Я. П. Хабарова на Амуре в 1650-1653 гг., РЦГАДА, СП, № 214, стлб. 460, л. 1-24; Чулков Н.П. *Ерофей Павлович Хабаров. Добытчик и прибыльщик XVII века*, in rev. *Русский архив*, 1898, p. 177-190; *Казачья сотня. Краткие биографии ста деятелей казачества на поприще военной и гражданской службы, науки, литературы и искусства в XVI-XXвв.* Выпуск 1. – М.: Воениздат, 1996. vol. 1, p. 14-15. Полевой Б. П. *Известная челобитная С. В. Полякова 1653 г. и ее значение для археологов Приамурья*, in vol. *Русские первопроходцы на Дальнем Востоке в XVII-XIX вв. (Историко-археологические исследования)*, vol. 2, **Владивосток. Российская Академия Наук. 1995**, p. 7-30.

71. Юрий Крижанич (Juraj Krizanić). *Повествование о Сибири*, p. 37-38, 47.

72. G. I. Spaskii, Op. cit., p. 18-19, 30-31.

73. Полевой Б. П. *Новое о происхождении «Сказания о великой реке Амуре»*, in vol.: *Рукописное наследие древней Руси. По материалам Пушкинского Дома*, Л., 1972, p. 30-31.

74. G. I. Spaskii, Op. cit., p. 19.

75. А. А. Титов. *Сибирь в XVII веке*, p. 54.

CLAUDIA MATEI
Institutul de Filologie
(Chișinău)

POEZIA LUI TUDOSE ROMAN

Abstract

Tudose Roman's poetry (1887-1921) is examined in its complexity, both thematically and applying aesthetic criteria. Its social meanings are also revealed and the role it played in the process of national re-awakening in Bessarabia in the first decades of the last century is highlighted. At the same time, the creation of the *poet of the peasants* is studied in the context of the generation of the Union from 1918, being compared with the poetic works of Alexie Mateevici, Ion Buzdugan and Pan Halippa. Investigation of T. Roman's poetic work is made in correlation with his dramatic destiny, being brought into light new and relevant facts and biographic data.

Poet și publicist, al cărui destin dramatic a fost influențat de condițiile vitrege ale vremii și de greutățile cu care s-a confruntat familia sa, Tudose Roman s-a afirmat, asemeni lui Alexie Mateevici, ca un un *Homo christianus*, neliniștit, preocupat de problemele semenilor săi și ca un poet social care s-a realizat „în icoana duioasă a greutăților de la țară” (Vasile Luțcan).

Născut la 5 ianuarie 1887 în satul Chipercenii de Sus din județul Orhei, într-o familie de țărani săraci, poetul a făcut doar două clase în limba rusă la școala din sat. „*Părinții mei*, – mărturisea el în autobiografia sa inedită, ce se află în colecția lui Ștefan Ciobanu, – *mazăli, plugari sărmani, văzând cât e de greu să trăiești, fără ca să știi carte, când eram de șapte ani, m-au dat la școala din sat, unde în curgere de opt ani de zile am învățat cu greu două clase, în limba rusească.*” Ștefan Ciobanu preciza, în comentariile sale, că școlile cu două clase din perioada țaristă aveau de fapt șase clase. După terminarea școlii rămâne pe lângă părinți, ajutându-i la mica lor gospodărie, dar „prinde gustul cititului”, împrumutând literatură religioasă de la părintele Ioachim Lașcu, parohul satului, apoi și „scrieri românești, printre care *Dacia literară* a lui Kogălniceanu” (V. Luțcan). Dificultățile materiale îi fac pe părinți să se mute în satul Step-Soci, mai aproape de târgul Orheiului, în speranța depășirii stării de sărăcie. „*În anul 1905*, – nota Tudose Roman în aceeași autobiografie – *citind cel dintâi număr al gazetei moldovenești «Basarabia» nu-mi credeam ochilor, că citesc în limba mea*” și tânărul plugar pleacă la Chișinău, la redacția ziarului unde rămase mai mult timp, acolo aflând „*de unde se trage neamul nostru*” și unde a „*deprins a citi românește*”. În anul următor, 1906, debutează cu povestea *Păcală și Tândală* – o prelucrare după o versiune populară, și cu versuri în paginile aceluiași ziar, prima publicație de limba română din Basarabia începutului de veac XX. Mai târziu, colaborează cu publicistică (tema predilectă fiind soarta țărănimii:

„Gospodăria plugarilor noștri” ș.a.) și versuri la revista *Cuvânt Moldovenesc*. Din cauza tifosului exantematic, în 1915, își pierde vederea, dar cu toate acestea participă la toate manifestările cu caracter național, fiind însoțit de fiul său mai mare, care-l plimba pe străzile Chișinăului. Versurile, „concepute în gând”, acest „Homer al Basarabiei” (V. Luțcan) le dicta seminaristului de atunci Antonie Luțcan, viitorul poet și preot, cu care se întreținea ore în șir la redacția ziarului *Cuvânt Moldovenesc*, unde se simțea printre ai săi, urzind planuri de viitor pentru Basarabia.

Până în prezent rămâne incertă data debutului său editorial – 1916, cu placheta de versuri *Poezii moldovenești* (I. Colesnic plasează apariția acesteia în 1912!), sau 1919 cu volumul *Cântecul plugarului* (Ch., Editura *Societății de gospodărie moderne și cultură națională „Propășirea”*), însumând 30 de poezii, singurul volum al poetului (Mihai Cimpoi). Cert e că titlul volumului din 1919, așa cum menționa Ștefan Ciobanu, corespundea „*admirabil conținutului acestui volumaș*” și caracteriza „*foarte bine talentul nefericitului poet*”. (Volumul a fost reeditat, cu eliminarea de către cenzură a unor catrene, în 1956). E o „*cărticică*, – așa cum se menționează în prefață – *scrisă într-o limbă înțeleasă pentru toți, ...potrivită pentru Românii din Basarabia*”, fiindcă „*în aceste poezii sau cântece se oglindește tot trecutul, viața, suferințele Românilor din Basarabia și zilele ei cele de pe urmă.*”

Poetul s-a stins din viață în 1921, la doar 34 de ani, în satul Step-Soci din județul Orhei, între țărani „*a căror viață a cântat-o în poeziile sale*” (Gh. Cardaș), lăsând o familie numeroasă pradă sărăciei. Mormântul său a fost refăcut de consăteni, cu sprijinul unor intelectuali, în anul 2001, când poetul a fost comemorat în prezența fiicei sale.

Tânărul său prieten, poetul Antonie Luțcan, îi dedica în numărul 3 din 1933 al revistei *Luminătorul* un emoționant poem în care regreta dispariția acestuia: „*Te-ai stins, poete orb,/ Și lira-ți e orfană.../ Iar dacă ai plecat,/ La suflet și la corp/ Străini tu ne-ai lăsat,/ Mai negru decât pana/ Cernită a unui corb. /Tu, orb fiind te-ai dus.../ Dar – plângem moartea ta;/ De ce cât pot vedea,/ Ca sufletul tău nu-s?*” (Lui Tudose Roman).

E dificil să examinezi poezia lui Tudose Roman aplicând doar criteriile estetice, fapt remarcat încă în perioada interbelică de Ștefan Ciobanu și de Vasile Luțcan, deși exagerările în aplicarea acestor criterii duc, adeseori, la separarea operei literare de contextul istoric și social în care a fost creată.

Tudose Roman a fost o individualitate în sensul dat acestui termen de Titu Maiorescu când definea noțiunea de poet, urmată de inseparabila precizare: *De la aceleași obiective chiar, despre care noi avem o simțire obișnuită, el primește o simțire așa deosebit de puternică și așa de personală în gradul și în felul ei, încât în el nu numai că se acumulează simțirea până a sparge limitele unei simple impresii și a se revărsa în forma estetică a manifestării, dar însăși această manifestare reproduce caracterul personal, fără de care nu poate exista un adevărat poet (Poeți și critici, 1886)*. Versurile acestui „*poet-țaran mesianic în linia lui Octavian Goga*” (M. Cimpoi), denotă, așa cum remarca Ion Pillat, o atitudine socială pronunțată, reflectând drama țăranilor oropsiți, *uitați de Dumnezeu*, cu trăsături aspre – ca formele pietrelor trecute prin furtuni și ape învolburate – îndărătul cărora se ascund sufletele sensibile, în care își află ecou durerile și bucuriile pământului: *Măi plugare de la țară,/ Cât trăiești muncești din greu,/ Ești în lume de osândă/ Și uitat de Dumnezeu.// Nu știi tu de zile bune/ În amarnicul tău trai/ Și ca robul din vechime/ Nici o mângâiere n-ai.* și unde domină „o stare de neliniște și resemnare în fața asprimilor” (V. Luțcan), cauzată de aparenta absență a unor soluții izbăvitoare: *Casa ta-i descoperită/*

N-ai măcar un dobitoc./ N-ai un pom frumos de roadă,/ N-ai la trunchi un lemn de foc.// ... Și nici cerul n-are milă/ Pentru tine, cerșetor./ Și te lasă-n sărăcie/ Și-n necazuri ca să mori, stare disperată, ce poate fi depășită doar prin știința de carte: Măi plugare, frățioare./ Ian începe a-nvăța/ Că din chinurile grele/ Numai cartea te-a scăpa.// Ea-ți va da ție puțința/ Unui trai mai priitor/ Și te-a face domn pe țară/ Și stăpân pe viitor (Cântecul Plugarului). Poetul e conștient de cauzele ce au generat starea grea a populației Basarabiei: Sub a țarului domnie/ Am trăit ca vai de noi./ În nespusă sărăcie./ Asupriți, flămânzi și goi.// C-au domnit la noi în țară/ Venetici-călăi tiranii/ Și-n robie sub povară/ Ne-au ținut atâtea ani... (Sub a țarului domnie); Fost-am dați noi la pieire/ Și uitați de Dumnezeu./ Nu știm carte, n-avem parte/ Și trăim amar și greu..., dar și de faptul că aspirațiile la libertate și emancipare socială și națională vor putea fi realizate tot prin știința de carte: Dați lumină și știință/ să-nvățăm și noi ceva./ Că din chinurile grele/ Numai cartea ne-a scăpa (Dați lumină!) și prin desăvârșirea unității naționale: Voi țărani copii ai țării/ Milioane de bărbați./ Din Hotin la malul mării/ Glasul vostru ridicăți!...// Și pământ, și libertate./ Voi, Români, veți căpăta/ Dacă toți pentru dreptate/ În unire veți lupta! (Spre dreptate); Deci să dăm mână cu mână/ Să scăpăm azi de streini./ La unirea cea deplină/ Să pășim noi, frați Români! (Sub a țarului domnie); Frați ostași, cu arma-n mână/ Apărați țara Română./ De dușmanii din afară/ Și de cei ce sânt în țară.// ...Astăzi dați mână cu mână/ La unirea cea deplină... (Către ostași).

Poezia sa, ca și cea a lui Alexie Mateevici, Pan Halippa și Ion Buzdugan, ilustrează, precum remarca Ion Pillat „*characterul țărănesc și patriarhal*” al poeziei basarabene de la începutul veacului XX, aspectul ei rustic, dar și „*influența misticismului slav și a marilor prefaceri revoluționare ale revoluției rusești*”. Această „*religiozitate mistică și caracterul țărănesc social*” (ultimul aspect mult mai pronunțat tocmai la Tudose Roman, considerat de Vasile Luțcan ca fiind poetul care a pus „*bazele poeziei sociale basarabene*”) îi conferă poeziei basarabene „*un aspect propriu*” care o „*diferențiază*” de poezia românească din alte regiuni ale țării.

Frumusețile peisajului orheian generează în lirica acestui „*Kolțov al Basarabiei*” (Ștefan Ciobanu) o stare de beatitudine: În mai ca-n rai e prin livezi/ Și cât te uiți și câte vezi/ Sunt toate-n vârsta tinereții/ Și poartă haina frumuseții.// Copacii mândri și rotați/ De floare albă-s încărcăți/ Împrăștiind în valea toată/ Mireasmă dulce ce te-mbată. (În luna lui mai). Aer dulce cu miresme/ De pe câmpul înflorit/ Mi-a fost drag să mă dezmierd/ Când mă aflu obosit. (Drag mi-a fost), redeşeptând umbrele trecutului voievodal (Vezi colo departe cea movilă mare/ E-ngropat, se zice, un crai Dac călare./ Mai în orice seară când răsare luna/ Iesă din mormântu-i și se primblă-ntruna...// Craiul Dac răsare și încet zâmbește./ Iar când doina tace, împrejur privește... (Craiul dac) și îndemnând, totodată, la reflecții asupra „*tainelor de necucerit ale universului*” (Mihai Cimpoi): Haosul din lumea largă/ E prea greu de înțeles...// Toate tainele naturii/ Cum se fac, de unde vin./ Cum de sânt atâtea corpuri/ În al ceriului senin.// ...Tot așa și mintea noastră/ Se frământă uneori./ Vrând să afle taina lumii/ Ea se urcă printre nori. (În zadar); Și ori ce e-n lume, ce mișcă sub soare/ O clipă trăiește, se naște și moare/ Și iarăși învie în ora schimbată/ Căci legea naturii așa-i așezată. (Viața).

Versul său e muzical, poemele curg firesc, tonalitățile de doină și baladă sunt cele mai frecvente. Tot „*în cheie folclorică*” (M. Cimpoi) sunt scrise și majoritatea versurilor sale de dragoste: De-aș putea măcar vre-o dată/ Eu puicuța să mi-o văd./ Și cu dansa biata fată/ Iar la vorbă să mai șed.// Să-i văd fața rumeoară./ Ochii ei fermecători, Veselă

și sprinteoară/ *Ca un fluturaș din flori*. (De-aș putea...), tonalitățile altora amintesc de Costache Conachi: „*Ca-n vremea cea sfântă, ca-n vremea trecută/ Drăguță, mi-e dor să te văd, să te strâng./ Căci unde m-aș duce și orice aș face/ De tine, puicută, mi-i jale și plâng...*” (Aduceri aminte), iar poeziile religioase vădesc similitudini cu poezia cristică a lui Alexie Mateevici: *Să vie un Mântuitor/ La cei ce sunt nedreptățiți/ S-aducă pace pe pământ/ La cei sărmani și obidiți*. (Venirea lui Iisus Hristos); *Glasul ager de aramă / Spune tare ne-ncetat/ La săteni, la lumea toată/ Că Hristos a înviat*. (În noaptea Învierii). La fel ca și Alexie Mateevici, Tudose Roman concepe lumea prin Iisus, în spiritul Sfintei Scripturi, Mântuitorul fiind singurul care o întruchipează plenar și care nu-i poate lăsa pradă uitării pe fiii săi nedreptățiți și înrobiți: *De sfânta Lui învățătură/ Robia grea s-a terminat/ Și chinul iadului de-atunci/ În fericire s-a schimbat...* (Venirea lui Iisus Hristos).

Simplitatea operei sale poetice, „*modestă ca volum și forță artistică*”, „...*fără multă artă și fără influențe din afară*” (Șt. Ciobanu), i-a făcut pe unii critici să-l așeze pe acest poet „*cu satu-n glas*” în cohorta unor mari poeți ai literaturii universale: Robert Barns, Șevcenco, Coșbuc, Esenin, Kolțov, Pleșceev... (Ștefan Ciobanu) și Octavian Goga (Mihai Cimpoi). Încheiem aceste note, accentuând încă o dată importanța istorico-literară a operei poetice a lui Tudose Roman, versurile căruia, așa cum menționa Ștefan Ciobanu, „*vor rămâne ca mărturii adevărate ale sentimentelor și gândirii țaranului basarabeian în timpul revoluției și înainte de ea*”.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

1. Roman Tudose. *Cântecul plugarului*. Ch., 1919.
2. Ciobanu Ștefan. *Cultura românească în Basarabia sub stăpânirea rusă*. Ch., 1923, p. 265-266; (reeditată la Chișinău în 1992), p. 208-214.
3. Pillat Ion. În vol.: *Poeți basarabeni*. Buc., 1936.
4. Cardaș Gheorghe. *Tudose Roman (1887-1821)*. În vol.: *Poezii și prozatorii Basarabiei până la Unire (1812-1918)*. Buc., Ed. librăriei Universala, 1937, p. 573-581.
5. Luțcan Vasile. *Tudose Roman*. În: *Viața Basarabiei*, 1937, nr. 3-4; reluat și în vol.: *Scriitori de la Viața Basarabiei*. Chișinău, 1990, p. 264-267.
6. Haneș P. V. În vol.: *Scriitorii basarabeni*. Buc., 1942, p. 328.
7. Varticean Iosif. Pref. la vol.: *Cântecul plugarului*. Ch., 1956.
8. Levit Efim. *Un țaran-poet*. În: *Cultura Moldovei*. 1957, 17 febr.
9. Papuc Mihai. *Un cuvânt de reamintire*. În: *Literatura și arta*, 1984, 22 noiembrie.
10. *Tudose Roman*. În: *Literatura și arta Moldovei. Enciclopedie*, vol. 2. Ch., 1986, p. 205.
11. Levit Efim, Varticean Iosif. *Tudose Roman*. În: *Istoria literaturii moldovenești*, vol. II. Ch., 1988, p. 650-653.
12. Colesnic Iurie. *Tudose Roman*. În vol.: *Basarabia necunoscută*. Ch., 1993, p. 230-233.
13. Cimpoi Mihai. *O istorie deschisă a literaturii române din Basarabia*. Ch., 1997.
14. Ciocanu Anatol. *Tudose Roman*. În: *Dicționarul scriitorilor români din Basarabia. 1812-2006*. Ch., Ed. Prut Internațional, 2007, p. 379-380.

ALA ZAVADSCHI
Institutul de Filologie
(Chișinău)

**ELEMENTUL NARATIV ȘI CEL ISTORIC
ȘI SOCIAL ÎN ROMANUL ÎNSTRĂINAȚII
DE D. C. MORUZI**

Abstract

The social novel *Înstrăinații* (The Alienated) is a representative work for the writer of Bessarabian origin, D. C. Moruzi. The author especially emphasizes his intention to give life to some realities of the past, to make the reader aware of the changes in mentality and customs which occurred during the last 50 years in Romania. The title of the work reflects the negative attitude towards those people who forgot their roots (Nini Stelea and the princess Olga de Gaspar Gratiani), though they are not blamed for the occurred transformations. In D. C. Moruzi's opinion the *true happiness* can be tasted only when you make a sacrifice for the country as Arthur, the eldest son of Mihalache Stelea, dead as a hero at Grivita, had done.

O operă reprezentativă pentru scriitorul de origine basarabească D. C. Moruzi este romanul social *Înstrăinații*, care cuprinde evenimente și relatări pe o perioadă destul de mare – 1854-1907. În „*precuvântare către cititori*”, autorul pune un accent deosebit pe intenția sa de a da viață unor realități demult apuse, de a aduce la cunoștință schimbările de mentalitate, obiceiurile care s-au produs timp de 50 de ani în România. Titlul operei reflectă atitudinea negativă față de acele persoane care și-au uitat rădăcinile de neam (Nini Stelea și principesa Olga de Gaspar Grațiani), deși ele nu sunt învinuite de transformările rezultate.

Timpurile și-au pus pecetea pe sorțile personajelor: hatmanul Agapie Varlaam este trimis „*să se lumineze la vestita școală grecească de la Halchi, lângă Țarigrad*”, iar fiica-sa, Profirița, urmează învățătura la Lemberg și trebuie să treacă ani buni ca să-și îndrăgească patria.

În viziunea lui D. C. Moruzi, „*adevărata fericire*” poate fi gustată doar jertfindu-te pentru țară, așa cum a făcut-o Arthur, fiul cel mai mare al lui Mihalache Stelea, căzut erou la Grivița. Surorile lui Arthur, Lili și Elvira au parte de soți buni și își cresc copiii „*în țară și pentru țară*”.

Întreg romanul palpită de o dragoste nețărnută față de trecutul patriei. Scriitorul este încântat de priveliștile drumului de țară, străjuit de imaginea „*unei câmpii întelenite, verde și smălțuită cu pâlcuri mari învenițite de cimbru sau înălbite și înstelate de romaniță, iar, pe alocurea, pâlcuri mai mici și tufe stinghere de toporași, care te adormeau cu miremele lor amestecate*” (p. 110). Totul stârnește admirația lui, de aceea exclamă cu multă mândrie în suflet: „*O, mândră și îmbelșugată câmpie românească de pe acele vremuri! Poezie măreață, proaspătă și curată, ce nu se mai poate întâlni nici în vestitele*

câmpii americane!” D. C. Moruzi vede o legătură strânsă între schimbările din natură și firea românului, care se transformă după cum sunt vremurile: „*Cum să nu fi fost și firea și sufletul și cugetul românului mai largi, mai bune și mai cinstitute decât în zilele noastre! Țelina ... am spart-o! Văzduhul ... l-am întinat cu fumul de cărbuni și de țiței! Sufletul ... am deprins să-l vindem cui dă mai mult! În sfârșit nevoia a încolțit vrajba, zavistia, ura! Iar cugetarea noastră atât de cinstită, de dreaptă și de blândă altă dată, ne silim din răspuțeri a o strica, a o suci și a o schimonosi după calapodul altor neamuri, de altă fire și cu alte nevoi!*”.

Vremurile de odinioară sunt pline de farmec, de căldură, de admirație. Este descrisă de către autor idila vieții de la țară și a obiceiurilor de Crăciun sau de Anul Nou. Iernile sunt plăcute, blânde și tihnite pentru familia Stelea, care a preferat viața de la sat. Deși „*crivățul așternea pe geamuri acele înfloriri strălucitoare supt razele soarelui de iarnă ... , viscolul spulbera zăpada, o îngrămădea până la privazurile de jos ale ferestrelor*”, în casa boierului Mihalache Stelea pâlpâie dulce „*focul de stejar*”, care creează o atmosferă de liniște și fericire.

De Anul Nou satul clocotește de urările de sărbătoare, „*plugul și colindele poetice*” se aud peste tot. Autorul a câta oară își exprimă respectul pentru timpul trecut, acum nu se mai aud acele perle ale folclorului autohton, neprelucrat de poeți, care izvorau „*din sufletul și amintirile țăranului!*”.

Paștele este o altă minunăție care apare în toată frumusețea sa doar la țară. Lumea se bucură de „*biruința verdelui asupra albului, a căldurii asupra frigului, dar și biruința vieții, a tinereții și a nădejzii asupra amorțirii, a bătrâneții și a morții*” (p. 126). Concluzia autorului este destul de grăitoare pentru splendoarea și ineditul acestor sărbători: „*La țară și numai la țară le poți vedea, simți și pricepe tainele acestea, ce nu se pot nici spune, nici descrie, nici tâlmăci; aceleași și mereu aceleași, de mii și mii de ani, dar veșnic nouă, cât va ținea și veșnicia*” (p. 126).

Chiar și relațiile dintre boier și țăran iau o turnură idealizată. Lucrările agricole se făceau la timp, „*pe ogorul țăranului ca și pe lanurile boierești*” (p. 266), căci „*țăranul se silea să-și lucreze ogorul, pentru ca să cuprindă lanurile boierești, unde știa că i se măsoară drept, i se plătește bine și, pe deasupra, e bine hrănit și îndestulat*”. Se profilează un chip ideal de boier, care se împacă foarte bine cu țăranii săi, le construiește școală, spital. Armonia ce s-ar fi putut crea între aceste pături sociale ar duce la prosperitate în țară și românul ar fi „*cel mai mândru, cel mai luminat și cel mai fericit popor din lume*”. Stăpânul din Steleni, conu Mihalache ajunge să-l îndrăgească pe țăran, să vorbească cu el, chiar să se sfătuiască.

Unul din personajele romanului este Mihalache Stelea, care se trage din oameni simpli, dar grație providenței, ajunge agă de Iași. Șmecheria dânsului de a se infiltra printre bonjuriștii timpului urmărește scopul de a „*arunca năvodul dând iama numai în plătică și biban*” și neatingându-se „*nici de nisetri, nici de moruni*” (p. 21). Intuiția îi sugerează să nu-l trădeze însă pe căpitanul bonjuriștilor, Grigore Ghica Vodă, care devine domnitor după plecarea lui Mihalache Sturdza.

Deși are simțul timpurilor pe care le trăiește, nu acceptă la început schimbările efectuate de Grigore Ghica: dezrobirea țișanilor, întreținerea unui „*polc de jandarmi într-o cazarmă cât un oraș de mare*”. Egalitatea tuturor oamenilor îl nemulțumește pe Mihalache Stelea, care consideră că nu poate fi în același rând cu „*țișanii dezrobiți*”, el ținându-se de „*ifosul de boieri*”, în nici un caz nu vrea să se identifice cu „*prostimea*”.

Evenimentele se desfășoară la început prin anii '50 ai sec. al XX-lea, când Iașul este invadat de trupele germane. Găzduirea unui leitenant neamț îi creează probleme lui Mihalache Stelea și îi aduce până la urmă destituirea. Leitenantul Dreizeidel, la prima vedere destul de educat și fără mari pretenții (îi era de ajuns o cafea și 2 chifle domnești), cu timpul a devenit obraznic și după un schimb de replici dintre el și aga Stelea, este aruncat de acesta pe scări. Neamțul îl cheamă la duel pe domnul Mihalache, dar boierul nu acceptă în niciun fel, de aceea cazul ajunge în atenția contelui Coronini (comandantul suprem al oștirilor chesaro-crăiești din Moldova), care-l trimite pe leitenantul german să comande un post de grăniceri la granița Regatului Piemontes. Ca să scape basma curată, aga Stelea acceptă să-și dea demisia din postul ocupat și acordă o mai mare atenție familiei.

Se simte o reticență a lui Mihalache Stelea față de Actul Unirii Principatelor Române din 1859. La auzul veștii despre alegerea lui A. I. Cuza ca domn al României, frustrarea și consternarea pune stăpânire pe ființa sa. Nu înțelege importanța acestui eveniment istoric pentru destinul de mai departe al românilor și descrie cu malițiozitate reacția plină de entuziasm a bonjuriștilor față de acest act. Într-un dialog cu socru-său, nu este de acord cu acțiunile acestora: *”Cântă și joacă o horă nouă, pe niște stihuri de ale lui Vasile Alecsandri, că acela numai de așa cabazlăcuri se ține. Cică-i Hora Unirii! Dau mâna cu prostimea, care se lasă și ea învărtită în neștire pentru un rachiu sau un covrig, și zbiară cu dânșii: „Trăiască România, una și nedespărțită! Trăiască Alexandru Ioan I, domnitorul tuturor românilor!”* (p. 133).

Cu toate că este mai în vârstă, socrul său este cuprins de o bucurie nemaipomenită când află despre alegerea lui Alexandru Ioan Cuza ca domnitor și de către Țara Românească: *„Îți mulțumesc, Dumnezeuule, că ai îngăduit bătrâneților mele să trăiască sfânta și măreața zi de astăzi!”*

Mihalache Stelea se consideră iubitor de neam românesc, este solidar cu cei *„de un sânge, de aceeași obârșie, de același graiu și cu aceleași moravuri și credinți”*, nu face distincție dintre moldovean și muntean, de aceea nimic nu-i poate despărți: *„nici hotare, nici munți, nici râuri”*, cu atât mai mult, nici *„gânduri”*. În opinia lui, neamul românesc a fost răzlețit și învrăjbit până nu demult, iar unirea lui înseamnă clădirea „trunchiului” care va aduce *„cu timpul și celelalte părți sfâșiate”*. Este gata să-și jertfească *„bunurile, viața și până și scumpul nume al Moldovei, pe care l-am păzit atât de bine, timp de atâtea veacuri”*.

Reacția lui Mihalache Stelea este plină de neliniște, suspiciuni, nedumeriri și întrebări, când vine vorba însă de unire: *„Vor lăsa turcii ca prin unire să ne întărim până într-atâta, ca, la cel dintâi războiu ce-l vor avea, să ne unim cu vrăjmașii lor și să scăpăm de jug? O să ni îngăduie Rusia și Austria să alcătuim la hotarele lor un sâmbure național, care ... nu va avea altă menire decât reîntregirea neamului, adică, pentru ele, stăvilirea năzuințelor lor cuceritoare deocamdată, iar, pe urmă, pierderea tuturor ținuturilor locuite de români și cucerite de dânsele prin sabie?”* (p. 134-135). În dialogul cu socrul său se conturează chipul moldoveanului cu capul plecat înaintea celor mari, nu acceptă schimbarea, aceasta este echivalentă cu *„năzuințe nesăbuite”* ale unor bonjuriști. Vrea să fie salvată doar Moldova, *„căci cămașa-i mai aproape de piele decât giubeaua”*.

Socrul său, hatmanul Agapie Varlaam, se dovedește a fi un bun cunoscător al situației politice din Europa: Rusia a suferit înfrângere în Crimeea și abia peste vreo 20 de ani va ridica capul, Austria, de asemenea, a fost învinsă de Napoleon. Iar pentru a-i alunga pe turci și a le stăvili poftelile lor cuceritoare, *„Europa o să recunoască unirea ca*

fapt împlinit”. Unirea trezește în sufletul lui mari speranțe: cu timpul „*principatele se vor cunoaște mai bine, fiind ocârmuite de același domnitor și de aceleași legi*”.

Boierul Varlaam reprezintă chipul patriotului care crede în „*viitorul și mărirea neamului său*”. Este un adevărat propovăduitor al valorilor naționale, are o încredere nemaipomenită în măreția neamului românesc: „*Să nu te îndoiești dar de neamul tău, să nu te sperii de primejdiile care-l împresoară, căci mai mari au fost acele care l-au impresurat și să crezi în viitorul și mărirea lui*” (p. 139).

Cunoaște bine istoria Europei. Salută răcoala francezilor de la 1789, care a statornicit „*înfrățirea, egalitatea, libertatea și dreptatea sa*”. Aceste idei au prins rădăcină în toată Europa și celelalte popoare au aderat la aceste valori universale.

Desfășurarea evenimentelor are loc așa cum a prezis conul Agapie Varlaam: sultanul acceptă unirea principatelor, la fel ca și puterile mari. Începe europeanizarea României. În țară se produc schimbări: armata este îmbrăcată în „*mundire franțuzești, cu chipiuri cu cozorocul în sus*”. Ispravnicii au devenit prefecti, privighetorii – subprefecți. Limba își pierde din naturalitatea și frumusețea sa, se franțuzește de-a binelea: „*Din 3 cuvinte, 2 erau franțuzești, de nu chiar trei! Și puse la locul și după înțelesul lor numai de către acei cari știau bine franțuzește ... Ceilalți le întrebuițau de-andoasele, sau la întâmplare!*” (p. 141).

Boierul Stelea este, după părerea autorului, „*răbdător, cu judecată și deprins cu drumurile de la țară*” (p. 70). Își iubește plaiul natal și admiră pitorescul locurilor: „*Își puse cafeaua lângă dânsul și începu să-și soarbă ciubucul, bucurându-se de răcoarea pădurii, de cântecul păsărilor, dar, mai cu seamă, de frumoasa priveliște ce se desvăluia la picioarele lui: dealuri și văi nesfârșite, care se perindau, verzi în apropiere și tot albăstrindu-se în depărtare; iazuri care sclipeau ca niște oglinzi prin fundul văilor, câte un sătuc pe o coastă ...*” (p. 71).

Poartă în suflet o mare mândrie pentru țara sa, unde i se pare că întreaga natură admiră frumusețea acestui plai minunat: „*O, soare, strălucitor, care reverși razele tale de foc pe întreaga făptură, și tu, lună, care o răcorești scaldând-o în blândețe tale lumini, de ce, pe unde, pribegind, v-am întâlnit, de ce nicăieri nu v-am găsit, nici pe tine, soare, atât de mareț, de mândru și de roditor, nici pe tine, lună, atât de dulce, mângâitoare și duioasă, ca pe seninul adânc al cerului din țara mea?*” (p. 73).

Se simte legat de țară prin amintirea strămoșilor săi, prin simplul fapt că s-a născut aici: „*Dar nici strălucirea soarelui tău, o țara mea, nici duioșia lunii tale, nici măreția câmpurilor tale, nici poezia codrului și nici mireasma bine miroitoare a brazdei tale răsturnate din proaspăt de pe țelina ta curată și fecioară, nu le poate pricepe, nici simți decât acela care s-a născut în tine, s-a hrănit din tine și este menit a se înveli în țărâna ta neagră și mănoasă, unde-l așteaptă rânduri de moși, strămoși, care te iubeau ca dânsul, și mai înainte de dânsul!*” (p. 73).

Conul Mihalache este un tată grijuliu, angajează pentru cuconășul Arthur (la vârsta de 9 ani) un preceptor francez, monsieur Durand, care îl învață și pe Nini, fiul mai mic, ca ambii să poată pleca la Paris la studii. Iar pentru Lili și Elvira a fost adusă chiar de la Paris domnișoara Amelie Cotin, „*o franceză bătrână, absolventă a școlii superioare de învățământ și a Conservatorului de Muzică pentru piano*” (p. 143).

Iată câteva caracteristici ale lui Stelea: „*avea bunul simț al românului, judeca drept, sănătos, când își uita meteahna de nobleț*” (p. 215).

După ce soția și copiii se instalaseră la Paris, el îi vizitează. Parisul îl plictisește și-l intrigă cu tabieturile sale: trebuia să ia dejunul „*îmbrăcat cu surtuc și pantalonii*”, poate

să fumeze doar în odaia turcească, iar de mâncăruri nici nu se discută. „*Totul i se părea îngust, calicos și cărpănos*”, conchide autorul. (p. 221)

Întâlnirea cu domnitorul Alexandru Ioan Cuza prilejuiește dezvăluirea adevăratelor substraturi de conștiință națională, pe care le poartă Mihalache Stelea. Boierul își exprimă doar îngrijorarea în legătură cu actul Unirii din motivul că avea temeri că puterile nu vor „*încuviința fapta*”. Deși între ei sunt divergențe de opinie, boierul Stelea este gata să-și jertfească averea și viața pentru binele țării și acceptă „*toate câte le-au făcut domnitorul, căci toate sînt bune și drepte*”. Cel mai mult îl deranjează legea despre împrumutarea țăranilor. Consideră că ei, boierii, reprezintă „*noblețea țării*”, care au știut „*s-o păstreze și s-o ferească prin veacuri, fără vrajbă și ură, umilită poate uneori, dar neclintită în credința ei, în limba ei, în moravurile ei*”.

Este deranjat, de asemenea, de faptul că copiii vor trebui să plece în străinătate pentru a căpăta cunoștințe și, astfel, se vor înstrăina de țară și de limbă. Mihalache Stelea critică în dialogul cu M. Kogălniceanu cartea de istorie a acestuia, în care se întâlnesc doar faptele odioase ale strămoșilor și ei apar ca „*niște răi și stricați, trândavi, fricoși și lingușitori față de cei mari, trufași, cruzi și asupritori față de popor*” (p. 178).

Mihalache Stelea devine cu timpul om politic, acceptă să fie numit „*senator din partea domnitorului, după noul statut*” și trece cu traiul la București. Viața politică are legile ei, neschimbate în timp. Conu Mihalache „*vota liniștit, alb la alb, negru la negru, după cum îi suflau la ureche prietenii lui Vodă*” (p. 215).

În sinea sa, conul Mihalache nu este mulțumit de clasa politică de la guvernare, alcătuită din „*pantalonari, palavragii și de boieri leneși și nepăsători, buni numai a se mânca între dânșii, râvnind la o domnie pe care nu vor putea-o căpăta în vecii vecilor*” (p. 218). Intuiește interesul meschin de care e ghidat orice boier: să ajungă cât mai sus posibil. Puterea domnitorului este minimă, cei de la putere „*taie, spânzură ... miluiesc*”.

Vestea despre candidatura lui Carol de Hohenzolern îl pune pe gânduri, socoate, pe de o parte, că e bine că este rudă depărată cu Napoleon, iar ca ofițer de cavalerie în Prusia Carol este crescut „*în ideile de cinste militară*”. Pe de altă parte, i se pare „*cam tinere!*” pentru a prelua tronul României și să lupte cu „*niște pișicheri și stricați, căroro nici Cuza nu le-a putut veni de hac*” (p. 219).

Romanul reînvie și figura legendară a lui Al. I. Cuza, sunt redată prin vocea-i proprie frământările de la începutul domniei sale și sunt justificate toate acțiunile. A fost conștient din prima clipă că trebuie să-și jertfească „*libertatea și liniștea*” pentru a îndeplini menirea înaltă pentru care a fost ales. A priceput că „*unirea nu era decât primul pas spre neatârnavare*”, era necesar să demonstreze că „*la gurile Dunării ființează un popor unit, de un singur neam, care se deosebește prin obârșie, moravuri și legiuri, de popoarele ce-l înconjoară*”. Introducerea legislației franceze era justificată de lipsa timpului și a persoanelor apte de a scrie repede și bine. Vrea să creeze o armată de până la „*40 de mii de oameni*” ca să se poată apăra, în primul rând, de turci.

Nu-l mai maimuțărește pe Napoleon III, după cum este învinuit de mulți, dar vrea să ajungă la nivelul lui Napoleon cel Mare. Domnitorul străin avea sarcina de a apropia România de celelalte state europene. Al. Cuza crede că suveranul străin, fiind „*bun, viteaz, înțelept, mare la suflet și curat la cuget*” „*va îndeplini visul românilor*” (p. 189).

Caracterul românilor de a se închina la diferite popoare se justifică prin faptul că au suportat „*puteri înzecit mai mari*”, dar și-au ocrotit „*limba, credința și moravurile*”. „*Capetele plecate*” au fost necesare „*ca să poată micșora și alina loviturile ce cad*

neconținut asupra bietului popor, când de la turci, când de la nemți, când de la ruși pravoslavnici” (p. 83).

Cu referire la năravurile moderne, critică destrămarea familiei și instaurarea altor legi de ființare a ei: „În vremea mea oamenii se căsătoreau pentru dragoste, cinste și simandichie, iar astăzi, pentru amor ... de petreceri și de bani!”. Chiar dacă se iau din dragoste, cei căsătoriți profită, pur și simplu, de banii celuilalt: *Trăiesc ca turturelele, până ce dumnealui isprăvește zestrea dumneaei ori dumneaei l-a adus pe dumnealui la sapă de lemn*. Este o pledoarie pentru căsătorie, „cea mai curată și sublimă zămislire a sufletului omenesc și care singura ne deosebește de dobitoace”. Căsătoria era văzută cândva ca o „unire sfântă și ideală” a sufletelor ce se iubesc cu adevărat, care „se leagă înaintea altarului cu dor de iubire curată și în scop de prelungire a numelui strămoșesc” (p. 194). Iar în prezent ea a căpătat alte contururi: „unirea practică și modernă a două interese, care se leagă înaintea legii, în dor de lux neîntrecut și în scop nemărturisit, dar împărtășit, de a se înșela reciproc!”.

Divorțul constituie o problemă care întristează inima celor în vârstă: „E rău ... să vezi că se despart două ființe care își juraseră iubire și credință, împărtășirea scârbelor și a bucuriilor, e tot atât de rău ca o boală pe care ești dator s-o vindeci prin doctorii” (p. 192). Și în concluzie, totul se reduce la contabilitate, „și divorțul, și căsătoria modernă”.

Autorul îi descrie pe ostașii nemți ca pe niște persoane pretențioase: „nemților le trebuia numaidecât pat, saltele, perne”, spre deosebire de soldații ruși sau turci, care se mulțumeau cu un braț de fân, așternut pe jos.

O euforie domnește în sufletul domnitorului Ghica, care se mândrește mult cu neamul din care se trage și care speră că România va fi „o țară frumoasă cum n-a mai fost alta, mare și reîntregită, de sine stătătoare, în stare a se apăra și a se ocârmui singură, renăscând, în sfârșit. După patru veacuri de suferințe, la lumina soarelui, dreptății, al libertății și al înfrățirii!” (p. 84).

Valorile strămoșilor „vatra, icoana din părete și cocostârcul de pe vârful casei” sunt păstrate cu sfințenie de generația mai în vârstă. E un fel de idealism infantil în cugetările domnitorului. Se consideră un reformator, care „a domnit în dragoste de neam”, a presimțit viitorul, dezrobind pe țărani în cuprinsul țării sale. Monologul său dezvăluie propriile frământări și gânduri, reflecții asupra caracteristicilor poporului: „...sufletul neamului, obosit de atâtea restriște și nedreptăți, se clatină și șovăie chiar din talpă și temelie lui, întrebându-se de nu i-ar fi mai bine să se cufunde în neam străin ...” (p. 84).

Satul Steleni apare în roman ca un sat de gospodari, cu case care au cel puțin 2-3 odăi, cu „multe coșare pentru păpușoiu, hambar și niște șoproane deschise ... unde se grămădeau mai ales iarna boi, vaci, cai, căruțe, sâni și unelte de plugărie” (p. 151).

Trecutul este idealizat din mai multe puncte de vedere.

Incursiunile în istorie vădesc interesul autorului pentru timpuri apuse. Răscoala lui Ipsilanti este văzută prin amintirile lui moș Sandu Volintiru, care, prin voia întâmplării, a ajuns, fiind un copil de 15 ani, să vadă bătălia dintre Ipsilanti și turci.

Evenimentele timpului împânzesc întreaga operă moruziană. Autorul se referă la ordinul lui Alexandru Ioan Cuza despre desființarea boierescului și a clăcilor, iar noutatea este un bun început de viață nouă, consideră conu Todiriță Dimitriu: „...de-acum s-a sfârșit cu clăcile, cu boierescu și cu nedreptățile din trecut! De-acum tot românul va avea casa lui, gospodăria lui, bucata lui de pământ, pe care să se hrănească! O să fiți deplini

stăpâni pe munca și pe avutul vostru. Nici un boier n-o să vă poată supăra, ci toți o să fie cu voi deopotrivă" (p. 157).

Legea despre împrăștierea țăranilor trezește multe semne de întrebare printre săteni: cât le revine la fiecare membru de familie, cum vor moșteni copiii averea, ce drepturi au băieții, dar fetele etc. Sunt surprinși când află că va trebui să achite o anumită sumă de bani pentru ceea ce li se va da: „*Ocârmuirea însă nu are pământ, și prin urmare, nu are de unde să vă dea. ... Ce s-au gândit atunci? Să cumpere pământ, cât vă trebuie, de la boier pe un preț ieftin, nu în bani, ci cu niște hârtii, care sînt tot ca banii; iar pe voi vă pune îndată în stăpânirea pământului păsuindu-vă să-l plătiți într-un șir îndelungat de ani, încât te miri de veți băga de seamă că v-au mai crescut birul cu ceva*" (p. 159).

Legea împrăștiării este controversată, stârnește și reacții negative din partea boierilor. Ei sunt nemulțumiți că li s-a luat o treime din pământuri și-l numesc pe Cuza „*ciocoiu, bonjurist și pârălab de Galați*". În același timp, țăranii nu sunt scutiți de înșelăciune, de aplicarea incorectă a legii, aceste temeri sunt împărtășite și de însuși domnitorul, care nu dorește ca pământurile să fie „*îmbucățite*", iar oamenii de la țară să ajungă la sapă de lemn.

Romanul conține detalii despre pregătirea minuțioasă a întâmpinării lui Alexandru Ioan Cuza prin sate care urmau „*să-l aclameze entuziastic*": drumurile trebuie să fie bune, podurile reparate, toată lumea înștiințată. Trecerea domnitorului este un adevărat eveniment, de aceea este întâmpinat de săteni pe cai. Discursul său scurt stârnește multă însuflețire în rândul celor prezenți: „*Vă mulțămesc, băieți, că mi-ați ieșit întru întâmpinare! Mă bucur la gândul că m-a ajutat Dumnezeu să vă văd în curând stăpân fiecare pe bucata lui de pământ. Să știți numai s-o stăpâniți cu vrednicie, s-o munciți cu drag și s-o apărați de străini cu piepturile și numele vostru de români!*" (p. 168).

Dialogul Cuza – Kogălniceanu denotă frământările legate de unire. Fiind conștienți de importanța acestui act, de necesitatea ruperii cu trecutul și modernizarea țării, ambii oameni politici ar dori să facă mai mult pentru binele patriei. Au o temere că aceste schimbări ar putea influența felul de a fi al omului simplu, care mai are „*bunul simț și curățenia sufletească*" și este cinstit „*la suflet și la judecată*". Bineînțeles că transformările istorice produc și pe cele de mentalitate în societate, dar nu aceasta ar trebui să-i neliniștească. Au un scop mult mai nobil: „*Menirea noastră de căpetenie este de reînvia un neam și de a-l preschimba cât mai degrabă în așa fel încât să se deosebească cu totul de popoarele care-l înconjoară*".

M. Kogălniceanu crede în trăinicia neamului, este o fire mai încrezătoare în evoluția pozitivă a evenimentelor: se înființează școli și universități, vor fi instruiți „*magistrați luminați*", „*doftori iscusiți și oameni de știință de tot felul*".

Doamna Profirița Stelea, soția lui Mihalache Stelea și fiica lui Agapie Varlaam, are un acut simț al apartenenței la elita societății („*le grand monde*"), preferă să dea baluri („*soirees dansantes*") și o deranjează locul unde era amplasată casa părintească – într-o fundătură, departe de forfota orașului – în Sărărie.

Este caracterizată prin limbajul său franțuzit, consecință a educației primite (la Lemberg) și a timpului în care a trăit. Predomină cuvinte din franceză: „*după ce orându-i câteva prefaceri în casa dumisale, deocamdată „le sticte indispensable*" (p. 61), „*cumpără o trăsură numită „un coupe trois car*". Vorba-i împetrișită trezește confuzii, când folosește cuvinte necunoscute pentru soțul ei, pe care le interpretează ca românisme:

„— ...vrei să mă omoare aicea spleenul? Să mor de spleen?"

– *Ce splină, soro, făcu bietul soț îngrijat. Vous a mal a la splină, Profirițo?*

– *Nu splină, Michel! Spleenul! Boala de urât, de care mor nobilii din Anglia*” (p. 64).

Firea îndârjită, avană o ajută să scape de locul plicticos unde locuia și să se instaleze într-o vilă din Copou. Se descrie cu lux de amănunte tendința ei de a imprima casei un aer european (p. 66). Schimbă și ținuta slugilor, îi îmbracă în haine noi, le taie bărbile și mustățile, îi pune să poarte mănuși.

Doamna Stela preferă literatura franceză, îi citește cu plăcere pe Florian, Lamartine, G. Sand, care descriu idilic „*plăcerile vieții câmpenești*”. Tinde spre civilizația europeană, intenționează să-și aranjeze o grădină și un parc măreț la moșie, iar pentru realizarea planului l-a adus pe vestitul grădinar de la Dresda.

Este povățuită de tatăl său, om înțelept, să se jertfească pentru copiii ei. Iar când vor crește mari, să-i lase să plece, dar să nu se înstrăineze de valorile naționale. Povața o face să-și crească odraslele în „*legea, limba și obiceiurile strămoșești*”.

Dintre alte personaje ale romanului, un loc distinct îi revine fiului mai mare, Arthur, care era atras de tot ce era românesc. „*Era fericit să se revadă în obiceiurile și datinile care-i legănaseră prima lui copilărie*”, subliniază autorul. Îl atrag sărbătorile cu tradițiile lor, preferă să stea de vorbă „cu țărani” de la care învață multe. În el se zbate o inimă de român cu un simț al patriotismului, căci tot ce-i autohton îl încântă.

Fratele lui, Nini, este de o altă factură, deși se străduia la învățătură și obținea succese bune, nu era încântat să învețe prea mult. De câte ori avea ocazia, „*se ducea la vânat cu pușcașii ori, încălecându-și calul, o lua razna pe câmp*” (p. 229). Acei ani cât a stat la Paris, l-au apropiat foarte mult de Franța, iar visul său era să ajungă la „*scoala militară din St.- Cyr*”. Nu e în stare să admire frumusețile patriei, natura ei superbă și sufletul țaranului român.

Diferența de mentalitate între cei doi frați stârnește dispute aprinse. Nini îl învinuiește pe Arthur că nu s-a înrolat în armată franceză pentru a lupta împotriva germanilor. Arthur este convins că trebuie să-și apere propria țară, de va fi nevoie. Fratele mai mic critică starea jalnică a armatei române: „*soldați zdrențuroși și desculți, ofițeri ignoranți, comandați de un sublocotenent prusian*”.

În toamna lui 1872 frații Stelea pleacă la Paris, dar nu-i mai recunosc pe francezi. După un război civil și unul cu nemții, francezii au devenit „*obraznici, grosolani, neobraznați și întunecați*” (p. 232).

Arthur urmează timp de 3 ani facultatea de drept, pe care o absolvă în 1875 și revine în țară. Nini însă după 3 ani de învățătură nu reușește să susțină bacalaureatul. Înscriindu-se ca extern la Institutul Chevalier, dă bacul cu bine.

Arthur revine cu mare bucurie în patrie, „*pe pământul strămoșesc, în lumina și văzduhul în care roiesc belșugul românului*”. În timpul lucrărilor agricole, se apropie tot mai mult de țărani, ca să le pătrundă „*sufletul și gândurile, pentru a-i prețui și a-i iubi mai mult*” (p. 249). Înainte de izbucnirea războiului ruso-turc, se înrolează în armată.

Dar destinul este crud cu el. Este rănit în război. Pe pat de moarte își ia rămas bun de la părinți, ultimele lui cuvinte sunt pline de dragoste față de țară: „*Să iubești ... țara noastră mândră și frumoasă, căreia i-am jertfit viața cu bucurie. Ea va ajunge mare și puternică odată!*” (p. 260).

Într-un dialog cu socru-său, Mihalache Stelea recunoaște că vorbele fiului său l-au făcut să privească altfel țara și neamul. Abia acum a început să prețuiască „*cât de drepte și folositoare sunt ultimele povețe ale lui bietu Arthur*” (p. 268). Îi dă dreptate și hatmanului

Varlaam, care-l îndrumă să aprecieze omul de la sapă și să nu se țină cu nasul pe sus, închipuindu-și că numai el este de viță nobilă. Același gând i-l insuflă și Arthur, care-i spune „să aibă milă de țărani”, că sunt „sânge din sângele lor”, carne din carne și suflet din suflet. După multe lupte sufletești a ajuns să-și iubească toată țara și să creadă în „trăinicia și viitorul neamului”.

Nini suferă o transformare radicală atunci când citește în presa străină despre faptele vitejești ale ostașilor români din timpul Războiului de Independență. Simte că în inima lui se aprinde dragostea de țară, iar moartea fratelui său intensifică acest atașament de pământul natal și e dator să revină în țară: „Mă voi întoarce în țara lui iubită, sfântă de acum pentru mine, și o voi iubi cum a iubit-o el” (p. 272). Aici crede că-și va găsi fericirea adevărată și-și va împlini destinul: „... acolo și numai acolo este pentru mine fericirea și dragostea, datoria și rostul meu adevărat”. Mândria de a fi român îl copleșește și exclamă: „Nu mi-am cunoscut neamul și țara, pentru că am plecat prea tânăr, dar acum sunt mândru de țara mea, mândru de a fi român!”.

Când pleacă în Franța, face tot posibilul ca să se apropie de aristocrația franceză, considerând-o ca pe o treaptă net superioară față de restul populației. Idealul său este de a face parte din ea. Dar realitatea i-a demonstrat contrariul: luxul este de „paradă”, ideile sunt „strâmte și sentimentele de corciți, decăzuți sau lipsiți cu totul de idei” (p. 272). Descoperă cu timpul adevărata natură a aristocrației: „Burgezii francezi aveau toate cusururile nobleței, râvnind a fi nobili, și împărțiți în 2 categorii: acei care în ura lor găseau chipul să mai defăimeze acea noblețe atât de decăzută, și acei cari se târau în patru labe la picioarele ei; cu toții însă încovoind spinarea înaintea unei coroane, a unui rang, sau chiar al unei panglicuțe atârnată de cheutoarea hainei” (p. 272).

Romanul social *Înstrăinații* de scriitorul de origine basarabeană D. C. Moruzzi reînvie o epocă de mult apusă, descrie cu lux de amănunte mentalitatea și obiceiurile timpului. Prozatorul idealizează vremurile de cândva, pline de farmec și de căldură, admiră viața de la țară cu tradițiile sale bine stabilite. Eroul central al romanului Mihalache Stelea este o fire conservatoare, ideile noi le acceptă cu dificultate. Este reticent față de Actul Unirii Principatelor Române, deși se consideră de neam românesc și este gata să se jertfească pentru binele țării. Conștiința națională pe care o posedă l-a determinat să accepte noile realități și să devină senator și să se stabilească la București. Autorul romanului se referă și la schimbările de mentalitate ale românilor, la servilitatea lor, critică metehnele societății și își exprimă regretul că moare familia tradițională. Opera este adânc ancorată în istorie, evenimentele timpului sunt comentate pe larg de eroii romanului. Traseul vieții fraților Stelea demonstrează că dragostea de țară trebuie păstrată, că mândria de a fi român biruie în pofida încercărilor sorții.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

1. D. C. Moruzzi. *Înstrăinații*. Studiu social în formă de roman (1854-1907). Ediția a II-a. Revăzută și îndreptată de însuși autorul. București, 1912.

NATALIA COSTIUC

Universitatea de Stat
din Tiraspol
(Chișinău)

MARA – SIMBOLUL MAMEI UNIVERSALE

Abstract

The first sentence of the novel fixed the main line of the narration. There is an obstruction at the beginning, the death of the father – a family's main support. Therefore, the choice of the author was to propose another perspective, the supremacy of female character which acquires rather masculine features. The mother becomes authoritative thus offering another view on a woman, a quite modernist view that makes Slavici an exceptional fiction writer.

Between father and mother's laws there is a difference because the latter is considered better ones, in unexpected way, the mother has adventurous spirit and does everything that she can to give all the support her children need. The native intelligence made Mara understand that the strong characters of her children needed strict discipline. Mara became a symbol of universal Mother.

Modalitatea cea mai simplă de a pătrunde în chintesența romanului *Mara* de Ioan Slavici este să citim și să descifrăm sensul frazei de început: „*A rămas Mara, săraca, văduvă cu doi copii, sărăcuții de ei, dar era tânără și voinică, harnică, și Dumnezeu a mai lăsat să aibă și noroc*”. Această frază fixează linia narativă a romanului, căci „orice roman cuprinde în sine, într-un fel sau altul, o linie de destin căreia i se propune, prin legile intrinseci ale construcției romanești, a se împlini ori a se risipi” [1, p. 132]. În cazul romanului *Mara*, acestei linii i se pune, de la început, o piedică: nucleul familial rămas fără sprijinul său patern. Totodată, prin fraza de început, este marcată nu numai deschiderea de speranță pentru acest destin, dar și puterea, și mijloacele prin care el urma să fie împlinit: tinerețea și priceperea, dar și Dumnezeu și norocul.

De aici se deschide și o altă perspectivă: supremația principiului feminin față de cel masculin, legea benefică și autoritară a mamei, decât cea rigidă a tatălui, în spiritul acelei modernități care fac din Slavici un prozator excepțional.

Primul capitol al romanului conține destule indicii asupra superiorității femeii: „*Nu-i vorbă, Bârzovanu, răposatul, era, când a fost, mai mult cârpaci decât cizmar și ședeau mai bucuroși la birt decât acasă*”. Moartea bărbatului e resimțită nu atât ca o tragedie, cât ca o eliberare pentru femeia dotată cu energie, hărnicie și tinerețe, „ea le poate folosi, i se îngăduie să iasă din gineceu și să se avânte într-o lume exclusiv masculină” [2, p. 25].

Treptele parcurse – precupeață, podăriță, pricepută femeie de afaceri – arată

abilitatea Marei în noua conjunctură economică: știe să vândă și să cumpere, descoperă foarte repede regulile comerțului, legea cererii și a ofertei, rulajul mărfurilor și al banilor. Pe măsură ce declinul lui Hubăr ca întreprinzător se accentuează, Mara câștigă și ajunge să domine.

În viziunea etică a lui Slavici, norocul nu numai este așteptat, dar și-l face omul și cu mâna lui. El se bazează pe muncă, pe spiritul întreprinzător și pe integrarea organică în mecanismul economic al epocii de înflorire a elementelor capitaliste, când comerțul cunoaște un avânt deosebit. Deși Mara e creștină și cu frica lui Dumnezeu, idolul ei e banul, o prezență tiranică în întreaga operă slaviciană. De aceea, Mara Bârzovanu „*vinde ce poate și cumpără ce găsește*”, economisind banii cu o abilitate de finansist: „*Scăzând dobânda din capete, ea pune la o parte banii pentru ziua de mâine, se duce la căpătâiul patului și aduce cei trei ciorapi: unul pentru zilele de bătrânețe și înmormântare, altul pentru Persida și al treilea pentru Trică. Nu e chip să treacă zi fără ca ea să nu pună fie și numai câte un creițar în fiecare din cei trei ciorapi; mai bucuros se împrumută pentru ziua de mâine. Când poate să pună florinul, ea-l sărută, apoi rămâne așa, singură, cu banii întinși pe masă, stă pe gânduri și începe în cele din urmă să plângă.*”

Uneori plânge și se autojelește, dar nu îngenunchează nici pentru o clipă în fața destinului și a greutăților care o apasă și o încearcă destul de des. „Fire voluntară, aprigă și de-o uluitoare tenacitate, Mara e, poate, personajul feminin cel mai nesupus soartei din întreaga literatură română” [3, p. 78].

La începutul romanului, figura Marei, „*muiere mare, spătoasă, greoaie și cu obrajii bătuți de soare, de ploi și de vânt*”, e înduioșătoare și unică, ilustrând, într-un fel, convingerea scriitorului conform căreia în centrul unui roman trebuie să se afle un caracter, „un om energic, constant și tare”, care „să dărâme munții”. Rămasă văduvă cu doi copii mici, neavând mai nimic de pe urma răposatului, Mara parcă s-ar afla aruncată, fără sprijin, în valurile existenței, asumându-și întreaga responsabilitate, în primul rând, față de viața copiilor ei.

Familia Marei este acea comunitate umană, rămasă fără reazemul ei de autoritate bărbătească, iar această problemă este lăsată pe seama autorității feminine a comunității. În joc este destinul celor doi copii rămași fără îndrumare și sprijin patern, iar ceea ce își propune mama lor, văduvă, este poate mai puțin, poate mai mult decât să le asigure bunăstarea materială necesară. Ceea ce-și propune ea este, în esență, cu totul altceva, calitativ: să le asigure acel statut social pe care integralitatea structurii ierarhice a familiei le-ar fi asigurat în chip firesc și necesar. De aceea, puținul care ni se spune, în roman, despre Bârzovanu, soțul timpuriu decedat al Marei, o ființă slabă, face din Mara o fire înzestrată cu o tărie bărbătească care compensează forțele în structura familială. Astfel, în persoana Marei, componenta masculină se manifestă tot mai pronunțat, se consolidează și se perfecționează, deteriorând din plin feminitatea ei, care devine tot mai grea, mai rezonantă și mai palidă.

Dragostea Marei față de copii stă la baza tuturor actelor ei. Ea se luptă să le creeze un viitor așa cum nu l-a avut dânsa, dar cum și l-a dorit toată viața. Persida și Trică sunt, pentru ea, *cei mai frumoși și cei mai deștepți* din toți copiii care se află pe lumea asta. Dacă-i iese în cale o femeie care-i place „*și ca stare și ca înfățișare*”, ea-și zice „*cu tainică mulțumire*”: „*Așa are să fie Persida mea!*”, iar dacă cel pe care-l admiră e un bărbat: „*Așa are să fie Trică al meu!*” Ca orice copil, Persida și Trică au cusururi, sunt încăpățânați,

capricioși, dar toate acestea se transformă, pentru mamă, în motive de admirație: „*Mult sunt sănătoși și rumeni, voinici și plini de viață, deștepți și frumoși; răi sunt, mare minune, și e lucru știut că oamenii de dai, Doamne, numai din copii răi se fac*”. Fire energică, voluntară și ambițioasă, Mara dorește ca odorașii ei să îi semene întru toate, să crească după chipul și asemănarea ei. De mici, trebuie să conștientizeze faptul că dacă vrei ca în această lume să câștigi ceva, să ai ceva care să-ți aparțină cu adevărat, trebuie să fii foarte energic și ambițios. La început, o neliniștește faptul că, o dată cu intrarea Persidei în grija maicii Aegidia, la mănăstire, fata devenise tăcută, ascultătoare și blândă: „*Nu care cumva călugărița aceea s-o momească, s-o farmece și s-o facă pe ea călugăriță smerită. Mai bine moartă! Dar nu! asta nu era cu puțință: neam de neamul ei n-a fost om smerit; tot creștini adevărați!*”

Mândria și încrederea Marei o posedă și copiii ei și, atunci când merge cu barca pe Mureș, ea spune la lumea întregă cu admirație: „*Sfinte Arhanghele! Sfântă Marie, maică Precurată! Bată-vă să vă bată, copii! Nu! grăi dânsa mângâiată, copii ca ai mei nimeni n-are!*” Copiii Marei sunt mici, dar ea are o mare încredere în ei. Și aceasta o demonstrează situația în care Persida fuge să-și salveze fratele, bătut de niște băieți mai mari ca el. La care Mara spune: „*Sărăcuții mamei! grăi dânsa înduioșată. Se iubesc, maică, urmă ea, ștergându-și lacrimile, se iubesc unul pe altul ca doi copii săraci.*”

Pentru ca să asigure copiilor o altă condiție socială, dă fata la mănăstirea catolică de la Radna în grija maicii Aegidia, iar pe băiat – ucenic la Lipova, la Bocioacă, starostele cojocarilor. „*Sărăcuții mamei*”, trebuiau cu orice preț să ajungă cineva în viață. „*Am să te scot om – îi spunea ea lui Trică – om de carte, om de frunte, ca să nu mai fii ca tatăl tău și ca mama ta, ci să stea ei și copiii lor în fața ta cum noi stăm în fața lor. Eu pot, eu am, urmă ea avântată; mi-a dat Dumnezeu și are să-mi mai deie, fiindcă el nu face deosebire între oameni.*”

Bucuria și mândria Marei este mult mai pronunțată atunci când, la o nuntă din Arad, ea își privește cu emoții și lacrimi în ochi copiii dichisiți: „*Cum, Doamne, să nu plângă, când își vedea copiii mari, atât de frumoși, atât de spilcuiți, atât de cumsecade, și Bârzovanu, fie iertat, era în pământ și nu putea să-i vadă și el, căci și ai lui erau.*”

Partea bărbătească din ființa ei își asumă toate greutățile, se luptă cu ele și le înfrânge, se bucură și se înduioșează femeiește: „*S-ar putea, oare, să fii văduvă săracă, să-ți vezi fata preuteasă, feciorul staroste în breasla cojocarilor și inima să nu ți se înmoaie?*” „Purtând în ea tărie de bărbat și sensibilitate de femeie, și împlinind misiunea și unuia și celeilalte, Mara rezumă un univers și mimează o lume” [1, p. 135]. Ea are în tutelă, sfințită prin puterea magică, firească a maternității, un băiat și o fată, cele două componente principale ale existenței. Astfel, romanul devine o istorie a unei lumi mici omenești, rămasă fără tată și în care mama își asumă preocupările bărbătești, pentru a supraveghea și ordona stabilitatea și dezvoltarea firească a acestei lumi, prin asigurarea demnității, a perpetuării pentru ambele ei jumătăți și care numai împreună îi constituie întregul.

Atunci când Persida se îndrăgostește de Națl, mama nu caută să intervină cu interziceri sau să-și impună voința, cu toate că nu este de acord, dar lasă totul pe seama Persidei, în care are toată încrederea: „*Eu, zise Mara, umilită în ea, sunt femeie proastă și nu știu ce să-ți fac și cum să te povățuiesc. Am făcut ce am putut și după cum mi-a fost priceperea; acum însă mi-a venit rândul să mă uit în gura ta. Am și eu gândurile mele.*” Totuși sub aparența dură și autoritară a Marei se ascunde un suflet sensibil: „*Dar tu n-ai*

să cauți mulțumirea mea, ci fericirea ta, care mie nu-mi este mai dorită.”

Fire bărbătoasă din cauza durității vieții, Mara posedă deseori o feminitate neobișnuită: ea nu numai că nu-și condamnă fiica atunci când aceasta fuge cu Națl, dar este mândră de ea: „*Ba adeseori parcă era mândră de fiica ei, căci nu e nimic mai frumos decât ca femeia să se dea întreagă bărbatului pe care-l iubește și să ieie asupra ei cu ochii închiși sarcina vieții grele.*” Și atunci când află că viața Persidei, la Viena, e un dezastru, un chin, îl îndeamnă pe Trică s-o liniștească prin cuvinte: „... *să-i scrii că n-are să-i pese de gura lumii și c-o aștept să vie, când îi va fi prea greu.*”

Mara posedă o extraordinară capacitate de a percepe viața așa cum este, de a influența asupra ei și asupra ființelor care depind de ea, indiferent de prejudecățile, intențiile sau chiar interesele care o animaseră la un moment dat. În fața unei situații noi, după o scurtă rezistență, ea se poate nega dintr-o dată pe sine, cu tot ce năzuise și sperase până atunci, pentru a privi și accepta lucrurile în lumina și în forma lor prezentă. „*Cea mai gravă criză pe care o traversează Mara e trădarea copiilor ei, care-i contrazic idealurile, atâta vreme cultivate cu o superstițioasă grijă*” [4, p. 243]. Persida fuge cu Hubăr Națl, astfel producând o degradare a ființei ei, în care mama tănuise mari planuri de viitor: fiica ei fugise cu un străin, inferior condiției sociale proiectate și, cu atât mai mult, fără posibilitatea de a legitima căsătoria. Compromisă din punct de vedere social, național și religios, fiica ei, care prin liberă voință acceptase această înjosire, devenise o proscrisă. Pe Mara vestea o prinde nepregătită. Ea trăiește niște emoții foarte puternice, deoarece nu poate admite să se piardă două vieți, căci o dată cu fiica ei se pierdea și ea însăși: „*Erau duse, pierdute pentru totdeauna gândurile ei frumoase pe care și le făcuse despre viața fiicei sale, asupra căreia priviseră toți cu mirare; auzea parcă gurile rele și vedea privirile disprețuitoare ale celor pizmăreți; resimțea suferințele de tot felul care o așteptau pe nenorocita ei fiică (...)* Tot n-avea nimeni copii ca dânsa; dacă și-au pus ei odată ceva în cap, nu-i mai scoate nimeni din ale lor.”

Între cele două legi, a tatălui și a mamei, ultima se dovedește mai bună, însuși demersul lui Slavici îndreptându-se spre aceasta. În mod paradoxal, mama posedă spirit de aventură și deschide pentru copiii ei ușile către lume, încredințându-i spre educație străinilor, maicii Aegidia și sârbului Steva Claiaci. O inteligență nativă o face pe Mara să priceapă că firile puternice ale copiilor ei au nevoie, în absența constrângerii și a autorității paterne, de disciplina și modelarea severă, legea mamei aducând compensații benefice. Astfel Mara devine **simbolul Mamei universale**.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

1. Mircea Tomuș. *Romanul romanului românesc în căutarea personajului*, București, Editura Gramar, 1999.
2. Elisabeta Lasconi. *Mara și modernitatea vieneză*.// Caiete critice, nr. 9-10, București, 1996.
3. Ion Dodu Bălan. *Ioan Slavici*, București, Editura Albatros, 1985.
4. Magdalena Popescu. *Slavici*, București, Editura Cartea Românească, 1974.

GRIGORE CHIPER

Universitatea de Stat
din Tiraspol
(Chișinău)

**OPTZECISMUL POETIC BASARABEAN:
PRIMELE MANIFESTĂRI**

Abstract

Power lines of Bessarabian poetic optzecism are visible at the end of the 1980s and the beginning of the 1990s. Nicolae Popa (1983) and Lorina Bălțeanu's poetry (1984), in whose texts the first indices of the future generation, represents rather a rehabilitation and continuation of an aesthetic canon promoted at the end of the 1960s till the middle of the 1970s, further appeased.

Faptul că poezia optzecistă basarabească constituie o nouă paradigmă, diferită de poezia precedentă nu numai în anumite trăsături, ci și în fondul și forma ei, reprezintă un adevăr recunoscut atât în interiorul generației, cât și în afara ei.

Andrei Țurcanu este primul critic literar, exterior generației, care se pronunță pe marginea poeziei optzeciste de la debuturile primilor scriitori ai generației până la studii de sinteză, publicate ulterior datei constituirii paradigmei optzeciste. El se pronunță, într-o recenzie, pe marginea volumului Lorinei Bălțeanu, *Obstacolul sticlei* (1984), situând motivele principale ale cărții într-un cadru crepuscular. Criticul va reveni la această idee în câteva rânduri, încât demersul său capătă azi structura unei concepții bine articulate. Se știe că termenii „optzecism”, „postmodernism” vor apărea în Basarabia abia în anii '90, de aceea nu îi vom găsi nici la Andrei Țurcanu în perioada de apariție în peisajul literar basarabean a unei generații noi, devenite ulterior optzecistă. Criticul înzestrat cu un acut simț al noutății nu va opera manipulări nici în interiorul dihotomiei mult vehiculate în Țară: modernism-postmodernism sau modernitate-postmodernitate. Cronica lui Andrei Țurcanu, citită astăzi prin grila noilor achiziții terminologice, lasă impresia unor sondări corecte, bine intuite, cu o terminologie factuală implicită.

Pentru început, criticul reiașază o frază a lui Aureliu Busuioc, prefațatorul cărții L. Bălțeanu: „versurile ei emană căldură, lumină” [1, p. 4], o frază curentă în epocă, în termenii ei contrari. Dimpotrivă, Andrei Țurcanu detectează o răceală generală și programatică, degajată din materia poetică, o poezie în care nu există distanțe: nici de apropiere, nici de depărtare. Discursul poetic e ținut în spații închise, clausturate, accentuate ostentativ, „în care sucombă orice început de mișcare, orice efort direcționat, toate fiind înghițite și reduse la o impenetrabilă glacialitate” [2, p. 160]. Apropos, Silvia Caloian va remarca în poezia Lorinei Bălțeanu „oscilația între o indiferență sfidătoare și lacrimă” [3, p. 4].

Această interpretare, deloc aleatorie, face parte dintr-un sistem, pe care Andrei Țurcanu îl va reasambla în repetate rânduri, ori de câte ori materia poetică îi va permite.

În prefața la volumul *Abia tangibilul* (1990) de Grigore Chiper, Andrei Țurcanu dezvoltă ideea sa despre o poezie glacială, retrasă într-o matcă minimă, aproape suficientă sieși, cu cea de stingere a potențelor, a energiei, a unei poezii entropice, în care este expropriată orice urmă de vitalism: „Continua devitalizare a cosmosului cuprins de palorile galbene, cărămizii și de vagul cețurilor, suprapunerile părelnice, scufundările și suspensiile în vid, rotațiile în cerc, retragerile, fragmentările, rătăcirile labirintice creează un cadru poetic dominat de monotonie, toropeală și stingere” [2, p. 79-80].

Într-un articol sintetic, Andrei Țurcanu leagă cele două nume de autori sub cupola unei teorii unitare, cărora li se alătură și alți poeți (Emilian Galaicu-Păun, Vasile Gârnet, Alexandru Corduneanu etc.). Grupul va epuiza tema de după care criticul întrevide, fără să formuleze explicit, „un nou «salt mortal» din vid și inconștientă în plinătatea și frăgezimile cosmice” [4, p. 83].

Pus în albia unei terminologii reciclate, am putea spune că universul poetic optzecist, în varianta eludată, se află sub semnul tardo-modernist al unei specii de „fin de siècle”, întărită și de studiul lui Sorin Alexandrescu, care îi divizează pe poeții optzeciști antologați de el în *Une anthologie de la poésie moldave* (1997) în postmoderniști și moderniști tardivi. Bineînțeles că studiile lui Andrei Țurcanu nu conțin nicio trimitere la postmodernism, încă absent, cum am spus, în comentariile critice și teoretice din RSSM. Anticipând puțin, vom afirma că, deși unele procedee tipic postmoderniste pot fi identificate la primul val de optzeciști, o atitudine și o atmosferă postmodernistă, așa cum se va înfățișa ea mai târziu, lipsește cu desăvârșire în acea perioadă. Trebuie adăugat că nici poezia din țară nu s-a manifestat doar exclusiv în variantă postmodernistă. Mircea Cărtărescu distinge două valori importante sub aspect teoretic și axiologic, opinie confirmată și de alte studii:

1) optzecismul de sorginte postmodernist, limitat în mare la poezii din cadrul *Cenaclului de Luni* (1977-1984), patronat de Nicolae Manolescu (reprezentanți: Traian T. Coșovei, Mircea Cărtărescu, Florin Iaru ș. a.) [5, p. 369 ș. c.];

2) optzecismul de orientare neoexpresionistă, care abordează, cu morgă, marile teme ale modernității: moartea, suferința, nebunia – teme pe care prima grupare, dacă nu le obnubilează, le tratează în răspăr (Ion Mureșan, Liviu Ioan Stoiciu, Mariana Marin, Nichita Danilov ș. a.) [5, p. 388 ș. c.].

Pentru a nu crea frustrări și ideosincrazii printre colegii de generație, situându-i pe baricade opuse, Mircea Cărtărescu invocă, pe de o parte, convergența celor două mișcări notorii ale optzecismului românesc: „... formula lor s-a lăsat puternic contaminată de optica optzecistă clasică a *Cenaclului de Luni*, ceea ce a dus la o «postmodernizare» de suprafață a poemelor, cu efecte de ironie și sarcasm greu de găsit la predecesorii din anii '70. La rândul lor, poeții «lunediști» s-au străduit să egaleze în profunzime poemele direcției expresioniste, adăugând neașteptate accente grave chiar și textelor celor mai jucăușe” [5, p. 389-390].

Observăm că ceea ce distinge mișcările din cadrul optzecismului românesc este atitudinea poetului față de scris: tragicomică, nonșalantă, plină de carnavalesc și spectacular (nu întâmplător unii critici au așezat optzecismul de orientare muntenească „lunedistă” sub marca lui Caragiale). Distincția operată de Mircea Cărtărescu este susceptibilă de reduționism exagerat, dar viziunea propusă este logică în liniile ei de forță și privită în

termenii doctrinei teoretice postmoderniste a lui Mircea Cărtărescu. Evident că distincția e făcută și în baza unor taxinomii mai vechi, păstrate în palimpsest: poezie șăgalnică valahă vs. încrâncenare ardelenescă vs. melancolie moldavă [6, p. 21].

Substratul de modernism este cu mult mai profund decât leștul de postmodernism depus relativ recent. Ion Bogdan Lefter face o clasificare a poeziei postmoderniste, suprapusă peste o clasificare mai veche a poeziei moderniste: poezia extensivă, logoree, aflată sub imperiul expresiei abundente, luxuriante, ce „se dezvoltă arborescent” [7, p. 98] (cunoscută sub o formulă concisă de arghezianism) și poezia intensivă, care „caută decantarea, concentrarea conceptuală a lirismului, patetismul subtil al cerebralității” [7, p. 98]. E o clasificare care nu ține de un timp oarecare. Ambele formule se regăsesc în poezia optzecistă.

Pe de altă parte, Mircea Cărtărescu observă că nu trebuie confundate criteriile teoretice, interesante într-un discurs metaliterar, cu cele axiologice. Curentul neoexpresionist, deși a frânat evoluția poeziei, a dat nume de referință în contextul poeziei românești actuale (vezi exemplele supra).

În lipsa unui Cenaclu de Luni, a unui temperament valah și a unui contact fecund cu poezia americană (fronda lui Allen Ginsberg, biografismul lui Robert Lowell și „confessional poetry” a lui John Berryman, realismul obiectual a lui Lawrence Ferlinghetti, personismul lui Frank O’Hara), dar mai cu seamă a unei reale și efective sincronizări cu poezia optzecistă din țară, cea basarabeană nu se putea dezvolta, mai mult sau mai puțin anacronic, decât sub semnul propriilor resurse, inclusiv raportându-se la predecesori.

Andrei Țurcanu recunoaște o descendență directă a Lorinei Bălțeanu din poezia feminină, intimistă a deceniului precedent. Definind poezia ei drept una a spațiilor închise și abandonate, cuprinse de emergența răcelii și devenite „loc psihic” (Marta Petreu), autorul *Bunului simț* scrie: „Interioruri «părăsite» întâlnim și la M. Benea, și la L. Sobiețki, și la alte poete, acestea fiind în general pretexte de a însufleți niște «amintiri» – mărturii poetice ale unei sensibilități suferinde sau exaltate. Doar la L. Lari «interiorurile» au un caracter voit convențional, de teatru romantic, în care însă se joacă aceeași «piesă» a sensibilității feminine, desigur, cu mai puține sentimentalisme și cu implicații mai largi ale fanteziei. La L. Bălțeanu interiorul părăsit e neantizat” [2, p. 150-151]. Recunoaștem retorica și efortul demonstrației ale criticului.

În articolele posterioare acestora, Andrei Țurcanu repune această paradigmă poetică a oboselii, frigului și alienării în cadrul unor tendințe mai vechi, de la mijlocul anilor ’70, când „«sistemul» deja se arăta «obosit» de propriile dogme” [2, 254]. Ascunderea după pereții de sticlă sau, la alți autori, „în spatele fronturilor imaginare” este interpretată ca o formă de libertate interioară, urmărind „jocurile fanteziei, crearea demiurgică a unor spații imaginare, evaziunea în vis” [2, p. 254]. Reabilitarea esteticului de către poeții șaptezeciști și continuată de cei optzeciști, pendulând la limita evazionismului social, de care textualismul optzecist românesc a fost acuzat relativ recent de către Cristian Tudor Popescu, în stilul său incisiv: „...«textualismul socialist», cum îl numea, pe bună dreptate, Monica Lovinescu, a fost o culme a evazionismului cu ifose, nicidecum un protest underground împotriva regimului ...” [8, p. 1]⁷⁶ – este salutată de Andrei Țurcanu și calificat ca formă estetică adecvată timpului istoric.

Dacă optzeciștii din țară au avut climatul minim propice și inteligența necesară pentru a susține necondiționat și a comenta în termeni plauzibili, cu argumente de

ordin teoretic fenomenul literar din care făceau parte, – e suficient să răsfoim volumul *Competiția continuă* – colegii lor basarabeni au fost lipsiți de toate astea. În România, doctrinele estetice, cu toată întârzierea lor, erau tolerate cu mai multă indulgență decât dincoace de Prut. Era important ca scriitorul să nu facă opoziție ideologică și politică, să nu fie subversiv, atitudini pentru care existau metode eficiente de contracarare. În RSSM, regimul era cu mult mai dur, datorită lipsei unei clase politice proprii. Breasla scriitoricească, la fel, în bună parte parvenită, era puternic îndoctrinată, lipsită de replică. Orice libertate, inclusiv una de ordin estetic, *à rebour*, era sancționată în primul rând din interiorul gildei profesionale, docilă ca toate organizațiile statului sovietic și în general obtuză la formele de expresie mai noi și mai sofisticate. Critica literară era obturată și închistată într-o retorică glisând între ideologic și vetust.

Totuși nu se poate afirma că literatura tinerilor din anii '80 nu se afla în vizorul criticii literare mereu angajate civic. Este vorba de critica literară ce murseca așa-numitele teme majore ale actualității, cărora li se acorda spațiu la infinit. Îndeletnicirea era aducătoare de confort și onoruri.

Odată cu apariția unei tinere generații de scriitori – proces inevitabil – această critică militantă ieșea la rampă. În lipsa unor probe este dificil de spus dacă acest segment important al criticii literare de model sovietic o făcea dintr-un impuls ultraconservativ sau la îndemnul Partidului Comunist (Președinții Uniunii Scriitorilor din RSSM ocupau funcții înalte în ierarhia de partid).

Această critică literară înzestrată cu o funcție combatantă adopta vizavi de tineri două strategii:

1) atunci când tinerii reușeau să publice volume cu firimituri de estetică în contradicție cu liniile directive ale literaturii oficiale, critica reacționa negativ, în grade diverse de vehemență verbală, în funcție de proporțiile „delictului”;

2) critica îi trece pe tineri sub tăcere mai ales în cazurile în care aceștia nu reușesc să scoată de sub tipar o carte, fiind tracasăți de funcționarii de la US sau de cenzură.

Termenii utilizați de acest soi de critică pentru a înfiera un alt fel de literatură sunt cei mai neașteptați. Literatura este apreciată drept minoră, experimentală, camerală, adică neglijabilă, descalificantă.

Unul dintre acești critici de serviciu a fost Gheorghe Mazilu, personaj controversat, dintr-un disident în accepție basarabeană, cum a fost tratat în anii '60, s-a erijat în denigrator al scriitorilor anilor '80, care încercau, cu o timiditate caracteristică vieții literare din RSSM, să impună o viziune poetică proprie, fiind cei mai conectați la realitățile în plină transformare începând cu a doua jumătate a deceniului nouă.

Critica literară, asumându-și niște funcții igienice, a apelat la procedee probate și funcționale contra generației precedente, a șaptezecizilor. După ce funcționarii de la US și organele de resort le-au întârziat debuturile, critica literară și natura vieții literare din Basarabia i-au împins spre niște margini literare, în care au rămas cantonați. Leonida Lari a dezvoltat o specie de onirism, varianta deviată a onirismului literar din țară, un onirism epurat de ironie și ludic. Nicolae Dabija, migrând între polul nichitastănescianist și cel adrianpăunescianist, a creat o sinteză populară printre cititorii iubitori de poezie cu simțurile patriotice la vedere.

Într-un articol programatic, Gheorghe Mazilu anulează poezia tinerilor din anii '80 situând-o sub semnul negativ al experimentalismului excesiv și al teribilismului lăbărat.

Mazilu amendează principala achiziție a optzeciștilor: ironia (un semn firav al unei atitudini postmoderne), pe seama căreia s-a bătut multă monedă în țară de la Ioan Buduca la Radu G. Țeposu. Ironia și ludicul sunt respinse din start: „Ironia, generată de imaginația sprintară și barocă, nu e altceva decât o încercare de a substitui dificultățile limbajului poetic-artistic prin jonglări verbalistice întâmplătoare, iar inteligența conceptului prin glume și aluzii ieftine” [9, p. 78]. Frecvența și amploarea procedeeului, alarmante și agasante pentru criticul de la revista *Nistru*, reprezintă un început de „deconstrucție ironică”, contabilizat de acad. Mihai Cimpoi în contul postmodernist [10, p. 280].

Poate fi vorba și de un banal conflict de generații, ajuns în punctul în care estetica de până și cea de după iau direcții opuse. E situația tinerilor scriitori basarabeni, care nu aveau un program constituit și nicio revistă, a lor, în care să-și susțină dezideratele. A existat în perioada sovietică o revistă, *Orizontul*, de fapt un magazin, organul comsomolului din RSSM. Revista însă nu era preocupată de procesul literar. Tinerii condeieri apăreau discret uneori fără a fi menționați la cuprins, alteori la rubrici anonime. Spre sfârșitul anilor '80 – începutul anilor '90 aceste reviste s-au lansat într-un proces de recuperare a memoriei, istoriei și literaturii. Abia mai târziu, din 1994, au fost lansate alte reviste, s-a produs o specializare a lor. Rolul revistelor (*Basarabia* sub conducerea lui Nicolae Popa, *Contrafort*, *Semn*, *Sud-Est cultural*) în coagularea generației optzeciste după 1990 este recunoscut unanim. Maria Șleahțișchi vorbește despre „revista *Contrafort*, care a avut rol «moderator» și modelator al generației” [11, p. 206].

Aceste conflicte sunt inerente vieții și artei. Ele se manifestă pretutindeni în lume, cu deosebirea că, acolo unde societatea oferă șansa unei minime alternative, fricțiunile dintre generații, ideologii, doctrine, gusturi capătă aspecte mai puțin dramatice, urmează albia unui făgaș firesc.

Alteritatea apare la noi doar în era informatizării globale. Fiecare are posibilitatea de a se exprima liber și de a asculta din multitudinea de voci doar pe cea care i se adresează. Generația optzecistă putea să aibă soarta generațiilor precedente, ținând cont de tipul de societate pre-gorbaciovist, adică evoluând în niște tipare impuse în mod artificial de către Big Brother. Este dificil de judecat cât de inevitabilă a fost reforma lui Gorby, cât ar mai fi durat uzura sistemului socialist sovietic. Numai democratizarea permisă de la Moscova și ajunsă, după un periplu istovitor, în RSSM, un bastion al unui conservatism încrâncenat, a netezit pentru tinerii scriitori „insurgenți” calea de acces către mass-media și edituri. Astfel, proliferază prima generație de scriitori basarabeni postbelici, relativ bine pregătiți și apti să producă, în condiții de libertate relativă, o sincronizare pe scară extinsă cu literatura română.

Ca să revenim la subiectul discuției noastre, poezia Lorinei Bălțeanu, în care Andrei Țurcanu vede un filon în germene a ceea ce va deveni, în mai puțin de un deceniu, optzecism basarabean, Gheorghe Mazilu o stigmatizează în fraze nesusținute, arbitrar: „...cartea e doldora de frumuseți gratuite, de construcții bizare și reci...” [12, 156]. Și în continuare: „Ca arie de subiecte literare versurile Lorinei Bălțeanu nu depășesc nivelul cameral...” [12, p. 157].

Este curios că diagnosticul pus în fundal de criticul de la revista *Nistru* este corect, coincidând cu sesizările lui Andrei Țurcanu, făcute bineînțeles cu alte cuvinte.

Teoria fragmentării și devitalizării universului poetic, prin evanescența energiilor până la repaus, susținută de Andrei Țurcanu, este dezvoltată indirect de

Emilian Galaicu-Păun într-un articol teoretic, în care desubstanțializarea referentului este dusă până la ultimele consecințe, până dincolo de orice urmă a palpabilului, păstrând doar o legătură simbolică cu lumea materială. Este vorba de degradarea opțiunii poetice până la figura de gest, simplu gest, poezia ca „lume construită prin gesturi”: „... se va reveni la poezia su-gest-iei pure: din filele-i se desprinde îndemnul blând, care, sper, va produce o «schimbare la față» în literatura dintre Prut și Nistru:

Fă un gest cu mâna,
Alungă zumzetul îndepărtat
Care poate fi un ecou al neliniștii” [13, p. 166].

E o anticipare a poeziei minimaliste care a continuat să fărâmițeze materia poetică în particule elementare și fotoni de lumină.

În prima jumătate a anilor '80 au fost publicate două debuturi importante, de care se atașează, de obicei, începuturile optzecismului basarabean: *Timpul probabil* (1983) de Nicolae Popa și *Obstacolul sticlei* (1984) de Lorina Bălțeanu. Nicolae Leahu crede că acești optzeciști *avant la lettre* au debutat sub zodia poeziei lui Nicolae Dabija. Ca dovadă este citată o strofă din poezia *Patria* lui Nicolae Popa: „Iar pe șes caii pasc, caii albi/ și au piedici din fire de holbură,/ prin iazuri plonjează răcoroșii crapi,/ cucii se scaldă în apa de scorbura”, în care structurarea universului (pământ, apă, aer) ar fi tipică pentru Dabija [14, p. 17].

Volumul lui Nicolae Popa plătește tribut epocii în care a fost scris, un tribut vizibil nu numai la nivelul realităților sovietice descrise și al mentalului ce se dezvoltă de la o pagină la alta: e vorba de poezia unui tânăr precoce desprins de matca țărănească și intrat într-un univers citadin în care se simte alienat. Tânărul trăiește fascinația micului său univers pe care îl vede printr-o grilă tipică poeziei tradiționaliste: un tărâm al basmelor amenințat de tehnologiile rapace. Din acest principal conflict derivă celelalte tribulații ale unui adolescent care se maturizează. Poetul se vede în situația de a trage câteva copii poetice în stilul picturii renescentiste pentru a prinde clipa peisajului încă neschimbat radical. De aici Vsevolod Ciornei are impresia (pe care o exprimă în stilul său caracteristic) că se află în fața unei pledoarii poetico-ecologice [15, p. 4].

Poemele sunt scrise într-un aliaj fertil de eseninism (există într-o poezie o trimitere explicită) și labișianism (această paralelă a putut fi trasă evident mai târziu).

Volumul a adunat în general ecouri favorabile în epocă, toți comentatorii apreciind prospețimea versurilor, materializată într-o percepție acută, abundent metaforizată. În volum încă lipsește ironia și detașarea textualistă, tendințe care se vor contura abia spre sfârșitul deceniului. Livrescul e sesizat ca un carp străin și în definitiv respins: „Cel mult mi-i frică de mine,/ să nu devin temniță pentru cuvinte, adică mut” (*De voi nu mi-i frică, oameni buni*). Biografismul, atât cât transpare, are o funcție net antilivrescă: „De aceea sunt de prisos metaforele aceste,/ căci nu ele mă fac mai bărbat” (*De iarnă*).

Inventarul și gesticulația poetice ne trimit la poeți din categoria lui Lee Masters cu al său *Spoon River*. Poetul basarabean e pătruns de exercițiul imortalizării, al scoaterii din neant prin animare obiectuală: „Verdeața este o ființă/ care se cațără pe garduri” (*Verdeața*) sau „Tu încă multă vreme nu vei ști,/ care sunt eu dintre atâtea lucruri/ ce te privesc uimite” (*Tu încă multă vreme*).

Noutatea lui Popa e asemănătoare cu cea a lui Labiș, care a irigat poezia aridă a anilor '50, readucând simțirea într-o poezie rigidizată, devenită simplă fișă ilustrativă a ideologiei de partid.

E și un soi de naivitate cultivat de Popa în aceste începuturi de consacrare literară. Nu e o naivitate jucăușă, trucată, ca la Brumaru, ci una trăită în ideologia cuvântului.

Scrisul de mână utilizat de poetul Nicolae Popa („Din viteza scrisului de mână/ mă grăbesc, iubita mea, să-ți spun” – *Scrisoare*) capătă semnificația unei maxime confesiuni și a unei adeziuni la o epocă, este o marcă temporală, în opoziție cu mașina de scris Erika, la care Mircea Cărtărescu își bate textele. Drumul pe care a pornit Nicolae Popa e unul ancestral, e drumul lui Sadoveanu. Timpul pe care îl trăiește și îl întrezărește într-un viitor palpabil e cel „pe care l-au știut strămoșii” (*Timpul galopând*). E propriul diagnostic pe care îl pune „timpului probabil”. Poezia lui Popa nu se deosebește esențialmente de cea a lui Goga sau Crainic și doar distanța în timp îl face să se îndepărteze de maestrul său. Paradoxul lui Popa este calitatea lui de a fi modern și totodată profund tradiționalist, uneori eminescian, ca în versurile de mai jos: „trece vântul pe jos ca un fel de risipă,/ trece vara și noi încă nu ne văzum” (*Frescă în luna august*).

Poezia lui Popa se circumscrie în aria tematică și în căutările poetice basarabene de la sfârșitul anilor '70 – începutul anilor '80, când o serie de poeți marcanți ai locului (Liviu Damian sau Ion Vatamanu) erau cuprinși de febra luptei pentru pace sau a protecției mediului ambiant. În aceste teme poezii identificau o nișă pentru a-și exprima patriotismul național, deficitar în perioada sovietică. Pledând pentru aceste deziderate, poezii făceau, în mod compensatoriu, politică națională (Nicolae Popa are două poezii: una *Patria*: „Ea îmi răsare în cale/ până la Răsăritul Îndepărtat” și cealaltă *Baștina*: „Țară din umbra pădurii de carpen/ săpa-ți-aș pământul spre seară/ c-o frunză de dafin/ să nu te doară”). Această poezie militantă era puternic colorată publicistic. Menirea lui Nicolae Popa a fost de a întoarce Carul Mare al poeziei basarabene de pe un fâgaș străin pe cel al artei. Metafora luxuriantă, ruralistă sau panteistă, a avut rolul de corecție a unui traseu prestabilit, de a readuce discursul gazetăresc în albia liricului firesc.

Când acad. Mihai Cimpoi scrie că poezii din anii '80 renunță la „prospețimea și ingenuitatea adolescentină”, «jilăveala» sufletească rimbaldiană” [16, p. 236] asta înseamnă că optzeciștii se vor îndepărta tot mai mult și mai mult de discursul ideologizant, indiferent de formă poetică luată.

Versurile Lorinei Bălțeanu se aseamănă în multe privințe cu cele ale lui Nicolae Popa: regăsim aici motivele juvenile ale unei copilării petrecute la țară, în sânul unui peisaj bucolic, descoperim emergența unui climat social stabil și suficient sieși. Chiar dacă poezia Lorinei Bălțeanu este lipsită în mare măsură de metaforismul intempestiv al lui Nicolae Popa, unele imagini par a fi trase la indigo. Lorina Bălțeanu: „În satul meu de baștină s-a făcut vară./ Umbli soarele cu razele scoase din teacă” (*Vară în sat*) vs. Nicolae Popa: „...el este Timpul și dă buzna, iată,/ peste următoarele secole/ cu sufletul meu și visele scoase din teacă” (*Timpul galopând*).

Se degajă la ambii poeți realismul pronunțat, preluat de promoția optzecistă întreagă. Și poemele Lorinei Bălțeanu sunt aranjate într-o ordine cvasicronologică, fără a fi datate însă, urmând un curs ascendent, evolutiv, de la teme adolescentine spre o maturitate gravă, de la o versificație aproape rigidă spre versul liber, neîncătușat, cu ingambamentul mai abrupt, astfel punându-și mai bine în evidență fluxul firesc al exprimării poetice.

Volumul e construit simetric, în jurul unui ax fix: lumina și toate atributele ei, inclusiv întunericul și obstacolele. Metafora, prezentă, nu e agresivă și cedează locul unei comparații care ține textul în stare laxă (tendința va fi preluată de optzeciști). Sticla,

în varii feluri, e simbolul ciocnirii, impactului cu viața și cu realitatea dură, e simbol al impurității, intermedierei, răcelii și izolării. Poezia *Vulpea*, copios citată în toate comentariile hermeneutice, e bazată în întregime pe ideea unui substitut, a unui surogat, un fals în fond. Poemul pare a fi continuarea *sui generis* a celebrului poem labișian. Și aici viața nu e (numai) observată și descrisă, ci trăită tactil și plinar: „Însă, triste, se prefac poeziile mele/ În rugăciuni pentru întoarcerea ta” (*Metamorfoză*). Între poetă și restul (lume, casă, el, text) se interpune obstacolul sticlei, un impediment ca și nevăzut, dar real, palpabil. Existența seamănă cu *Ulciorul fără o toartă*, o existență incompletă, neconformă, incongruentă. Lorina Bălteanu se arată o bună meșterită a castelelor de nisip, pe care le surpă *manu propria* (*Imperiul nopții*, *Ora de mijloc*, *Dragoste pentru o viață mai simplă*).

Adoua parte a cărții *Obstacolul sticlei* o compun versurile unei maturități bruște. Tema singurătății are mai multe fețe și un singur personaj, schimbându-și resorturile și registrele stilistice: eminescian, bacovian sau oniric. Poezia însă e lipsită de fragmentarismul și sincopel bacoviene, de construcțiile etajate, artificioase și fantasmagorice ale oniricilor. Viul ia forma unui real dezarticulat, e doar o alternativă realității, nu e o altă lume: „sunt nevoită să te chem în vis,/ Ziua strigat numele tău mă sperie,/ Înconjurat de pleoapa mea și-nchis/ în somnul meu, ca într-o sferă” (*Solară*). Reflexele metalice ale sticlei sunt rodul unei incomunicări și al unei inaderențe. Exagerând puțin, am putea spune că e manifestarea unui protest. Existența literară e aidoma viețuitoarelor preferând întunericul luminii solare: „Luna, ce-i soarele întors pe dos” (*Antilunară*). Percepțiile negative ale unui modernism onctuos se aprofundează. Tendința va continua până spre sfârșitul deceniului, când se vor profila, în paralel, uneori chiar în creația aceluiași autor, atitudini postmoderniste și note textualiste.

Ultimul poem, *Dacă aș ști...* (o lovitură de gong, ca și la Nicolae Popa), face parte din artele poetice. E un poem de textualism basarabean *avant la lettre*. E crezul că poezia este cea care o menține „la marginea zilei”, poezia și viața fiind două vase comunicante: „Și tot eu m-aș prefăce în poezie” – idee recurentă la acea dată nu numai în poezia poetei. Dacă în zorii optzecismului autohton viața este cea care seamănă cu textul, mai târziu ecuația va fi inversată: textul e cel care seamănă cu viața, are viață: „În timp ce scriu, de cealaltă parte a paginii (pe verso) ești tu” (Bogdan Ghiu, *Legătura dintre noi* în vol. *Manualul autorului* (1989)). Sau un citat dintr-un postmodern local: „ah, carnea ei capătă gust de/ șoricioaică. O smulg din mașina de scris/ și mi-o bag cu de-a sila pe gură: *madame bovary c'est moi*” (Emilian Galaicu-Păun, ca-ntr-o proză de pe la o mie opt sute cincizeci în vol. *Yin Time* (1999)).

Dar existența se va întâmpla/ scrie mai târziu.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

1. Busuioc Aureliu. *Refracția luminii*. Prefață la vol. *Obstacolul sticlei* de Lorina Bălteanu. Chișinău, Literatura artistică, 1984, 56 p.
2. Țurcanu Andrei. *Bunul simț*. Chișinău, Cartier, 1996, 256 p.
3. Caloian Silvia. *Lorina Bălteanu: un bumerang dulce* // *Tinerimea Moldovei*, 1990, 25 noiembrie.

4. Țurcanu Andrei. *Poezia postbelică: de la dogmă la creativitate* // Literatura română postbelică. Integrări, valorificări, reconsiderări. Coordonator Mihail Dolgan. Chișinău, Firma editorială poligrafică „Tipografia Centrală”, 1998, 816 p.
5. Cărtărescu Mircea. *Postmodernismul românesc*. București, Humanitas, 1999, 568 p.
6. Diaconu Mircea A. *Poezia postmodernă*. Brașov, Aula, 2002, 192 p.
7. Lefter Ion Bogdan. *Spirit critic și personalitate* // Competiția continuă. Generația '80 în texte teoretice. O antologie de Gheorghe Crăciun. Pitești, Editura Vlasie, 1994, 384 p.
8. Popescu Cristian Tudor. *O victimă colaterală a comunismului: story-ul* // Adevărul literar și artistic, anul XIV, nr. 755, 15 februarie 2005.
9. Mazilu Gheorghe. *Riscul experimentului* // Nistru, 1990, nr. 2.
10. Cimpoi Mihai. *Arcadie Suceveanu: cavalerul poeziei moderne/ postmoderne* // Orientări artistice și stilistice în literatura contemporană. Vol. I. Coordonator Mihail Dolgan. Chișinău, USM, 2003, 332 p.
11. Șleahțițchi Maria. *Revista „Contrafort” – 10 ani de la apariție*. Literatura română din Basarabia prin vocile „actorilor” săi // Șleahțițchi Maria. Cerc deschis. Literatura română din Basarabia în postcomunism. Iași, Timpul, 2007, 218 p.
12. Mazilu Gheorghe. *Lorina Bălțeanu. Obstacolul sticlei* // Nistru, 1984, nr. 10.
13. Galaicu-Păun Emilian. *Gesturi* // Nistru, 1990, nr. 7.
14. Leahu Nicolae. *Poetica firescului/ „firescului”* // Semn, 2005, nr. 3-4.
15. Ciornei Vsevolod. *Notar Diafan între iarbă și cer* // Tinerimea Moldovei, 1983, 14 sept.
16. Cimpoi Mihai. *O istorie deschisă a literaturii române din Basarabia*. Chișinău, Arc, 1996, 400 p.

SURSE ARTISTICE

1. Popa Nicolae. *Timpul probabil*. Poezia firescului. Prefață de Mihail Ion Cibotaru. Chișinău, Literatura artistică, 1983, 88 p.
2. Bălțeanu Lorina. *Obstacolul sticlei*, Refracția luminii. Prefață de Aureliu Busuioc. Chișinău, Literatura artistică, 1984, 56 p.

TATIANA BOTNARU

Institutul de Filologie
(Chișinău)**TRADIȚIE ȘI MODERNITATE
ÎN CREAȚIA LUI GEORGE MENIUC****Abstract**

In the present article the author attempts to make a deep analysis of G. Meniuc's creation via aesthetic principles. The image of a devastated interior from his first poetry book comes to outline some artistic concerns which oscillate between tradition and modernity, having some openings to existentialist meditations of reflexive colour. G. Meniuc revives his writing from an aesthetic principle demonstrated through widening its spiritual and human horizons, through re-discovering of artistic consciousness oriented to universalization of values.

Opera artistică a lui G. Meniuc, autor de o certă originalitate, prin însăși existența sa, depășește canoanele perioadei în care a activat și se înscrie în albia unor căutări notorii, a unor semnificații artistice proprii unui veritabil talent. Afirmat în literatură la o răscruce a istoriei, „printre florile de pârlăgă” a Basarabiei, acolo în „cartierul de jale străbătut”, G. Meniuc reflectă destinul unei generații, care făcând abstracție de vicisitudinile timpului istoric, revine „la uneltele” sale, ca să promoveze valorile general-umane, să-și mențină universul artistic în tiparele spiritualității autohtone.

Timpul smulge filele de calendar, care se călătoresc vertiginos și se mistuie în neuitare, bătrânul Cronos mai așază la piedestalul memoriei câte o filă îngălbenită de carte, stelele sclipesc și se topesc haotic pe bolta cerească, pentru ca dincolo de această profundă dramă existențială să vibreze versul poetului.

La fel ca și M. Sorescu, G. Meniuc vine să circumscrie în contextul literar al timpului „o diversiune literară” [1, p. 728]. Imaginea interiorului răvășit din primul său volum de versuri avea să proiecteze chiar de la bun început niște preocupări artistice, care oscilează între tradiție și modernitate. Având deschiderea spre dezvoltarea unor parabole de o coloratură reflexivă, marcată de lumini și umbre, de întrebări și taine existențiale, poetul reușește să profileze conturul unui naufragiu sufletesc, redat cu beatitudinea unei intuiții misterioase, cum o fac de cele mai multe ori simboțiții:

Deasupra, bulgări fosforescenți au să cadă,
Ca la nunta ciobanului din baladă.
(*Naufragiu*)

Trăirea metafizică se reconstituie într-un spațiu al dualității, în care autorul adoptă o atitudine filozofică specifică față de realitate. Neliniștea eului liric survine ca urmare

a confesiunii interioare și își găsește expresie într-o tonalitate reflexiv-meditativă, cu nuanțe profund elegiace. Elementul mitic se profilează din interior și transpare prin noutatea stilului modern, prin tendința de a orienta preocupările sale artistice spre chintesența unei mitologii străvechi, redimensionate în motive și dimensiuni simbolice.

La fel ca și confracții săi de generație, G. Meniuc este orientat spre niște confesiuni meditative, cu profunde nuanțe elegiace, iar figurația mioritică se concentrează într-o sinteză de ritual, devine un semn „al nemuririi dacice” [2, p. 172]. Rezonanțele tragice conjugate cu resemnarea sunt înlocuite treptat prin niște implicații de factură baladescă, cu largi spații de deschidere către ancestral. Și dacă ceremonia nupțială din străvechea baladă populară se transformă într-o „liturghie cosmică”, cum o definește M. Eliade, scrierile poetice de mai târziu, printre care și cele semnate de G. Meniuc, pretind a rămâne drept niște ecouri ale acestei „liturghii”, demonstrând totodată că drama omului pus față-n față cu veșnicia nu s-a consumat, dar rămâne să dănuie, să amintească mereu de senina integrare în natură, un fenomen atât de firesc ca și succesiunea anotimpurilor, a generațiilor, ca și curgerea ireversibilă a timpului și apropierea ceasului final, așa cum mărturisește în stilul său atât de caracteristic G. Bacovia, acest mare poet elegiac al secolului XX:

Cu steaua care s-a desprins,
Cu pietre acum în haos –
Inima poate s-a stins
Spre veșnicul repaos.

Ca mâini și-a noastră va cădea
În strălucita veșnicie
Cine-o cătă mâhnit spre ea?
Vai, nimeni... cine știe!
(G. Bacovia. *Ca mâine*)

Este o interogație hamletiană, cu adânci ecouri în mitul mioritic, la care vor reveni ulterior poeți din diferite generații și structură artistică diversă. L. Blaga se va contopi cu strălucirea austeră a luminii în unduirea frunzelor de gorun, căruia îi va mărturisi printr-o confesiune de solitudine nostalgică, asemenea păstorului din baladă:

„...Și mut
ascult cum crește-n trupul tău sicriul,
Sicriul meu,
cu fiecare clipă care trece...”
(*Gorunul*)

Și Bacovia, și Blaga au oferit o perspectivă în vederea preluării unui principiu estetic, ei au încercat să dezvăluie o realitate conceptual-artistică pentru operele mai multor scriitori, la care sub o formă sau alta sentimentul mioritic devine o realitate vie și pregnantă. Versul lui Bacovia, de factură oximoronică, înfățișează o stare de sfâșiere lăuntrică, el întrevide niște contururi imateriale, unde imaginea de prefigurare mioritică „nu cunoaște fantasticul propriu-zis” [3, p. 45], dar înfățișează niște stări existențiale de limită. Aceasta îl determină pe T. Codreanu de la Huși să depisteze în creația unor scriitori din Republica Moldova „un bacovianism epigonic” [4, p. 209] sau „bacovianism în oglindă” [4, p. 209], fenomen ce-și găsește explicație nu numai prin prezența unor afinități intertextuale. Apropierea de Bacovia, după cum precizează în continuarea reflecțiilor sale

cercetătorul respectiv, se realizează în plan transcendent, când „universul bacovian este golit de aparent” [4, p. 209] și oferă autorilor din diferite generații „un reper în Absolut” [4, p. 209], adică sunt intuite niște modele de revigorare estetică.

G. Meniuc anticipează venirea morții drept un proces de trecere a materiei prin „magma zbuciumată”, ca o necesitate dialectică. Murmurul izvoarelor și foșnetele pădurii, chemarea câmpiei împodobită „de soare, fluturi și de ierburi noi” amplifică spectacolul dăinuirii mioritice, de unde depistăm sensul mișcării, al continuității. E ceea ce M. Muthu numește „poezie a interioarelor” ori „a resemnării” [5, p. 86] cu o vastă sferă de circulație în literatura universală și, în același timp, prezintă și în lirica lui G. Meniuc.

Calea pe care o parcurge eroul lui G. Meniuc de la rezonanțele tragice ale „naufragiului” sufletească până la solitudinea mioritică din *Balada șarpelui de casă* îi permite să valorifice noi zone ideatice, să dezvăluie stări sufletești deosebite. *Balada șarpelui de casă* este inspirată din numeroasele credințe și toteme, ce vizează rolul protector al unor simboluri și arhetipuri mitice. Semnificația magică a acestora, deține o funcție de mediere a situațiilor dramatice, se condensează în efluviul unui lirism reconfortant:

Nu uitați șarpele de sub talpa stânei,
El veghează asupra turmei, în luncă.
Și cârligul, bâta cioplită frumos
Cu cap de balaur, la capăt întors.

(G. Meniuc. *Balada șarpelui de casă*)

Într-un *Dicționar de simboluri literare*, M. Ferber încearcă să interpreteze acest arhetip mitic și printre multiplele semnificații ce i le atribuie șarpelui este și acela de „simbol al eternității, simbol al veșniciei” [6, p. 271]. „Marele Șarpe Veșnicia”, o metaforă din *Daimonul lumii* [7, p. 272], este dirijată de o logică mitică interioară și ar mai putea simboliza „corespondentul din natură al omului și depozitarul mitologic al soartei sale” [8, p. 99]. Într-un fel, el ar putea fi raportat la mitul mioritic prin acel ansamblu de orientări stilistice și concentrare a reflecției lirice, fiind contaminat „cu specifice accente ale unui anumit sentiment al destinului” [9, p. 125].

Arhetipul șarpelui este prezent în mai multe opere semnate de G. Meniuc. În poezia *Sub cer* „se despletește părul ca șerpilor pe jos, în furtună”, ca să se dizolve „într-o emoție universală,” iar „crengile au febră ca șerpilor-n asfințit.” La un anumit moment, pare că întreg universul este invadat de șerpi, ca în cele din urmă autorul să contureze o stare de coșmar existențial:

Tot pământul a înnoptat de privirea lor,
Toată pădurea e plină de șerpi.
Crengile se zbat, șoptesc, înțepă și râd ca șerpilor
Și părul e șarpe. Și vântul e șarpe.

(*Șerpilor*)

Critica literară întrevăde în situația poetică descrisă o primejdie, un avertisment în legătură cu „strecurarea nestăvilită și periculoasă – prin lucruri – a Răului către Om” [10, p. 89]. Receptarea artistică a acestui fenomen poate fi interpretată prin prisma mai

multor puncte de vedere, care vor depăși situația malefică prefigurată mai sus. Folcloriștii au încercat nu o singură dată să explice simbolismul șarpelui și să-l încadreze în „granițele dintre materie și spirit” [11, p. 180], să-l prezinte drept „o întruchipare a materiei primare, a pământului și a apei, a amestecului dintre fenomenele naturii” [11, p. 180]. Mitologia șarpelui aprofundează o tematică complexă, găsindu-și expresie într-o polaritate existențială specifică, ne orientează spre niște simboluri arhetipale apropiate de „viziunea prin suflet a unui fenomen primar” [12, p. 35]. În ultimă instanță, toposul șarpelui reflectă o realitate fabuloasă, se impune prin necesitatea de a explica originea fenomenelor din natură, este imboldul spre sâmburele germinatoriu al universului.

Ghidat de o experiență expresionistă, G. Meniuc creează o zonă arhetipală cu semnificații magice și conotații mitice individualizatoare. Chiar și elementele celeste capătă asociația unui șarpe:

Și luna atârnă ca un șarpe fermecat,
Și valea e plină de șerpi, și drumurile,
Și o stea a căzut ca o coadă de șarpe...
(*Șerpii*)

Reprezentările mitice se coagulează printr-un joc al imaginației simboliste, ceea ce-l determină pe autor să surprindă toposul șarpelui drept un mediator dintre cer și pământ. Diferențele de funcționalitate și inițiere mitologică prevăd niște mutații interioare, care se produc în sfera imaginarului. De aceea, simbolul mitic al șarpelui, în cele din urmă, capătă o încărcătură cosmică, el devine un simbol al forțelor cosmice, care influențează în permanență universul.

Balada șarpelui de casă este o scriere de inspirație mitică, în care „cel nelumit, nescos la nuntă”, „astrucat, îngropat în câmpia largă”, este încadrat într-un „salt ontologic” cauzat de un ritual magic [6, p. 187]. Are loc esențializarea unor stări sufletești cu deschidere spre o problematică complexă, în conformitate cu un stereotip de credință populară binecunoscut. Poetul explorează înțelesurile filozofice ale mioriticului și creează un sistem de simboluri tradiționale de o nuanță specifică. Trecând peste aspectul de suprafață a ființării lui pământeste, drama existențială a omului este plasată într-o lume selenară, superioară în esența ei. El este ocrotit de stihiiile naturii, de „raza soarelui” ce se identifică cu ochii șarpelui, așa cum ne sugerează un text baladizat, înregistrat într-un context etnologic din regiunea Odesa:

Colo-n vale într-o grădină
Se zărește o lumină, mumă,
Parcă-i raza soarelui, măi,
Dar nu-i raza soarelui,
Ci sânt ochii șarpelui, mumă
[13, p. 43]

Recuperarea straturilor mitice are loc la G. Meniuc în funcție de caracterul arhetipal al imaginilor folclorice și oscilează de la viziunea mitică spre cea metafizică, spre o concepție de miezul filozofiei populare. Privirea inițiativă a șarpelui este „raza” prelinsă „din ochii lui înțelepți” peste „numele meu de mocan, pe care/ Soarele l-a scris, ploile l-au plâns”. Sunt dezvăluite noi dimensiuni ale cunoașterii umane, unde legătura dintre om

și univers se manifestă într-o procesualitate infinită. Viziunea modernă a versului, ținuta intelectuală și metafora elegantă aprofundează sensibilitatea unui temperament viguros, de o înaltă ținută artistică.

Expresie a unei vaste culturi scriitoricești, poezia lui G. Meniuc din anii '60-'80 asimilează deopotrivă atât elementele livrești, cât și cele din tezaurul spiritualității autohtone. Universal creației sale se condensează în bogăția de gândire și simțire românească, înțelepciunea poporului, concepția despre perenitatea mitului său existențial. G. Meniuc își revigorează lirismul din perspectiva unei noi viziuni estetice, manifestată prin lărgirea orizonturilor ei spirituale și general-umane, prin regăsirea unei conștiințe artistice cu orientare spre universalizarea valorilor. El creează o poezie care pe măsura avansării sale în timp, prin democratizarea mijloacelor de investigație, prin amplificarea valorilor și semnificațiilor estetice, le substanțializează, le trece îndelung prin substraturile creativității populare. Reprezentările folclorice de diferite nuanțe, baladești, mitice, de cântec sau colindă, au menirea să imprime o anumită nuanță, un anumit colorit metaforei, expresiei poetice, ele amplifică de pe poziția unor noi criterii valorice căutările de fond și formă, stilizarea motivelor lirice. „Rădăcinile creației lui G. Meniuc, scrie academicianul M. Cimpoi, stau înfipte adânc în colinde și balade, în reprezentările populare” (adică în arhetipurile mitice), iar vârfurile ei le găsim înălțate semeț „în aerul distins al culturii universale...” [14, p. 315].

Volumele de versuri *Vremea Ierului*, *Versuri alese*, *Florile dalbe*, *Toamna lui Orfeu* confirmă justetea aserțiunii de mai sus și se prezintă drept niște opere de sinteză, anunțând regăsirea de sine a lui Meniuc prin cultul artei adevărate.

Vremea Ierului este timpul mitic încărcat de semnificația unui arc sacral, de nostalgică îngândurare în fața vieții. Este vremea meșterului din baladă, care încearcă să „reînnoade” firele întrerupte ale unui flux poetic interior, ca să se mențină în dimensiunile spațiului matrice „între pământ și cer, în uitare”, „un spațiu etern” al viselor și speranțelor creatoare intuite „prin cufundarea în el însuși și prin întâlnirea meditației și contemplației interioare” [15, p. 1].

Florile dalbe este metafora ce determină sincronizarea lui G. Meniuc cu poezia universală, dar și cu sugestia mitică din colindele strămoșești. Odată ce *Florile răului* de Baudelaire se impun printr-o antinomie mitică, ceea ce-l determină pe eroul liric să coboare din „eternele grădini ale paradisului” în purgatoriul suferințelor umane, G. Meniuc, din contra, printr-o dezinvoltură romantică, încearcă să profileze niște acorduri domoale ale melosului popular:

Sculați, zorilor pe rouă,
Mânați oile împroor.
Sculați păsări mățașele,
Ciripiți pe crăcurele,
Sculați, ciute și cerboane,
Iarba-i otova-n poiană...

(*Colind de băiat*)

Toamna lui Orfeu continuă experiența artistică din *Florile dalbe*, indicând cu mai multă pregnanță revigorarea spiritului poetic, relevă calea de suprapunere a surselor

de inspirație mitică cu resorturile poeziei moderne. Simbolul mitic al creatorului este recuperat dintr-o perspectivă insolită, el este artistul marcat de povara propriului destin, predisus sacrificiului prin creație. Mitul lui Orfeu devine o parte integrantă din concepția despre lume a scriitorului, un imbold creator pentru realizarea unor scrieri, „noțiunile tradițional-modern, împrumut-interpretare originală vor fi subordonate noii sinteze ca fapt artistic de neconfundat” [16, p. 495].

Fascinația mitului orfic din creația lui G. Meniuc este opus determinismului curent al vieții materiale, el este invocat de scriitor „pentru a spori expresivitatea propriilor idei, ca Blaga cu *Meșterul Manole*, Camus cu *Sisif* sau Freud cu *Oedip*” [17, p. 7]. G. Meniuc problematizează chipul artistului, îl ridică la rang de generalitate, de cunoaștere a adevărilor primordiale. Predisus spre afirmarea propriei identități creatoare, eroul lui G. Meniuc este determinat de o „sfâșiere” lăuntrică, de o răvășire sufletească. Astfel, într-o poezie din anii '80, autorul își revendică trăirile printr-o ambiguitate simbolică, iar prin invocarea iubitei pierdute într-un spațiu atemporal, are loc o dramatică căutare a sinelui creator:

Tu erai demult plecată în lume,
Grierii amuțiră și ei în grădină,
În solitudinea nopții vedeam cum răsai,
Din iarbă, din aer, din valuri.

(G. Meniuc. *Toamna lui Orfeu*)

Revelația ideii poetice transpare subtil din asociațiile metaforice și la fel ca la Șt. A. Doinaș are loc o redimensionare din interior a trăirilor și aspirațiilor omenești:

Ah, întorcându-mă să te privesc,
Mă tem să nu te pierd, Euridice.

(Șt. A. Doinaș. *Orfeu*)

Aflați în căutarea „nenumitei sale iubite”, dar omniprezentă în intuiția eroului liric, și G. Meniuc, și Șt. A. Doinaș se apropie într-un fel anume de crezul artistic al poetului german Novalis, care întrevide mesajul poeziei sale de dragoste prin aspirația către ideal. Astfel, după sugestia metaforică a lui Novalis, iubita-muză este „abreviația universului”, iar universul selenar al cosmosului se identifică cu dimensiunile sufletului omenesc care devine „prelungirea iubitei mele”. Dacă la G. Meniuc dispariția iubitei este sesizată prin niște acorduri elegiace:

Ai plecat și nu te-am mai văzut niciodată,
De atunci a pierit porumbelul,
a fugit cerbul, a dispărut șopârla,
Am murit și eu,
Adică, nu cu totul, însă

Nu mai sânt ce-am fost.
Umblu pe pământ,
Precum drumește luna pe ape,
În căutarea ta...
(G. Meniuc. *Văzul-nălucă*),

la Șt. A. Doinaș eroul liric își regăsește iubita prin chemarea amintirii, care anihilează deosebirea dintre viață și moarte:

Cu lira mea te-am smuls din reci ținuturi
 Ecoul încă vămile-l compun,
 Din aștri, ca o coadă de păun.

(Șt. A. Doinaș. *Orfeu*)

Identificarea eului creator cu muza pe care acesta o dorește într-un moment de intensă fierbere sufletească mai poate fi înțeleasă ca o teamă a artistului de ceea ce se numește „criză a inspirației”. G. Meniuc dorește să suprapună starea de neliniște ce-o manifestă față de trecerea ireversibilă printr-un dor de tărâmurii necunoscute, în căutarea cărora își va menține echilibrul:

Alergam și eu, ca stâlpii de telegraf, înapoi,
 Înapoi spre tine, văzându-te în gară,
 Prin tufișurile aprinse de soarele roșu,
 Prin ploaia ce-și varsă lacrimile pe geam...,
 De unde tu-mi fluturai din batistă.

(G. Meniuc. *Toamna lui Orfeu*)

Este, de fapt, o meditație despre curgerea dureroasă a timpului și statornicia sentimentelor omenești, despre permanentizarea valorilor general-umane. Tentația căutării și sentimentul mistuitor al iubirii imprimă poeziei un aer demonic, o reverie eminesciană. Versul lui G. Meniuc este despovărat de finalitate, devine în cele din urmă „o stare de sine și în sine”, pentru a exprima ideea de regăsire sufletească prin căutare. În felul acesta, autorul depășește aspectul tragic al existenței și își înscrie incursiunile lirice la o nouă dimensiune mitică, acolo unde viața și moartea, dragostea și suferința, amurgul și lumina se condiționează reciproc. Mioritismul în deplină consonanță cu fondul estetic al mitului orfic imprimă operei lui G. Meniuc un spirit modern, îi orientează preocupările artistice „spre veșnica rotire a meditației” [18, p. 215]. în sfera artei veritabile, cu durată sigură în timp.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

1. T. Roșca. *Revelație și insolit în poezia lui M. Sorescu*// Literatura română postbelică. Integrări, valorificări, reconsiderări – Chișinău: Tipografia Centrală, 1998.
2. Apud: E. Munteanu. *Motive mitice în dramaturgia românească*. – București: Editura Minerva, 1982.
3. O. Papadima. *O viziune românească a lumii*. – București: Saeculum, 1941.
4. T. Codreanu. *Basarabia sau drama sfișierii*. – Chișinău: Prag 3, 2003.
5. M. Muthu. *Orientări critice*. – Cluj: Editura Dacia, 1972.
6. M. Ferber. *Dicționar de simboluri literare*. – Chișinău: Cartier, 2001.
7. Apud: M. Ferber. *Dicționar de simboluri literare*. – Chișinău: Cartier, 2001.
8. M. Coman. *Bestiarul mitologic al românilor*. – București: Editura fundației culturale române, 1996.

9. A. Hîncu. *Geneza Mioriței – mit și realitate* // Revistă de lingvistică și știință literară, nr. 5, 1993.
10. M. Dolgan. *Metafora poetică și semnificațiile ei în poezia sovietică moldovenească*. – Chișinău: Știința, 1974.
11. I. Evseev. *Dicționar de simboluri și arhetipuri literare*. – Timișoara: Amarcand, 1999.
12. D. Bălăeț. *Eterna regăsire*. – București: Cartea Românească, 1979.
13. A.A.Ș.M, 1968, nr. 178, Frecăței (Limanscoie) – Odesa, inf. Ana Bunulu, culeg. Gr. Botezatu.
14. Apud: George Meniuc. *Interior cosmic*. – Chișinău: Litera-Internațional, 2004.
15. Noemi Bomber. *Mit și mitologie eminesciană* – Iași: Virginia, 1994.
16. D. Cesereanu. *Arghezi și folclorul* – București: Editura pentru literatură, 1966.
17. Henri Wald. *Laicizarea miturilor* // România literară, 1992, 12-18 august.
18. G. Ciompec. *Motivul creației în literatura română* – București: Minerva, 1979.

OLESEA CIOBANU
Institutul de Filologie
(Chișinău)

**POEZIA LUI LUCIAN BLAGA ȘI
CEA A MAGDEI ISANOS.
AFINITĂȚI ȘI DEOSEBIRI**

Abstract

This article explores the affinities and the differences between the poetry of Lucian Blaga and that of Magda Isanos. The brotherhood and the pantheistic union with the nature, the vegetation, the mioritic vision of death as a possibility of return to primary materials – there are just some common points between the work of Blaga and the lyrics of M. Isanos. Discussed in parallel, the creations of these two important poets of Romanian literature are able to amplify and illuminate each other.

Magda Isanos, născută la 17 aprilie 1916, este unul dintre poeții a căror creație este direct raportabilă la propriul destin. În cazul autoarei *Poeziilor* această raportare este motivată prin obsedantul sentiment al sfârșitului prematur, care transpare în volumele sale. În creația sa, Magda Isanos se racordează cu toată ființa la ritmurile cosmosului care îi alimentează, pe de o parte, bucuria existenței și a consubstanțialității cu lumea, cu universul, iar pe de altă parte, durerea chinuitoare la gândul dispariției fizice – o gamă întreagă de sentimente pe fundalul unei constante melancolii, care scot în evidență o poezie de un izbitor zbcucium interior. Fiind foarte receptivă la toate problemele lumii, ale oamenilor săraci și chinuiți (*Din dragoste de oameni, Iartă-mă frate, Oamenii mă uimesc, Ei sânt săracii, Mă gândesc la oamenii risipiți* ș.a), Magda Isanos s-a impus în peisajul literar basarabean atât prin partea de umanism a poeziei sale, cât și prin lirismul feminin al acesteia.

Poezia Magdei Isanos este un omagiu adus vieții și tinereții. Ea debordează unei de vitalitate și de optimism: „Mă scald în zi ca un copil în râu./ N-am ieri, nici mâine, și voioasă-n uliți/ privesc cum trece soarele cu sulii,/ și mă gândesc la vară și la grâu.” (*Mă scald în zi*) Lirica poetei e un elogiu luminii soarelui care triumfă cu fiecare apariție pe cer asupra forțelor întunericului, asupra nopții ce pare a fi o sărutare de-a lui Dumnezeu dată cu gura lui neagră pământului și care parcă ar spune cu duioșie: „Haide, -nvățați-vă câte puțin să muriți”. (*Noapte*) Alteori însă trădează un anumit sentiment de groază în fața morții. E în poezia Magdei Isanos o luptă continuă dintre lumină și întuneric, luptă ce-și are originea în mitul biblic al facerii lumii. Spiritul jubilează la fiecare rază de lumină, pomii cei tineri trimit rugi, implorând viața „zeului totdeauna rotund”, ploaia, vântul, păsările, totul în jur „cântă” un imn soarelui și luminii solare (*Imn pentru soare, Dimineață de primăvară, Pomii cei tineri*...). Marele fluviu solar inoculează substanță vitală întregii naturi și prin aceasta amână momentul căderii în marele somn: „Soarele

va striga lumii: „Exiști...”/ Și toate vor fi în ziuă cuprinzătoare./ Chiar mormintele-n cimitirul de țară/ vor fi ca niște mici grădini multicolore.” (*Dimineață de primăvară*)

O proiecție a aceluiași mit cosmologic este și în poezia lui Lucian Blaga *La mare*. E celebrată și în acest caz victoria luminii solare (ca principiu al vieții) asupra nopții, într-o atmosferă nuanțat-expresionistă: „Soarele în răsărit – de sânge-și spală-n mare/ lăncile, cu care a ucis în goană noaptea/ ca pe o fiară.”

Lumina „de nimic tulburată” din poezia Magdei Isanos este chiar lumina blagiană a existenței, e lumina dintâi, cea vestitoare de viață, la care visează semințele în leagănul cald al humei și copacii promițători de rod, păsările ce-și caută un loc pentru cuiburi undeva mai aproape de soare, florile și câmpurile, și întreaga lume „însetată de viață”. „Nimicul zăcea-n agonie./ când singur plutea-n întuneric și dat-a/ un semn Nepătrunsul:/ „Să fie lumină!” (*Lumina*, Lucian Blaga). E lumina trăirii plene a vieții, dar, de cele mai multe ori, e lumina „vieții ce ni se ia” și care se stinge câte puțin începând chiar din „dimineața” ființei. E lumina care la cealaltă extremă se schimbă inevitabil într-o înfricoșătoare, neagră noapte a morții. Lumina vieții „vine din pământ” și este lumina plantelor și a ființelor pregătite să moară. Fiecare om sau floare e datoare să o redea spațiului – aceasta e logica întregului univers. Natura e supusă trecerii și doar ciclica ei înviere creează impresia eternului vegetal. Invitația copacilor „Hai să înflorim” (*Viață, nu mă părăsi*) este în realitate o invitație la devenire, la trecere, care certifică acțiunea timpului asupra mediului natural. Or, în fiecare fruct e luciul și zâmbetul temut al morții, căci moartea începe „în fructele prea coapte”, când soarele începe să „putrezească” în fiecare din ele. În poezia Magdei Isanos însă momentul stingerii ființei s-ar părea că este neglijat într-o primă etapă, cea a plinei tinereți. Lumina fecundează cu energia ei tot ce există și, din moment ce soarele mai poate fi cules cu mâna, căderea în „întunericul des” rămâne o problemă de viitor. Moartea e străină și de neconceput pentru ființa aflată abia la răsăritul sau în amiaza vieții, ea e incompatibilă cu ideea de tinerețe și indezirabilă pentru eul liric însetat de lume și soare: „Uneori, în diminețile clare,/ mă uit drept în soare rîzînd/ și nu pot crede c-am să mor în curînd;/ viața mea sună înalt, fără-ntristare.” (*În diminețile clare*)

Poezia Magdei Isanos trădează o neostoită sete de viață, un optimism ce nu trece dincolo de legile de nestrămutat ale universului și o credință fermă în „anotimpul” existenței sale.

În această lume invadată de energia vitală a soarelui, spiritul stabilește relații puternice cu universul, îi surprinde mișcările, trăiește în ritmul acestuia și se identifică cu el; îl simte cum explodează în pragul primăverii, cum mugurii pocnesc ca alunele, cum înflorește măcieșul și mărul, cum se trezesc popoarele de furnici, cum crește iarba grasă... În general, creația poetică a Magdei Isanos se evidențiază printr-o conștientă „nonacceptare a părții de umbră a lumii”, după cum afirmă Horia Bădescu [1, p. 13]. E poezia deschisă florilor și sensurilor luminoase ale lumii, în care „ca-n pământul milei și minunii” învie pasărea ucisă, e cântecul eternei primăveri, a plantelor și a apei line, „care toate închid câte un vis”, e o cântare despre toate cele: despre lumina coborâtă în spic, în maci, în bobul de nectar și care biruie în mii de feluri întunericul, despre tainele ascunse în verdele mohorului, în adâncul fântânilor, în strălucirea izvoarelor și-n liniștea pământului, e o cântare „neisprăvită” de „laudă și naivă mirare” în fața a tot ce există frumos în lume: „Fereastra se umple de-amurg și-ngândurată/ se uită la mine cum mă bucur și cred –/ ca

și când eu am scornit grădina-ntomnată,/ și stelele nalte, și coarnele scunde de ied...”.
(*Mă scald în zi*)

Stelele înalte – „pulbere în vânt și părere” – „dușmănoasele stele de sus” sunt complicitii misterului lumii. Ele sunt cele care își ascund taina și care, odată cu ieșirea și depărtarea ființei umane de starea originară, se urcă mai sus și nu se mai arată în lumina lor „curată”. Aparținând lumii celeste în care coexistă „viață și mister”, ele, cu lumina lor, îl ascund pe Dumnezeu. Ca și la Lucian Blaga, eul poetic simte greutatea acestei lumi în care fiecare zare mai are în spatele ei încă o zare și fiecare cuvânt are „câte un clopot mai mult”. Însuși Dumnezeu cel nevăzut împiedică orice cunoaștere în sens pozitiv, care să apropie cerul depărtat și să-i dezvăluie misterul. Se cere menționat că în poezia Magdei Isanos problema misterului se reduce doar la acea parte necunoscută specifică tărâmului de dincolo. Taina interesează în măsura în care se referă la fenomenul morții ființei. Starea de neliniște, de frică pe care o trăiește subiectul uman la gândul trecerii într-o altă lume, trebuie pusă pe seama totalei lipse de cunoaștere de către om tocmai a acestui aspect, a tainei de pe urmă. Iar Dumnezeu, de când „i-a crescut aripi și a zburat spre cer”, nu face decât să sporească și mai mult taina lumii peste care singur este Stăpân. Sentimentul de nostalgie ca urmare a pierderii stării adamice se proliferază nu la gândul rupturii cu divinitatea, ci la ratarea condiției de nemuritor a ființei umane. Posibilitatea recuperării stării pierdute ar fi o șansă dată omului pentru a se apropia de cer în vederea eliberării din „restricția pământească”, pentru a domestici „lumina” și a stopa procesul „vestejirii” (*Fata*). Problema rupturii dintre divinitate și ființa umană se pune doar sporadic. În ciclul *Cântarea munților* Dumnezeu este acuzat, în manieră argheziană, de nepăsare. Nu se pune la îndoială existența sa, dar i se reproșează că nu răspunde nevoilor săracilor și ale copiilor înghețați: „Doamne, n-ajung pân` la tine/ Vârfurile-acestei păduri de suspine?” (*Doamne, n-ajung pân` la tine?*)

Alteori Dumnezeu trăiește în fiecare plantă, e un Dumnezeu al oamenilor chinuți și oropsiți: „Oamenii bogați au făcut icoane,/ catapetezme-aurite și strane,/ însă Dumnezeu n-a venit/ în locul astfel îngrădit.” (*Dumnezeu*). El zboară prin copaci, făcându-i să-nflorească, devine când apă, când câmpie, crește prin păpușoaie, ajută întreaga făptură mică și chinuită. El e Dumnezeul vieții, din a cărui milă în fiecare mugur se-aprinde un fir de lumină „ca un safir”. Tot din „grația” Lui și la alegerea Lui ființa umană își încheie existența terestră pentru a pleca într-un nou tărâm: „Îngere, lasă-mă pe pământ./ Ia o ramură și prefă-o-n femeie,/ du-o-naintea dumnezeului tău să steie;” (*Trebuie să plec astă-seară...*)

În viziunea Magdei Isanos, ființa umană nu își încheie ciclul existenței terestre odată cu moartea ei fizică. Murind, corpul părăsește „sicriile înguste” pentru a se încorpora în vegetal. Cu titlu de paranteză menționăm că într-o primă fază a creației sale Magda Isanos manifestă o vădită preferință pentru regnul mineral, ca formă unică, acceptabilă pentru viitoarea-i reînviere: „N-aș vrea ca după moarte să-nvii/ în alt tipar de om sau animal,/ sau floare cu petale străvezii,/ ci-aș vrea să trec în regnul mineral.// Să fiu bucată rece de granit,/ ascuns filon de marmoră să fiu,/ să-mi dorm, în fine, somnul liniștit/ sub straturi suprapuse mai târziu.” (*Dorința*)

În poeziile de mai târziu însă, poeta care a iubit cu disperare viața preferă somnul adânc și liniștit al „granitului” posibilitățile de reînviere a regnului vegetal, cu atât mai mult că acesta din urmă există și se dezvoltă undeva la hotarul dintre lumea încreatului și a creatului. Aici, prin elementul vegetal, ce urcă asemeni unei Bunevestiri spre soare,

se realizează legătura dintre lumea de dedesubt și cea de deasupra. Devenind „petale și tulpină”, flori de mac, crini sau iarbă, adică având rădăcini adânci în neagra țărână și răzbind în același timp în albul zilei, omul de altădată se va bucura de mângâioasa lumină a soarelui de undeva din acest spațiu intermediar dintre viață și moarte, dintre lumină și întuneric, prin care lumea vegetală este avantajată.

Dincolo de misterul care ascunde fața adevărată a lumii de apoi, a cerului, Dumnezeu învăluie în taină și realitatea terestră. Eul poetic în opera Magdei Isanos e conștient de faptul că își duce existența într-o lume de mistere, în care o mare parte a realității îi rămâne necunoscută. Cu toate acestea, nu este profund marcat de partea ascunsă a lucrurilor ce-l înconjoară, de umbrele existenței. El trăiește în realitatea imediată și perceptibilă fără a problematiza: el va „ști ce înseamnă cu aripa lor cocorii pe cer/ și pe pământ ce scrie plugul de fer”, dar nu va încerca să pătrundă în tainele a tot ce există. Misterul trebuie acceptat ca parte a destinului uman, a ființei condamnate la necunoașterea absolutului. Spre deosebire de eul liric blagian, chinuit și însetat de mistere, în poezia Magdei Isanos eul poetic își acceptă mioritic destinul și se împacă ușor cu situația sa de om limitat în posibilitățile de cunoaștere. Cu toate acestea i se întâmplă deseori să descopere involuntar în lumina lunii, fără a face nici cel mai mic efort, unele aspecte nebănuite și sensuri noi ale lucrurilor. Razele albe lunare învăluie realitatea terestră și o prezintă într-o altă lumină, tainică și neverosimilă, tot așa cum și în poezia lui Lucian Blaga lumina nopții sporește și îmbogățește misterul lumii. În lumina asfințitului totul pare un pic altfel. Relația omului cu natura pare a fi mai pronunțată în amurg și, respectiv, devine mai eficientă comunicarea cu mediul vegetal. Lumea însă își deschide o parte a misterelor nu pentru oricine, ci doar pentru cei aleși, pentru creatori. Fiind o fire poetică și având un destin mult prea diferit de cel al oamenilor simpli și „cu auzul și văzul tocit”, eul poetic al Magdei Isanos se retrage din existența banală, uitând chiar și graiul obișnuit, pentru a se ralia la mișcarea naturii și a universului, pentru a admira în liniște „zânele ce țin deasupra capului mâinile și dansează în iarba cea nouă”, pe care nimeni altcineva nu a avut norocul să le vadă, așa cum nimeni nu a văzut nici „mișcarea de rugăciune și adorare” a fiecărui lucru din realitatea înconjurătoare, nici strălucirea arborilor în fiecare dimineață a zilei, și nici freamătul, nebănuit de deasupra lacului adormit. Poeta are senzația din ce în ce mai clară că este o parte a universului și că se înrudește „cu fiecare lucru” din preajma ei. E o înrudire de esență: eul poetic se simte asemeni frunzei ce se zbate, jumătate-n umbră și jumătate luminat de-un zeu nevăzut, e asemeni copacului ce se alimentează din „seva nouă” a pământului, e asemeni păpădiei ce tremură la gândul că i se va lua curând lumina vieții, e sora hulubilor sălbatici și a pitulicilor dornice să cânte eterna primăvară... Omul, din păcate, este și el trecător la fel ca și celelalte ființe și lucruri din jurul său. În opinia Magdei Isanos, toate se prelungesc sub razele luminii de mai spre „umbra de taină” iar, până la urmă, și floarea, și omul, și zborul, toate sunt „sfărâmicioase” și „pieritoare”. Ființelor umane și tuturor lucrurilor trecătoare viața le-a fost dată doar cu împrumut. De aceea, fiecare e dator, printr-un proces de lentă descompunere, să reîntoarcă zeilor din pământ și din soare lumina care le-a fost împrumutată. Astfel, poezia Magdei Isanos va situa ființa umană undeva între lumină și întuneric. Existența va fi mereu întunecată de perspectiva morții: „Cu toții atârnam în picătura/ Luminoasă ce precede moartea.” (*În asfințit*)

Trecând în marele somn, ființa umană se integrează în vegetal și prin aceasta cucerește eternitatea, or, natura creează impresia de veșnicie prin reînvierea ei ciclică. Moartea ființei este condiția necesară pentru redobândirea vieții veșnice. Pentru eul din poezia Magdei Isanos, nici perspectiva eternității viitoare nu este un motiv suficient de puternic, care l-ar determina să privească cu mai multă împăcare trecerea într-o lume paralelă și, totuși, mult prea deosebită de cea în care își duce la moment existența. Deși acceptă și înțelege moartea ca reintegrare în marele tot, sentimentul de tristețe la gândul dispariției și a părăsirii locurilor familiare este foarte pregnant în poezia Magdei Isanos, la fel și dorința de a rămâne, asemeni ciobănașului din balada *Miorița*, cât mai aproape de cadrul specific în care sufletul s-a simțit la el acasă. Motivul întoarcerii atât de des explorat de autoarea *Țării Luminii* certifică acest deziderat. Poeta include într-una din poeziile sale un testament în spiritul binecunoscutei balade, privit ca o dorință de continuitate a vieții printre cele lumești: „– Un arbore să-mi răsădiți pe mâini./ Drept în mijlocul pieptului să-l puneți/ Cu rădăcinile,/ Să pot sui cătră soare-n toate zilele./ Păsări să zboare-n jurul frunții mele,/ Și să-nfloresc, mirată printre stele.” (*La-nceput, prin ferestre deschise*) Atașamentul față de cadrul natural în care se situează alimentează speranța învierii. Dar înviere nu înseamnă decât întoarcere în lumea obișnuită, dar sub o altă formă. Chiar dacă prin moarte are șansa de a se contopi cu natura din a cărei substanță se simte plămădită („Sunt sora ierbii tinere de-afară./ Aceleași seve curg într-amândouă”), poeta suferă pentru condiția de ființă umană care i se ia. „Visul vegetal” al autoarei de a trăi ca pomii de pe vale și cu flori în loc de gânduri nu înseamnă că-și refuză și soarta ei de om. E mai degrabă aspirația de a trăi „o viață fără rău și fără bine”, din care să dispară noțiunea de suflet, adică după simplele legi ale naturii și în plină comuniune cu aceasta, având totuși trează conștiința existenței. După cum s-a putut observa, pe măsură ce sentimentul iminenței morții devine mai puternic, evenimentul trecerii într-o altă lume este respins cu o încăpăținare din ce în ce mai accentuată. Ca și în poezia lui Lucian Blaga *Dați-mi un trup voi munților*, Magda Isanos aspiră să-și depășească limitele corporale în vederea integrării, în cazul ei, în adevărata substanță, „în cel dintâi lut al lumii”, din care ea și celelalte ființe ori lucruri s-au desprins doar ca simple fragmente: „Aș vrea să trăiesc în toate viețuitoarele,/ să privesc, să privesc soarele,/ s-aud toate glasurile, toate murmurile,/ să-nverzească în inima mea pădurile.” (*Cel puțin legănați-vă ramuri*) Tentația de extindere a propriei personalități dincolo de limitele corporale trădează la Magda Isanos, în primul rând, o nesecată dragoste de viață, care se manifestă prin dorința de a fi în toate „cupele” cele vie ale lumii. Ea este pregătită să încerce rând pe rând viața fiecărei plante și a fiecărei ființe din univers, doar dacă veșnicia nu ar cădea „ca un bloc de întuneric” și ființa n-ar pierde, ca rezultat, amintirea vieților anterioare: n-ar uita copacii, pădurile și luncile cu flori. Poeta e adepta vieții conștiente. Absența memoriei marchează întrarea în bunul și adâncul somn. Fiecare clipă apropie treptat ființa de marea taină a vieții de după moarte. Astfel dispar încet-încet „colorile” ca niște păsări sperioase, amintirile se usucă și chiar florile cad lovite de o mână misterioasă, dispăre amintirea pământului iubit și a umbrei aruncate de el, se pierde în ceață zborul porumbeilor și se trec din amintire cântecele pe care le șoptește vântul. (vezi *Poemul femeii care iubea primăvara*)

În poezia Magdei Isanos, credința urcării sufletului la cer după moarte este prezentă ca alternativă a posibilității trecerii ființei într-o altă alcătuire, într-o altă formă. Așa cum cerul s-a dovedit a fi prea „depărtat” de ochiul și mintea omului (*Duhurile pământului*), eul

poetic preferă liniștea humei în detrimentul „raiului trist”, moartea împăcată, asemănătoare cu cea a „frunzișului care cade deodată”, în locul „morții adânci”, totale, care nu oferă șansa devenirii. „Somnul bun” al poetei este un somn cu pleoapele deschise spre lume. Moartea, în accepția autoarei *Cântării munților*, înseamnă reîntoarcere în pământul-mumă și racordarea la ritmul etern al vieții marii naturi. Prin ideea integrării de după moarte a ființei în vegetal, Magda Isanos refuză să echivaleze sfârșitul existenței umane cu dispariția totală a acesteia. Dimpotrivă, în această lume, susține poeta, „toate se refac”, dar, din păcate, nu durează mai mult decât „o rază care tremură”. Ca și la Lucian Blaga, ființa recapătă nemurirea prin moarte. De aceea sentimentul de liniște în fața trecerii într-un alt tărâm este unul marcant pentru poezia acestor doi poeți români, la fel ca și senzația de teamă, alimentată de taina care învăluie evenimentul morții și viața de după moarte. Dacă în poezia lui Lucian Blaga tărâmul morții înseamnă tărâm al neființei, la Magda Isanos el este unul în care principiul vieții este activ. Urmând după moarte să accepte un nou statut ontologic, adică să fie transformat în flori, copaci și iarbă, („Ai să fii/ într-o sută și-o mie de lucruri vii!”), eul din poezia Magdei Isanos are certitudinea că nu va dispărea complet din lumea din care este rupt. El va avea o largă deschidere spre zonele în care viața se manifestă plener. Moartea, în cazul poeziei blagiene, este una mai profundă în acest sens. Versul din poezia Magdei Isanos *Duhurile pământului* „decât moartea ta este o moarte și mai adâncă”, credem că este foarte reprezentativ în sensul că trasează pe deplin diferența de viziune a poezilor în discuție asupra problemei existenței de după moarte... În opera blagiană lumea de dincolo este privită separat de cea de dincoace. După moarte, spiritul rupe definitiv orice legătură cu tot ceea ce înseamnă existență terestră. El se reîntoarce în cadrul etern, dar fără a se integra marelui flux al vieții. Moartea ființei este la Blaga șansa recuperării stării de increat. Ființa umană iese din „lumea tăcerii”, din starea embrionară și se îndreaptă ireversibil spre lumea unei alte tăceri, cea a morții, care, în cazul poetului, echivalează cu întoarcerea în originar și reintrarea în veșnicie. Blaga nu pune problema continuității ființei umane în alte forme și nici nu manifestă dorința fermă de a rămâne legat cumva, așa cum se întâmplă în cazul Magdei Isanos, de lumea pe care e „dator” să o părăsească. Moartea înseamnă în cazul său posibilitatea de a se contopi cu tăcerea și, nu în ultimul rând, ocazia de a pătrunde în taina existenței de după moarte. Aceeași perspectivă se conturează și în opera Magdei Isanos. Intrarea în moarte echivalează la autoarea *Confesiunilor lirice* cu intrarea într-o „apă răcorotoare”, ceea ce poate și înseamnă potolirea nevoii de cunoaștere a marelui mister care încheie ciclul vieții terestre. În accepția Magdei Isanos, taina se spulberă odată cu intrarea în lumea umbrelor. Misterul, inclusiv viața ca cel mai mare mister, rămâne o necunoscută doar pentru lumea „de deasupra”. Cerul se deschide pentru ființa pregătită să lase în spate „câmpiile vieții” și să treacă liniștită în eternitate. Intrarea în lumea umbrelor deschide perspectiva unei tainice împăcări a ființei și slobozirea ei de tot ce-i lumesc și efemer.

Pe de altă parte, nu putem ignora faptul că o teribilă sete de viață și de lume transpare și în poezia marelui metafizic român. Cu toate acestea, redobândirea stării originare, a „morții adânci”, dacă e să folosim expresia Magdei Isanos, ceea ce, de altfel, nu anulează ideea fuziunii cu materia, e marele vis al eului blagian. Este evident că visul continuității materiei, propriu ambilor poeți români, se realizează în cazul fiecăruia în dimensiuni diferite. La Blaga, moartea fizică înseamnă reîntoarcere în materia primară, în lut. Acesta din urmă constituie condiția necesară devenirii lumii vegetale. Când presupune că un pom ar fi „crescut din mine”, Blaga nu are în vedere o anumită transformare de după moarte într-un element propriu-zis al florei pământene, ci sugerează că ființa umană odată transformată în pământ, devine, prin moartea sa, bază a vieții. E vorba de acel principiu

al complementarității vieții și morții, a morții care naște viață și a vieții ce duce lent, dar sigur, în moarte. În paralel, Magda Isanos abordează problema morții ființei cu mai mult tragism, chiar dacă moartea în creația poetei este una mai „blândă”. Or, după cum am menționat în repetate rânduri, împrăștiată-n forme noi, ființa umană din poezia Magdei Isanos nu pierde legătura cu lumea de deasupra. Tragismul crește, am observat, pe măsură ce crește pofta de viață a poetei, dar și presentimentul sufocant al apropiatului sfârșit.

Comunicarea cu lumea „de deasupra” îl tentează și pe Lucian Blaga: „Flori cu sânii de lapte îmi apasă lutul./ Să pot/ eu mi-aș întinde mâna și le-aș strânge-ntr-un mănunchi/ să le cobor în mine.” (*Gândurile unui mort*). Cu toate acestea, o legătură cu elementele pământeste în cazul operei bliagene este imposibilă. Regenerarea post-mortem în forme schimbate, preponderent vegetale – iată soluția perfectă prin care Magda Isanos reușește să împace în aceeași ecuație pofta de viață, dragostea pentru existența terestră cu inevitabilul morții. Tărâmul „de dincoace” și cel „de dincolo” reprezintă două universuri paralele, legate între ele prin elemente ale vegetalului ca printr-un șir de vase comunicante.

În ceea ce privește modul lui Lucian Blaga și, în paralel, cel al Magdei Isanos de a interpreta și de a concepe existența de după moarte, am observat că o analiză comparativă, chiar și una de suprafață, pune în evidență importante deosebiri. Cu certitudine însă rămâne comună pentru ambii poeți sentimentul unei vădite stări de beatitudine și de împlinire ca urmare a trecerii în cealaltă lume, a neființei, a tainei și a tăcerii. Viziunea morții rămâne a fi și într-un caz și în celălalt una senină, mioritică. Viața de după moarte înseamnă pentru ambii poeți viața pe care poți să o trăiești „fără să numeri zilele”, cum ar spune autoarea *Țării luminii*. Aproximarea sfârșitului fizic este tratată uneori la Magda Isanos în manieră expresionistă. Iar dacă natura se înfioară și tresare, traducând intensă trăire a ființei în fața involuției sale spre vegetativ, trebuie de subliniat că aceste detalii nu ne împiedică să descoperim în opera veșnic tinerei poete o profundă înțelegere a evenimentului morții în conformitate cu tradiția ancestrală.

Spre final, am vrea să subliniem că dincolo de acele puncte comune pe care le vizează de cele mai multe ori criticii operei bliagene și ai poeziei Magdei Isanos (cofraternitatea și contopirea panteistă cu natura, vegetalismul sensual, conștiința că nu cântecul rostește ființa, ci că ființa e cea care îl rostește [2], familiarul *nu știu* bliagian, respectiv vocabula *știu*, ambele corespunzând, după cum remarcă Constantin Ciopraga [3], diverselor etaje ale conștiinței, dar și altele), mai există și o serie de alte asemănări, dar și mai multe deosebiri, în creațiile acestor doi importanți poeți ai literaturii române, care, analizate în paralel, sunt capabile să lărgescă orizontul de interpretare a poeziei bliagene și a poeziei Magdei Isanos, ele având posibilitatea să se lumineze reciproc.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

1. Horia Bădescu. *Magda Isanos. Drumul spre Eleusis*. – Oradea, Ed. Albatros, 1975.
2. Mihai Cimpoi. *Magda Isanos, „nepoată” a Greciei și fiică a Basarabiei*. În: *O istorie deschisă a literaturii române din Basarabia*, Ediția a II-a, revăzută și adăugită. – Chișinău, Ed. Arc, 1997.
3. Constantin Ciopraga. În: Prefață la *Cântarea munților* de Magda Isanos, Versuri, proză și publicistică. Ediție și tabel cronologic de Margareta Husar. – București, Ed. Minerva, 1988, 268 p.

LILIA MARDARI
Institutul de Filologie
(Chișinău)

**PUBLICISTICA LITERARĂ A LUI
VLADIMIR BEȘLEAGĂ:
MUZICA ÎN DESTINUL DE CREAȚIE**

Abstract

This article illustrates Vladimir Beșleaga's attitude towards music. With the help of music, Beșleaga attempted to build a model for his novels, expressing plurivocality, polyphony and dialogic relations. Music has a decisive impact on the creative destiny of the writer himself, who was formed in a totalitarian regime. Music has fostered freedom of expression and rescued, in larger part, the writer's work.

Reflecțiile lui Vladimir Beșleagă despre muzică și legăturile acesteia cu opera sa, cu destinul său de creație revin obsedant atât în confesiuni, cât și în texte literare. Unele destăinuri frapează prin sinceritatea dezarmantă și pun în lumină o dragoste mare, oarecum neîmplinită: „Mă gândesc că dacă în adolescență aș fi avut condiții, aș fi avut, bunăoară, un instrument muzical, aș fi avut parte de o școală de muzică, cred că nu mă apucam să scriu, ci mă ocupam de muzică. Deși, zic, n-am avut posibilitatea asta, dragostea pentru muzică mi-a rămas pe toată viața”. Iată de ce protagoniștii prozelor sale au, de regulă, relații intime cu muzica. În aceeași mărturisire aflăm: „Momentul acesta s-a răsfrânt oarecum în cartea *Acasă*. Odată, întorcându-se din sat de la fata de care era îndrăgostit, eroul parcă vede niște strune întinse din cer până în pământ. El merge și le atinge cu vârful degetelor și răsună o melodie fantastică, nemaipomenit de frumoasă” [1, p. 25]. În mod direct Alexandru Marian trăiește experiența unei emoții, iar în mod indirect sentimentele sale vin în consonanță cu muzica de origine divină, de aici și imaginația bogată a personajului, dar și sacralitatea spațiului pe fundalul căruia sunt proiectate viziunile și gândurile eroului. Se știe că muzica în textul literar datează încă din adâncă antichitate. În Roma antică, *Bucolicele* lui Vergiliu și *Heroidele* lui Ovidiu sunt declamate pe fundal muzical, susținându-se prin acompaniament vorbirea emfatică. Nu întâmplător e un procedeu favorit și în scrisul lui Beșleagă. Meditând asupra eficacității artei muzicale, a limbajului universal, scriitorul exprimă adevăruri încercate de intimitatea sa ființială: „Consider că muzica e în stare să exprime o stare a sufletului, o stare poetică, o stare adânc omenească mai mult, mai perfect ca oricare dintre arte. Când am făcut cunoștință cu Mozart, cu Bach, mai ales cu Bach, zeul muzicii... Muzica este înțeleasă, pătrunsă și gustată de orice om din orice colț al pământului. Este un limbaj universal, care nu cere tălmăciri. Dragostea aceasta, pasiunea aceasta nu erau izvorâte dintr-o intenție, dintr-o dorință a mea de a introduce muzica numai decît în scrisul meu. Exista ceva propriu în ființa mea” [1, p. 25-26].

Oportunitatea exprimării libere prin muzică, dar și impactul acesteia asupra destinului de creație a scriitorului (mai cu seamă într-o societate cu regim totalitar) o depistăm în mișcările subterane, oricât de paradoxal ar părea, chiar și în primele sale încercări literare: „Primele mele povestiri le consider încercări, începuturi. Acolo fraza era ciocănită, ajustată. Este o etapă absolut necesară pentru orice autor, dar numai o etapă. Am simțit că îmi scăpa momentul spontaneității, al liberei izbucniri, totul urma să fie supus unei logici, unei gramatici, unei reguli stricte într-o frază și lucrul acesta a început la un moment dat să mă împiedice, să mă încorseteze. Am ajuns la un moment când aceste obișnuințe ale mele, aceste tipare au început să mă strângă ca o încălțăminte prea strâmtă, ca o haină prea incomodă. Am simțit că e ceva în mine care se vrea exprimat liber, așa cum simt, așa cum vine din adâncul sufletului, din adâncul experienței mele. Am descoperit atunci că acel ceva se numește muzică, și nu altceva care trebuie inventat. Și în timpul elaborării cărții *Zbor frânt* am dat liberă cale a ceea ce se numește spontaneitate. Spontaneitatea, cred, este respectarea ritmului interior al vieții. Iar muzica, oare nu este ea expresia acestui ritm interior al vieții, al materiei până în adâncul adâncurilor ei?” [1, p. 26]. Dacă în Grecia antică ritmul se desprinde din metrica versului, iar piciorul metric al acestuia genera gruparea ritmică ce putea fi alcătuită din 2,4,8 timpi (*piric, spondeu, dactil, anapest* etc.) sau din 3,6,9 timpi (*iamb, troheu, tribrah* etc.), apoi în timpurile noastre împrumutarea ritmului în proză, de altfel o particularitate incontestabilă a frazei lui Vl. Beșleagă, își află justificarea în universul casnic, cotidian, în pânza pe care o croșetează gospodina sau în împletirea unei biciuști: „Când meditez asupra compoziției unei cărți am în câmpul meu de vedere câteva linii de subiect. Aceste câteva linii se împletesc așa cum împleteam noi biciuști în copilărie: în trei, în patru – mai complicat, și-n opt și-n doisprezece. Asta-i ca și cum gospodina țese în două ițe, foarte simplu, țaca-țaca! dar în patru ițe, pe urmă în șase e mult mai complicat! E desigur o metaforă” [1, p. 27].

În același interviu Beșleagă avea să insiste asupra polifonismului, a plurivocității romanelor sale, asupra modelului său narativ centrat pe principiul simultaneității, ilustrat de arta orchestrală: „Descoperirea mea propriu-zisă, care poate că nu e descoperire, ci un adevăr vechi de când lumea, dar pe care l-am descoperit eu, este că dacă în muzică într-o orchestră instrumentele pot suna, se pot produce simultan pentru a crea efectul simfonic, în arta cuvântului posibilitatea aceasta e limitată. Aici cuvintele se succed unul altuia, fie că sânt scrise, citite cu ochii sau pronunțate. O carte, dacă ar fi să fie tipărită nu sub formă de pagină, cu două dimensiuni, lățime și lungime, sau înălțime și lățime, ci sub formă de panglică, atunci s-ar întinde pe o linie lungă-lungă... Ar fi cărți de cinci kilometri, ar fi cărți de șapte kilometri, ar fi cărți de o sută de kilometri. Dar ar fi și cărți de trei șchioape. Povestirile lui Cehov, bunăoară. Descoperirea mea în ce constă? A obține acest efect simfonic, a crea iluzia stereo... adică a spațiului, se poate nu prin succesiunea cuvintelor, ci prin structura compozițională, prin reluarea pe parcurs a anumitor motive. Atunci se formează ceea ce în pictură se numește profunzime, perspectivă...” [1, p. 27].

În același timp, prin structura inelară prozatorul ilustrează tehnica contrapunctului: „După mine contrapunctul nu este altceva decât reluarea unor motive, a unor teme. Pe parcursul desfășurării acțiunii. Acuma îmi vine în minte un exemplu clasic de contrapunct: *Bolero*-ul lui Ravel. Aceeași melodie este reluată o dată, a doua oară, a treia, a șaptea oară, mai intens, tot mai intens, cu aceleași frânturi de melodie, cu aceleași părți componente

ale ei, dar reluate parcă la infinit. Este ceva fermecător! Muzica însă nu e o descoperire târzie pentru mine, din contra foarte timpurie. Ce am învățat de la clasici, de la scriitorii mari în privința compoziției? Dacă stau și mă gândesc la cărțile mele, unele au o așa zisă compoziție circulară. Acțiunea începe aici, în locul acesta, se desfășoară și se termină tot aici. Vasăzică ciclul întâmplărilor se încheie. Lucrul acesta se întâmplă în *Zbor frânt*. Acțiunea începe pe malul Nistrului, acțiunea se desfășoară și se încheie tot aici, pe mal, când Isai pornește cu băiatul în brațe spre casă. În *Durere* e tot așa...” [1, p. 26-27].

Argumentele sunt atât de convingătoare, încât sar în ochi chiar din prima pagină a romanului *Zbor frânt*: „Iar când se întâmpla, la mulți ani de la pățania aceea, să-l întrebe careva: îi drept ce spun unii în sat, că ai trecut la nemți dincolo, în vara când s-a oprit frontul aici, la Nistru, de-a stat toată vara, și-i drept că ai ucis om cu mâna ta și era cât pe ce să te duci și tu pe apă la vale, dar te-au scos valurile la mal și te-a găsit nu știu care pe nisip de te-a dus acasă, în spinare, și toată fuga numai din cauză că a vrut maică-ta să te chelfăneze... când îl întreba careva așa, Isai zâmbea uneori, alteori se supăra și-i întorcea aceluia spatele și se ducea în drumul lui” [2, p. 8].

Sfârșitul romanului retranscrie același început, dar cu alte semnificații: „Vrea să-l întrebe a cui e cămașa, că a tatei nu-i, a lui a ars – când a pus tata mâna pe grămăjoara care credea că-s hainele lui, ale tatei, a văzut că-n locul lor a rămas numai niște scrum și scrumul a zburat printre degete și s-a împrăștiat peste tot cerul – a vrut să-l întrebe, dar a văzut că aceea-i cămașa lui, a băiatului – tata s-a încins cu cămașa lui, peste brâu cu mânecile, și așa mergeau pe marginea apei...” [2, p. 218]. Prin stilul indirect, prozatorul nareză extradiegetic în ambele cazuri locul întâmplării acțiunilor, care s-a dovedit a fi nu altceva decât apa râului Nistru; recurgând la analepsă, în rezultat obține compoziția circulară. Simultaneitatea narațiunii se atestă și în romanul *Durere*. Acțiunea începe în sânul unei familii dezmembrate (lipsa tatălui decedat), în care: „Numai Emil îi duce dorul – mai cu seamă de când a prins a veni bărbatul acela străin...”

Uneori i se pare că-l vede aieva: tata iese de după colțul casei... de după un copac... calcă pe scara troleibuzului... se pierde în mulțime... La lecții chipul lui se desprinde de zidul alb al casei, îl privește o clipă și dispare” [3, p. 5]. După trecerea printr-o serie de întâmplări prevăzute și neprevăzute în căutarea pricinii morții tatălui, eroul revine acasă, astfel sfârșindu-se romanul: „Emil se gândi: «Iată viața și destinul tatei... Dar viața mamei?... A mea?...»

Și pași spre ușa casei părintești...” [3, p. 218]

Drama lui Emil este omniprezentă, motiv ce l-a făcut să părăsească apartamentul, iar în final convingându-se că locul unde s-a omorât taică-său nu era unul întâmplător, revine în fața blocului fiind convins că „pentru viață omul trebuie să lupte, să nu se lase strivit de durere” [3, p. 218]. Nota muzicală constă în revenirea la același motiv, de la *dor* și *curiozitate* la *căutare*, apoi iarăși la *dor* și *curiozitate*: „Vrea să-l întrebe: «Este Lucica acasă? Străinul acela s-a dus», dar nu mai întreabă, îi peste puterile lui. Băiatul îi ghicește întrebarea:

– Lucica, mamă-ta, plânge după tine... Toate zilele astea plânge. Nu știa: ai să vii ori nu? Așa-i că n-ai să mai pleci de acasă?... Acum te-ai întors cu totul?...

Emil îi ciufulește moțul, îi pune mâna pe umăr și-l întoarce cu fața la dânsul.

– Da, m-am întors, măi Guguță!” [3, p. 217-218].

Numai dorul de casă și de evenimentele ce se petrec acolo l-au putut aduce la condiția revenirii.

Un loc aparte în reflecțiile lui VI. Beșleagă revine magiei limbajului, a muzicalității lui: „Când am spart țiparele, care mă încorsetau și mă împiedicau să-mi desfășor posibilitățile creatoare mici-mari, cum or fi ele, atunci am descoperit că limba în afară de valorile ei logice, de sens, are valențe muzicale extraordinar de puternice. Și dacă este ceva care poate fi numit vraja unei limbi, atunci aceasta este muzica ei. Plasticitatea limbii este hipnotizantă, căci îți stăruie în ochi și oricând poți evoca o imagine... Dar vraja adevărată ce-ți scapă atunci când închei lectura? Ceea ce zace în adânc, cred că nu sunt atât imaginile, tablourile grandioase, ci ceva mult mai subtil: muzicalitatea surprinsă, materializată în operă. Cred că ceea ce face literatura modernă, începând cu Proust, cu alți mari scriitori ai secolului nostru, bunăoară, cu Faulkner, e că ei folosesc nu numai valențele plastice ale limbii, dar valorifică muzicalitatea limbii, și prin asta extind enorm de mult potențele ei expresive, astfel ca limba să fie folosită cu maximum de efect...” [1, p. 27-28].

Nu mai puțin concludentă e selectarea titlurilor pentru prozele sale, căci în ezităriile temporale, în ultimă instanță, tot muzica e cea care îl salvează. Din interviul cu Andrei Hropotinschi aflăm despre geneza titlului romanului *Zbor frânt*: „Titlul de lucru, cel notat în manuscris e *Țipătul lăstunilor*. După ce am prezentat manuscrisul la editură, după ce s-a făcut macheta, mi s-a cerut să scriu un mic cuvânt introductiv. L-am scris. Și în drum spre editură mi-a venit un gând că titlul este pretențios... țipător. Cuvântul *țipăt* mi se păru prea direct. Am găsit un alt titlu și editura l-a acceptat. Poate că nici acesta nu e prea fericit. Nu știu de ce dar acești doi „r” în *zbor* și în *frânt* mi se părea că aduc o nuanță de aspru, de dur, pe când dincolo în *țipătul* și *lăstunilor* cei doi de „l” parcă nu exprimau esența, atmosfera cărții. Mi s-a întâmplat să schimb și titlul altor cărți. Văd la bază și anumite considerații lingvistice în schimbarea titlului *Zbor frânt*. De fapt, la prima ediție titlul a fost tradus în rusește *Poliot scvozi noci*. Aveam în vedere momentul când Isai se rupe din labele nemților și se aruncă în apa Nistrului ca să treacă pe malul lui. Acest zbor poate că exprimă însuși destinul acestui om. *Țipătul lăstunilor* îmi părea mie un titlu prea poetic pentru o carte ca aceasta. Azi văd aici o mulțime de argumente, de motivări de ordin lingvistic: sonor, simbolic, de tipologie. Asta mă gândesc, m-a determinat să schimb titlul, deși în rusește a rămas așa, a fost tradus în lituaniană tot *Țipătul lăstunilor*” [1, p. 24-25]. Motivarea stă în faptul că „la rostirea celor două consoane vibrante, alveolare *r* sunetul este obținut printr-o succesiune rapidă de închideri și deschideri ale canalului fonator, iar aplicarea unei presiuni asupra plămânilor nu permite fluxului de aer să-i confere o notă melodioasă. În celălalt caz spirantele, laterale, alveolare *l* nu produc turbulențe audibile, fluxul de aer nefiind întrerupt în nici un moment, ci doar îngustat suficient, adică printr-o închidere numai parțială a căii vocale. Iată de ce la auzul primului titlu – *Țipătul lăstunilor*, față de următorul – *Zbor frânt*, urechea este în așteptare pentru ceva mai poetic, puțin asonant, dar încărcătura pe care a vrut să o accentueze autorul este mult mai greoaie, de aceea sonoritatea titlului s-a materializat mai târziu în volumul de versuri apărut în 2006 – *Țipătul lăstunului*: „...ape vin calde/ de nu știu ce depărtări ale/ friii/ trec mângâietoare ca palma blândă a mamei/ peste obrazul și fruntea și inima mea/ și/ toate negurile din suflet dispar/ și iarăși răsar zorile dulci împurpurate senine/ de sfârșit de noapte/ și iar mă simt una/ crescut pe de-a întregul/ cu lumea aceasta/ împreună...” [4, p. 14]. Astfel, se fixează

o conciliere a sufletului cu anturajul, cu situația determinantă, agreabilă, armonioasă, dulce, ușoară, predomină tendința de a se unifica cu lumea. Deși zguduitoarele amprente ale momentului când Isai se rupe din „labele” nemților rămân: „...precum/ un cocor singuratic/ în câmp deschis/ prins în crucea/ lunetei/ tresare străbătut/ de chemarea/ auzului vast/ necuprins/ gata să-și ia/ zborul/ printr-o zvâcnire a aripilor/ neștiind/ că degetul/ iată/ apasă/ pe trăgaci...” [4, p. 19].

Interferențele muzicale care îi apar autorului la scrierea romanelor sunt și o consecință a faptului că Vl. Beșleagă ascultă muzică în perioadele când își redactează cărțile. Autorul relatează cum a redactat romanul *Zborul frânt*: „Mi-amintesc un detaliu semnificativ: în timpul elaborării cărții ascultam muzică, discuri, în special Mozart, *Mica serenadă nocturnă*. O pierdusem pe mamă-mea și aveam nevoie de sprijin, de o înălțare, de momente de zbor, de organizare a ființei, a sufletului, care fusese dăruit, care fusese așchiat, de adunare, de revenire la sfericul sufletului omenesc, lucru pe care-l putea face numai muzica... Mi s-a părut că muzica, spre deosebire de alte arte, este mai aproape de felul meu de a fi” [1, p. 26].

Forța lăuntrică a muzicii e concepută ca decisivă și în exprimarea caracterelor umane, ocupând un loc de seamă în activitatea scriitorului. Tot prin muzică se explică, în ultimă instanță, și o altă particularitate a romanelor sale, abundența liniilor de subiect. Cu alte cuvinte, precum muzica avea în antichitate rolul de a dezvolta tinerilor simțul pentru frumos (ca acest simț să ghideze alegerile oamenilor maturi în multe alte domenii), tot astfel muzica modelează destinul de creație al prozatorului. Vl. Beșleagă a găsit în muzică un model de construire a romanelor sale, un model de plurivocitate, de polifonie, de relații dialogale. Muzica are un impact decisiv în destinul de creație al unui scriitor autodidact, format într-un regim totalitar. Muzica i-a stimulat libertatea de expresie și a salvat, în bună parte, opera scriitorului.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

1. Vladimir Beșleagă. *Tiparele prozei moderne // Dialoguri literare*. Chișinău, 2006, p. 22-28.
2. Vladimir Beșleagă. *Zbor frânt*. Chișinău, Litera, 1998.
3. Vladimir Beșleagă. *Durere*. Chișinău, Cartea Moldovei, 2007.
4. Vladimir Beșleagă. *Țipătul lăstunului*. Chișinău, Cartier, 2006.

TATIANA CIOCOI
Universitatea de Stat
din Moldova
(Chișinău)

**MOȘTENIREA LUI DANTE:
CÂTEVA ASPECTE PRIVIND
INSTITUȚIONALIZAREA LITERATURII
FEMININE ÎN ITALIA**

Abstract

This study is an attempt to prospect historical, ideological and aesthetic coordinates of the Italian critical thinking from the first half of the 20th century that gave rise to the difficult integration of feminist literature into the national „literary canon”. The research highlights gender prejudices present in the critical system (selection, evaluation, interpretation) by B. Croce, L. Capuana, G. Verga and others.

Cu ocazia adoptării poziției oficiale a Bisericii Catolice față de revendicarea dreptului femeilor la preoție, Umberto Eco revine la obsedanta sa căutare a „limbii perfecte în cultura europeană,” amintindu-le femeilor că cel care a dat nume lucrurilor, având deci o relație mintală, de la suflet la suflet, cu Dumnezeu Genezei, este Adam. Pentru semioticianul italian, ca și pentru toți specialiștii în limbaj din toate timpurile, chestiunea producerii Cuvântului (anuloma) are o importanță crucială, pentru că ea fundamentează dreptul urmașilor lui Adam asupra Sensului și structurează „logic” în jurul acestui Adevăr întregul drum civilizator pe o durată de peste două milenii. Firește, Umberto Eco nu pune la îndoială deplina umanitate a femeilor, recunoscută și de Papă în *Mulieris dignitatem* (15 august 1988), dar forța tradiției îl împiedică să conceapă că și-ar primi ultima împărtașanie din aceeași mână care a semnat contractul cu șarpele. Că prima creatură umană este un bărbat și că acest bărbat a vorbit cu Dumnezeu într-o limbă greu de precizat, pentru Eco este o certitudine de necontestat. Problema care îl preocupă și pe care a dezbătut-o și Dante Alighieri în *De vulgari eloquentia* este că din Sfânta Scriptură rezultă că mai întâi a vorbit femeia, adică Eva, atunci când i-a răspuns Prințului Tenebrelor, dar, citează Eco din marele său predecesor, „e mai conform rațiunii să considerăm că bărbatul a fost cel care a vorbit primul, și nu se cuvine să nu credem că un act atât de nobil al genului uman a ieșit mai întâi de pe buzele unui bărbat și nu de pe cele ale unei femei” [apud 1, p. 54]. Felul în care Dante a interpretat textul biblic este definit de Eco ca „isteric îngrijorat,” pentru că în loc să deducă fără eforturi că „în orice caz Adam vorbise înaintea Evei, adică atunci când le-a dat animalelor un nume,” „Dante era dispus chiar să corecteze Biblia, atât de tare era neliniștit că o femeie ar putea vorbi prima” [1, p. 54]. *Fetelor, stați la locul vostru*, – le sfătuiește Eco pe catolicele moderne care și-au imaginat că ar putea asculta o liturghie rostită de o cardinală. Puterea tradiției este foarte profundă, iar atunci când se sprijină pe autoritatea opiniei unui întemeietor al culturii, „rămas în istorie înainte de toate pentru idealizarea și practic divinizarea unei femei,” devine un argument la îndemâna oricărei atitudini misogine sau pur și simplu patriarhal-conservatoriste.

Opiniile semioticianului italian cu privire la relația femeilor cu Papa și cu patriarhatul relevă o conduită discursivă tipică pentru ceea ce sociologul francez Émile Durkheim numește „inconștient androcentric” (*Despre diviziunea muncii sociale* (1893)). Protejat de coerența practică și de experiența doxică, a căror continuitate este asigurată de logica reproductivă a învățământului, acest sistem de viziuni și diviziuni este mereu ajustat principiilor preexistente, ajungând să consacre ordinea prestabilită drept o existență cunoscută și recunoscută oficial. Despre acest subtil mecanism de funcționare a relației dintre semne Umberto Eco este la fel de informat ca și Durkheim, de aceea nu pretinde că fantasma papei ar fi ceva mai mult decât un inel din marele lanț al raportului de putere între genuri.

Observația reputatului semiotician depășește cadrul strict al disputelor teologice și vizează dominantă gândirii patriarhale în Italia catolică și papală ca un fenomen mai vast de natură politică, socială și culturală. Chipul static în care se analizează stereotipurile genuriale în Italia este mai cu seamă vizibil în mediul academic, unde cunoașterea este produsă și ratificată de autoritatea discursurilor savante. Comparând situația feminismului italian cu cel din majoritatea țărilor europene și cu cel anglo-saxon, unde universitatea și academia au devenit locurile de depozitare și transmitere a cunoașterii feminine, Raffaella Baccolini remarca, în prefața la prima antologie italiană de *Critică feministă și teorie literară* (1997), că „atenția acordată categoriei analitice de gen sexual a reprezentat o adevărată revoluție științifică, a cărei nerecunoaștere și blocare a provocat, mai ales în Italia, efecte de provincialism meschin, închidere și stagnare pe poziții științifice înapoiate” [7, p. 12]. Faptul că Academia Italiană a dezbătut ani în șir problema relevanței sau a irelevanței studiilor feministe pentru progresul general al științei a avut drept efect retragerea în underground a cercetărilor feministe care, nefiind stimulate și instituționalizate, au întârziat să ofere o perspectivă specifică pentru apartenența lor națională. Pe de altă parte, situația studiilor feministe în cadrul Academiei Italiene scoate în evidență logica raportului de putere între genuri, care este încă foarte departe de a fi soluționată în această țară. Abundența studiilor feministe în universitățile franceze, germane sau americane și absența lor aproape totală din câmpul italian al producerii noilor forme de cultură este o realitate care dă nota caracteristică a conștiinței modernității în Italia: „lipsa unui loc rezervat cercetărilor feministe în interiorul universităților italiene a provocat întârzieri nu doar în procesul de vizibilitate, ci și în cel de legitimare a acestui tip de cercetare, dar mai ales, a provocat o gravă defazare față de rețeaua didactico-științifică europeană și internațională, pe care femeile italiene au încercat din răspuțeri să o recupereze în ultimii ani. [...] lipsa studiilor feministe a însemnat pentru Italia o periculoasă întârziere în problema acceptării de către Academie a presupuzițiilor teoretice ale criticii feministe” [7, p. 15].

O suită de observații formulate de Pierre Bourdieu în studiul său consacrat dominației masculine (*La domination masculine* (2002)) explică această evoluție blândă a feminismului italian prin faptul că paradigma viziunii androcentrice a supraviețuit aproape intactă în inconștientul mediteraneeen. Circularitatea perfectă a raportului dinamic pe care societățile mediteraneene îl întrețin cu schemele interpretative ale cosmogoniei antice este asigurată de un șir de „strategii de reproducere prin care bărbații, deținătorii monopolului asupra instrumentelor de producere și de reproducere a capitalului simbolic, intenționează să-și asigure conservarea sau sporirea acestui capital: strategii de fecunditate, strategii matrimoniale, strategii educative, strategii economice, strategii succesoriale, toate orientate spre transmiterea puterilor și privilegiilor moștenite” [3, p. 73]. Punctul de

vedere al lui Bourdieu este foarte răspândit în rândul etnologilor. Există un șir de cercetări comparate ale riturilor și tradițiilor din Grecia, Italia, Spania, Egipt, Turcia etc., care atestă o schemă perceptivă comună pentru toate popoarele din bazinul mediteranean bazată pe principiul onorii masculine și al disprețului feminin (J. Peristiany, *Honour and Shame: the Values of Mediterranean Society* (1974); J. Pitt-Rivers, *Mediterranean Countryment. Essays in the Social Antropology of the Mediterranean* (1963)). Chintesența acestui areal cultural, așa cum este ea înțeleasă de etnologi și de Bourdieu însuși, constă în asocierea masculinității cu principiul nobleței, care generează atât ierarhiile și diviziunile sociale (medic/infirmieră, patron/secretară, profesor/asistentă etc.), cât și manifestările vizibile ale diferențelor între sexe (comportament, ținută, coafură etc.) sau, într-un sens mult mai larg, detaliile, aparent insignifiante, ale comportamentului cotidian care conțin nenumărate apeluri la respectarea ordinii prestabilite: „pe platourile televiziunii, femeile sunt aproape întotdeauna cantonate în roluri minore, tradițional rezervate „sexului slab,” când ele nu sunt flancate de un bărbat, care le pune în valoare și care le adresează plezanteriile și aluziile mai mult sau mai puțin discrete ce fac parte din ambiguitățile înscrise în relația de „cuplu,” ele nu reușesc să se impună, sau să-și impună cuvântul, rămânând imuabil în rolul de „animatoare” sau „prezentatoare;” dacă participă la o dezbatere publică, ele trebuie să lupte în permanență pentru accesul la cuvânt și pentru captarea atenției, marginalizarea la care sunt supuse fiind cu atât mai implacabilă cu cât nu se inspiră dintr-o intenție explicită, ci dintr-un exercițiu automatizat al inconștientului: ele sunt întrerupte, iar răspunsul la întrebarea inteligent formulată de o femeie este adresat bărbatului, de parcă, prin definiție, o întrebare inteligent formulată nu poate proveni de la o femeie” [3, p. 85].

Această analiză caracterologică ar putea continua, dar trăsăturile schițate sunt îndestulătoare pentru a ne îngădui să înțelegem că fenomenul la care se referă cercetările anterior menționate este o diferențiere socială de esență „machistă,” izvorâtă dintr-un complex masculin de superioritate moștenit de societățile mediteraneene într-o măsură mai mare decât celelalte de la vechii greci și romani, care nu-i puteau ierta unui bărbat asumarea unui rol rezervat tradițional femeii fără a-l face vinovat de trădarea propriului sex. În unele țări, machismul este ridicat la rangul de problemă de stat, pentru că în actualele condiții ale competitivității maxime pe plan economic, intelectual sau profesional, acest cult al performanței masculine devine principala cauză a depresiilor și afecțiunilor psihologice ale bărbaților pe care le constată, tot mai frecvent, psihiatrii, psihanaliztii și sexopatologii. În articolul *Bărbații luptă împotriva machismului*, publicat în *El Pais* din 13 decembrie 2007, Carmen Moran menționează că acest stereotip mental și comportamental constituie o adevărată tară pentru spanioli, iar în condițiile expansiunii revendicărilor feministe, el este resimțit ca o agresiune sexuală atât împotriva femeilor, cât și împotriva bărbaților. Înțelegând că motivul învingerii rezidă în triumful multiseclar, bărbații spanioli, cei care dețin exercițiul puterii legislative, au promovat un proiect guvernamental de „dedoxificare machistă” a Spaniei. În ceea ce privește spațiul italian, problema machismului va fi amplu dezbătută în proza feminină de cea mai diversă factură, în special, în romanele autoarelor provenite din Sud.

Există, așadar, o serie de premise care explică inerțiile și blocajele ce au împiedicat demersurile feministe din Italia să se sincronizeze cu progresul general al acestui tip de gândire critică. Alături de „vocația” catolică, papală, patriarhală și machistă a Italiei, fascismul a avut de jucat un rol nu mai puțin decisiv în afirmarea tardivă a conștiinței femeilor din această țară. Nu întâmplător una din primele cărți dedicate relației femeilor italiene cu creația, intitulată, de altfel, foarte sugestiv *Acea lume a mânușilor și a stofelor*

(1987), începe cu precizarea că scriitoarele italiene pot fi grupate în două perioade distincte: cele de la începutul secolului al XX-lea și cele de după 1945. Conturând o serie de profiluri ale scriitoarelor italiene din secolul al XX-lea, Paola Belloch notează că raportul italienelor cu literatura a fost întotdeauna extrem de complicat. Imposibilitatea de a se referi la niște modele feminine anterioare limita considerabil sursa de inspirație a scriitoarelor italiene, provocându-le grave probleme de identitate: la începutul secolului, ele se puteau inspira doar din modelele masculine sau din cele ale scriitoarelor străine, dar prima alternativă comporta un act de renunțare, iar a doua de sfidare, atât renunțarea cât și sfidarea cauzându-le sentimente de nesiguranță, de inadecvare și de culpabilitate greu de depășit. O relativă compensare a traumatismelor derivate din constrângerile și alienările pe care le-au suportat timp îndelungat este asigurată de revendicările politice obținute de primele feministe italiene, printre care și unele scriitoare ca Anna Maria Mozzoni, Emilia Mariani, Giulia Cavallari sau Guadalberta Beccari. Dar imediat ce au fost obținute principalele drepturi juridice și accesul teoretic la toate tipurile de carieră, fascismul a anulat de iure și de facto aceste progrese. Femeile au fost nevoite să se reîntoarcă în „sânul familiei” și să se mulțumească cu singura aspirație permisă și încurajată care era căsătoria. Femeile nu au rezistat asaltului violenței psihologice a fascismului care, lipsindu-le de posibilitatea angajării în câmpul muncii, le-a sistat orice independență economică și le-a diminuat orice sacrificiu personal, cu excepția celui de a da naștere eroilor patriei. Așa cum notează Belloch, „mama eroină,” procreatoarea fiilor patriei, a fost adesea exaltată și premiată, dar i-a fost negată adevărata contribuție socială și intelectuală, iar educația ei a fost readusă în albia binarismelor tradiționale. Tinerele necăsătorite, din ce în ce mai numeroase după ce Primul Război Mondial decimase populația masculină, au trăit în timpul anilor fascismului o existență inutilă și obscură, aproape inconștientă. Perspectiva căsătoriei, singura posibilă și admisă, le tăia dorința și chiar capacitatea de a urma alte cariere sau alte idealuri. E semnificativ faptul că nicio femeie nu a avut curajul și forța de a depune o mărturie în scris despre destinul unei întregi generații ratate de femei” [2, p. 16].

Suspendată astfel cel puțin pentru douăzeci de ani, din 1925 până în 1945, forța intelectuală și creativă a femeilor din Italia va bascula într-o afirmare lentă și dificilă, care începe să se alinieze conștiinței globale a feminismului abia în ultimele două-trei decenii. Necesitatea obiectivă, indispensabilă, de a „excava” adevărul despre viața inutilă, claustrată, obscură și nesigură pe care au trăit-o femeile în perioada fascismului a putut fi realizată abia în anii optzeci ai secolului trecut când apare, fără semnătură (!), *Le confessioni di una piccola italiana: memorie anonime* (1983), sau *La preparazione* (1982), de Lalla Kezich și *Zeta o le zie* (1980), de Laura Lilli. De altfel, fenomenul „confesiunilor nude” ale femeilor despre mizeria, frica, foamea, ura și violurile suportate în timpul marilor evenimente istorice masculine nu este specific doar pentru Italia. Din motive lesne de înțeles, care vizează atât onoarea femeilor, cât și fragilitatea psihică a bărbaților, jurnalul ținut de o berlineză între 20 aprilie și 22 iunie 1945 (*Eine Frau in Berlin*), când femeile au fost singurele care au „întâmpinat” armata sovietică intrată triumfător în Berlin, suportând fiecare, indiferent de vârstă, condiția fizică sau starea psihică, zeci de violuri în fiecare zi, a fost publicat abia în 2002, după moartea autoarei și fără numele ei pe copertă.

Semn al unui evident tradiționalism cultural, „explozia” literaturii feminine în Italia are loc cu o întârziere de cel puțin cincizeci de ani față de Anglia, Franța sau America, unde scriitoare ca Jane Austen, surorile Brönte, George Sand, Flora Tristan, Harriet B. Stowe, Margaret Fuller ș.a. au început să-și câștige existența din

activitatea scriitoricească și să exercite o influență considerabilă în mediul literar încă de la începutul secolului al XIX-lea. Din acest prim val de interprete ale destinului feminin fac parte un șir de scriitoare în mare parte absente, până de curând, în istoriile literaturii italiene: Cristina Trivulzio di Belgioioso (1808-1871), Emilia Ferretti Viola (Emma, 1844-1929), Anna Zuccari (Neera, 1846-1918), Maria Antonietta Torriani (La Marchesa Colombi, 1846-1920), Matilde Serao (1870-1945), Ada Negri (1870-1945), Grazia Deledda (1871-1936), Sibilla Aleramo (1876-1960), Anna Banti (1895-1985), Alba de Céspedes (1911-1997). Se consideră, în mod curent, că modernitatea literaturii italiene din secolul al XX-lea este marcată de apariția, în 1903, a revistei *Il Leonardo*, redactată de Giovanni Papini, *La Critica*, de Benedetto Croce și *Il Regno*, de Enrico Corradini. Întâmplarea face ca în același an, 1903, să fie publicat editorialul florentin Bemporad (*Almanacco italiano. Piccola enciclopedia popolare della vita pratica*), care anunța deschiderea „secolului femeilor” prin creionarea profilurilor literare ale douăzeci și una de scriitoare: Vittoria Aganoor, Luisa Anzoletti, Guadalberta Alaide Beccari, Sofia Bisi Albini, Rachele Botti Binda, Maria Alinda Bonacci Brunamonti, Grazia Deledda, Luigi di San Giusto, Donna Paola, Febea, Gemma Ferruggia, Fulvia, Antonietta Giacomelli, Jolanda, Marchesa Colombi, Neera, Maria Pezzé Pascolato, Regina di Luanto, Sfinge, Térésah. În mod inexplicabil, almanahul lui Bemporad nu le include pe Matilde Serao, Annie Vivanti, Ada Negri și Carolina Invernizio, ale căror implicații culturale și literare s-au bucurat de o largă audiență în cercurile intelectuale ale epocii. Camuflată prudent, revendicarea tacită a apartenenței femeilor la cultura italiană rămâne un obiectiv documentar de un salutar pionierat, dar în mod evident și regretabil, fără ecou. Cu excepția Matildei Serao, cunoscută mai mult datorită activității sale jurnalistice, și a Graziei Deledda, considerată o autoare minoră în pofida Premiului Nobel repurtat Italiei în 1926, instituționalizarea celorlalte scriitoare nu a fost orientată decât prin informații de a doua mână, articole introductive sau de sinteză, de obicei, negative. O preocupare sistematică și în spirit efectiv modern pentru acest „arhipelag scufundat” al culturii italiene se observă abia în ultimii ani, când cercetătoarele feministe italiene au întreprins aceeași muncă de arheologie literară, punând în discuție legitimitatea criteriilor care oficializează valoarea și nonvaloarea literară, ca și colegile lor din Europa sau de peste ocean.

Se poate afirma cu toată certitudinea că ideea literaturii feminine a fost întâmpinată de conștiința critică italiană cu o inflexibilitate mult mai mare decât în alte țări. Studii literare concludente pun în lumină vitalitatea discursului moralizator despre activitatea spirituală a femeilor, contestând, în mod radical și de la o distanță aristocratică în ordinea spiritului, orice merit al acestei literaturi care are „prea puține raporturi cu literatura.” Având o ereditate foarte încărcată, tradiționalul hiat dintre natură și cultură se bucură în continuare de mare prestigiu și are efecte considerabile asupra conștiinței literaturii din secolul al XIX-lea și de la începutul secolului al XX-lea. Concepția romantică despre esența naturii sublime a femininului este propagată cu titlu de explicație cauzală normativă. Chiar și unii adepți foarte progresiști ai științei „eliberate de dogme și revelații,” cum era Carlo Cattaneo (1801-1869), nu-i recunoaște femeii decât rolul stereotip de muză, inspiratoare și „infirmieră celestă” pentru bărbatul creator de opere artistice. Pe Cattaneo îl interesează în aceeași măsură studiul faptelor pozitive care conduc la dezvoltarea societății, ca și datoria morală a femeilor de a menține ordinea socială și unitatea armonioasă a lumii. Acest nucleu central al ghidului său politico-moral se extinde asupra funcției artei și devine un puternic factor de exacerbare a opoziției simbolice dintre raționalitatea caracterului

masculin și iraționalitatea celui feminin. Faptul că în cadrul marelui ansamblu cultural european încep să se afirme, fie și cu jumătate de gură, unele voci literare feminine, îi inspiră lui Carlo Cattaneo un amplu studiu culturologic dedicat romanului feminin contemporan din Italia (*Sul romanzo delle donne contemporanee in Italia* (1861)). Un bilanț vertiginos, obsedat de pierderile umanității provocate de pătrunderea femeilor în acest domeniu rezervat spiritului masculin prin excelență, exprimă o stare de angoasă existențială profund înrădăcinată în mentalitatea epocii. Cu înțelesul sau subînțelesul că „natura” feminină nu este adaptată exercițiilor intelectuale, avertismentele lui Cattaneo traduc eterna mitologie a eternului feminin: „femeia noi o dorim așa cum este ea de fapt, nici mai puțin, ca să nu o umilim, dar nici mai mult, căci i-ar dăuna în egală măsură. Sublime în ordinea naturală, ele n-ar putea râvni la o superioritate amăgitoare în ordinea convențională a societății. Ceea ce noi încercăm să obiectivăm cu prețul atâtor studii și artificii, la ea rămâne un caracter profund subiectiv. Noi suntem poeții, ea este poezia. Noi iubim, dar nu este ea însăși iubirea? Ne seduce virtutea? Ea este virtutea” [4, p. 58].

După ce dă o lungă listă de „superiorități” feminine, Cattaneo ajunge la o concluzie de mare candoare intelectuală: „Femei influente asupra civilizației, asupra literaturii, asupra artei? Dar toate exercită o asemenea influență! Artele, literatura, civilizația sunt emanația frumuseții și dragostei lor. Nu putem nega faptul că ele domnesc pretutindeni. Nu există nicio operă de geniu în spatele căreia nu s-ar ascunde, obscură și ignorată, o muză inspiratoare, o femeie” [4, p. 359]. Predica devine și mai evidentă când tezele lui Cattaneo decretează drepturile permise femeilor în vederea asigurării unei armonii sociale desăvârșite: „dacă femeia își abandonează tăcerea, dacă se smulge din obscuritatea în care strălucește cu mult mai mare putere decât în orice splendoare a faimei, ea trebuie să coboare printre noi în calitate de infirmieră, de misionară” [4, p. 62]. Cu o dezinvoltură totală, femeile sunt chemate să contribuie la consolidarea diviziunii dintre sfera publică și cea privată, acceptând această separare de teritorii ca pe un rezultat „firesc” al suprapunerii biologiei feminine și a ceea ce femeile sunt capabile să facă sau să devină. Mult mai acută și mai bine sistematizată, cu efecte mult mai grave pentru dezvoltarea unei conștiințe auctoriale feminine, este manipularea imaginii scriitoarei de către filosoful italian: „aceeași misiune trebuie să o exercite femeile și în literatură, ele ar trebui să reconducă de la artă spre natură, de la iluzie spre adevăr, de la aspectul imaginativ spre sensul practic al lucrurilor. Lor le revine sarcina de a demonstra că frumosul rezidă în adevăr, că poezia este în natură. [...] Ceea ce sperăm să găsim în cărțile datorate femeilor italiene este o analiză amănunțită a sentimentului, o delicată și fină cunoaștere a inimii umane” [4, p. 62]. Deoarece înțelegerea rolului scriitoarei este stereotipă și lipsită de nuanțe, romanele scrise de femei, care „nu sunt cărți ce se citesc cu multă plăcere,” sfârșesc prin a-i produce filosofului italian un sentiment de profundă dezamăgire: „așteptările noastre rămân ofensate în cel mai înalt grad când, în locul unui plăcut colocviu cu doamnele poeziei și ale dragostei, ne găsim în acea atmosferă de pedanterie, înfumurare și vanitate, refugiul împotriva cărora îl căutăm tocmai la femeie” [4, p. 58]. Argumentul esențial, decisiv, împotriva valorii producțiilor literare feminine este formulat, așadar, în funcție de criteriile biologic-antropologice. Întrucât femeile sunt percepute ca fiind destinate biologic rolului de soție și mamă, ar fi cu totul excesiv să li se pretindă o contribuție culturală originală, totalitatea sau suma competențelor raționale și creative fiind asociate în mod axiomatic cu masculinitatea spiritului. Relația femeilor cu sfera domestică (îngrijirea copiilor, a soților, a gospodăriei) este transferată asupra domeniului creației, în care li se deleghează aceeași „specializare îngustă,” redusă la serviciul de muză, cititoare sau „barometru” al moralității

poetului. Această formulă de compromis estetic sancționează orice viziune neconformă „chemărilor naturale” pentru calitățile femeilor. Din fericire, efectele negative și chiar ravagiile „pasiunilor imorale” ale unei George Sand sau George Eliot nu au corupt încă vocația mesianică a scriitoarelor italiene. Oricât de relative, modeste, iar uneori profund discutabile ar fi realizările lor literare, ele constituie, oricum, un evident progres față de cele franceze sau engleze, pentru că ilustrează adevăratul ethos consacrat: „Găsiți și la poetele noastre contemporane acel dezgust pentru viața reală, acea aspirație la o ordine nedefinită a lucrurilor, acea dorință arzătoare a unei existențe agitate, libere, emancipate? Nu, la ele puteți descoperi doar cultul științei, cultul patriei și al artei, sau cultul religiei” [4, p. 66].

Ipoțeză implicită a existenței unei legături între masculinitate și superioritatea rațiunii asupra pasiunii și a instinctelor se va extrapola, ca o fixație esențială a organonului ideologico-literar, și asupra secolului al XX-lea. Emergența literelor feminine din această perioadă impunea evaluarea lor comparativă și aprecierea trăsăturilor operelor din punctul de vedere al calităților valorice concrete legate de acestea. În practică însă demersurile critice vor aprecia mai mult conformitatea sau abaterea acelor texte față de singura „unitate de măsură estetică” recunoscută de instituția literară, care este canonul ideatic și stilistic masculin. Reflexul direct al acestui reduționism dogmatic este crearea unui câmp semantic bazat pe opoziția virilitate/feminitate, cu o corespondență valorică imediată în superior/inferior, care judeca textele feminine drept „viguroase,” „robuste,” „scrise cu minte de bărbat,” dacă acestea răspundeau așteptărilor criticii literare, și „inconsistente,” „impudice,” „imature,” „prea feminine,” dacă prezentau o deviere de la percepția dominantă a sferei valorilor literare. Dovezile cele mai concludente, din primele decenii, sunt oferite de Benedetto Croce (1866-1952) și Giovanni Verga (1840-1922), ale căror voci, critică și literară, au avut o mare rezonanță în Italia și dincolo de hotarele ei. Prin generalizarea progresivă a ideii de literatură „mică,” „minoră,” „marginală” în orice caz, literatura feminină se conceptualizează în termenii unei literaturi secunde în raport cu cea „autentică” masculină, iar abundența de clișee și locuri comune ale condiției „precare” a feminității transformă scriitoarea într-o entitate creatoare „imatură”, privită cu o anumită indulgență și mărinimie paternă. Într-o scrisoare adresată Paolinei Greppi în 1890, Giovanni Verga își mărturisea decepția provocată de lectura unui roman al Gemmei Ferruggia și, cu aceeași ocazie, își exprima viziunea panoramică referitor la pretențiile „oarecum naive” ale femeilor de a crea produse estetice. Pentru că nu are „prea mare încredere în femeile scriitoare, sau mai exact, în valoarea lor artistică, inclusiv în George Sand, care e o plecticoasă, și nici în Serao, care face excepție, dar numai pentru că e o hermafrodită,” o imploră pe Greppi să-și asume „sarcina amară” a unei judecări critice solicitate de Gemma Ferruggia pentru romanul său. Marele patron și pionier al verismului italian își formulează, la sfârșitul acestei confesiuni epistolare, profesiunea de credință, a cărei morală e ușor de ghicit pentru oricine: „arta o vreau făcută la modul cel mai serios, n-ar trebui să se învețe scrierea cărților precum se învață confecționarea pantofilor, iar între un roman nereușit și o pereche de pantofi buni, prefer pantofii” [9, p. 7].

Diversificarea și localizarea mai precisă a conceptului de masculinitate a creației formează și preocupările estetico-filosofice ale lui Benedetto Croce. Afirmând impersonalitatea artei, criticul italian explică mecanismele creației prin capacitatea artistului de a transcende și a sublima viața psihică individuală. Dar această stăpânire sau chiar interdicție a dorințelor și pasiunilor umane poate fi realizată numai de un „eu rațional,” dotat cu capacitatea de a distila experiența empirică și stările elementare într-

un angajament moral superior. De sorginte hegeliană, concepția restabilirii integrității rațiunii, în toate implicațiile sale logice, estetice, economice și etice, este exprimată în stil monumental în cele patru volume ale filosofiei croceene (*Filosofia come scienza dello spirito* (1902-1917)). Se recunoaște și se reafirmă astfel dihotomia conceptuală dintre rațiune, masculinitate, adevăr și intelect, pe de o parte, și simț, feminitate, eroare și emoție, pe de altă parte. În același spirit romantic și hegelian este explicată prezența, tot mai numeroasă, a femeilor în câmpul literaturii. Din cauza caracterului confesional al scrisului, dar mai ales din cauza „efeminării estetice a bărbaților,” porțile cetății literelor au cedat sub presiunea femeilor, „ființe afective și practice în cel mai înalt grad,” care „se află în largul lor când sunt invitate să-și reverse sufletul, fără a le păsa cât de puțin de lipsa stilului” [6, p. 133].

În pofida faptului că premisele teoretice de la care pleacă Benedetto Croce privesc creația literară ca un act de ruptură în raport cu biografia artistului și contextul în care a fost realizată, profunzimea prejudecăților conceptuale privind femeile îl determină pe criticul italian să explice problema formei operelor feminine prin factori de ordin biologic și anatomic: „se pare că femeile, capabile să dezvolte în ele timp de nouă luni un germen de viață [...], sunt de obicei incapabile să se descurce cu gestațiile poetice: zămisirile lor artistice sunt aproape întotdeauna imature” [6, p. 134]. Și această concluzie are urmări directe asupra definiției globale, de sinteză, a literaturii feminine, pe întreaga durată a secolului al XX-lea. Demonstrația cea mai radicală în acest sens, este delimitarea netă a zonei artei autentice și a celei lipsite de valoare, pe care Croce o întreprinde în *Poesia și non poesia* (1923). Cu câțiva ani mai devreme, în 1919, cu prilejul scrierii unei prefete la romanul *Una giovinezza del secolo XIX* de Anna Radius Zuccari (Neera), aceleași principii ale poeticității operei literare operau un clasament al scriitoarelor italiene și străine. Astfel, conținuturile ideatice ale textelor lui Neera sunt elogiuate pentru „solidă și desăvârșită filosofie morală,” pentru sensul practic al acestei „gânditoare virile” care nu promovează paritatea sexelor. Mitul neutralității artei este reactivat cu această ocazie: „omul tinde spre o unitate spirituală, spre un ideal cu o valoare absolută; dar pentru a atinge această satisfacție majoră, care este specifică vieții umane, nu este necesar ca femeia să ia locul bărbatului sau invers” [5, p. 3]. Dramele și nuvelele Claricei Tartufari se bucură și ele de aprecierea esteticianului italian pentru că denotă un „temperament robust” și o „simțire viguroasă” a problemelor realității. Prin caracterul său „frivol,” lipsit de preocupări nu numai literare, dar și sociale, opera Adei Negri este „impudică” și deci, prin definiție, contrară „poeziei autentice.” Un atare verdict critic se sprijină doar pe evaluarea dimensiunii sentimentale împinse „la limita extremă” care, după părerea esteticianului, nu este mediată și „purificată” de „interesele superioare ale omului,” fără a specifica însă dacă în categoria „om” este inclusă și femeia. Ideologizarea moralizantă capătă aspecte de-a dreptul aberante, cel puțin din perspectiva actuală, când este vorba despre „neglijențele” și „imperfecțiunile” formale ale lui George Sand datorate, evident, „straniei vieți afective” și originii „senzuale și patologice” a biografiei ei scandaloase. Exemplu, în același timp, de alienare feminină și de îndoctrinare patriarhală, Sand îi servește lui Croce pentru a le reaminti femeilor locul pe care trebuie să-l ocupe în ordinea culturală: „ideologia erotică a lui Sand mai poate fi întâlnită încă la multe femei care, dând frâu liber oricărui capriciu al sentimentului, se prezintă drept niște campioane ale libertății” [5, p. 4]. Cu o lejeritate impresionistă care uimește la un critic de talia lui Croce sunt judecate și contribuțiile literare ale lui Annie Vivanti, ale cărei „insuficiente elaborări artistice” sunt cauzate de

sentimentele absolut libere ale scriitoarei care „neluând în serios viața, pare să nu acorde prea mare atenție nici acelei flori a vieții care este arta” [5, p. 4].

Polarizarea virilitate/feminitate, atât de vizibilă la Benedetto Croce, face tot mai evidentă prejudecata că modelul masculin este centrul exclusiv al inițiativei creatoare de civilizație, cultură, valori literare. Astfel de concluzii sunt foarte răspândite la teoreticienii și criticii literari italieni din prima jumătate a secolului al XX-lea. Există, așadar, doar artă și non-artă, literatură și non-literatură, orice operă care nu trece „testul de canonizare” elaborat de Croce, cade în desuetudine prin lipsă de adeziune. Privit din perspectiva relațiilor literare, acesta este un exemplu tipic de constituire a canonului la scară națională. Că aceleași „opere exemplare” masculine urmau să treacă proba de validitate prin confruntare cu modelele canonice franceze, considerate o normă universală a literaturii lumii, constituie deja o problemă de legitimare a unei literaturi mari, sau mai puțin mari, în cadrul ierarhiilor eurocentrice. Supremația valorică a textelor lui Verga, Capuana, Carducci, Pascoli sau D'Annunzio față de cele feminine, minore, marginale, lipsite de valoare, rămâne însă o problemă de ordin intern, pentru că Italia, datorită apartenenței sale la „tripla alianță” a centrului cultural francez-german-italian, nu a cunoscut reacții de respingere a etalonului literaturii franceze de tipul eseului iconoclastic al lui Miguel de Unamuno, *Despre europenizare* (1906).

Un aspect al instituționalizării abuzive a „marilor” curente, școli, mișcări sau cărți ale „marilor” creatori de artă este că istoriile literare, curricula școlară și cea universitară, manualele și cursurile de literatură prezintă procesul evolutiv al culturii doar în baza acelor modele incontestabile ale valorii și gustului estetic. Fața masculină a canonului italian poate fi observată în monumentală *Storia della letteratura* (1871) a lui Francesco De Sanctis, dar și istoriile literare mai recente reproduc schemele perceptive în aceleași contururi. Ca rezultat, o mișcare atât de controversată și de „manifestă” pe plan european ca futurismul italian este difuzată și receptată ca un „succes” exclusiv al lui Filippo Tommaso Marinetti. Convenționalismul didactic-academic ignoră rolul jucat în cadrul experiențelor avangardiste de Benedetta Cappa (1897-1977), scriitoare, paroleliberistă, pictoriță, scenografă, graficiană, regizoare și soție a lui Marinetti, care incarna cel mai adecvat ideea de „artist total” predicată de futuriști. Lăsăm fără comentariu faptul că cele două volume ale *Dicționarului futurismului (Il dizionario del futurismo)* (2001), elaborate de Ezio Godoli, creează o imensă breșă în interiorul celui mai „viril” curent literar, arătând că principiile și convențiile futurismului au fost „împărțășite,” uneori radical polemic, de către Gladia Angeli, Marietta Angelini, Leandra Angelucci Cominazzini, Annalivia, Aurel, Pina Bocci, Flora Bonheur, Alzira Braga, Brunas, Charlotte Caillot, Giannina Censi, Nene Centonze, Franca Maria Corneli, Immacolata Corona, Dina Cucini, Maria D'Arezzo, Mina Della Pergola, Fanny Dini, Maria Ferrero Gussago, Maria Giananni, Fulvia Giuliani, Adele Gloria, Maria Goretti, Magamal, Marisa Mori, Elisa Pezzani, Laura Pittaluga, Maria Ricotti, Enif Robert, Rosa Rosà, Valentine de Saint-Point, Irma Valeria, Wanda Wulz și Rougena Zatzova.

O altă derivată a legitimării supremației valorilor literare masculine este crearea unui efect Pigmalion inversat la modul negativ. Conștiința auctorială feminină, dominată de o gravă nesiguranță de sine, de agorafobie și de complexul „neputinței învățate” (*learned helplessness*, în formula scriitoarei americane Jan Morris) este Galathea discursurilor critice masculine. Din acest punct de vedere, apare foarte semnificativ faptul că primul roman declarat feminist din Italia *Una donna* (1904), de Sibila Aleramo, narează istoria

autobiografică a autoarei care este nevoită să-și sacrifice familia și să înfrunte scepticismul părerilor suverane ale adevăraților artiști ai cuvântului pentru a se realiza în calitate de scriitoare și jurnalistă. *Una donna* este un text – program pentru scriitoarele italiene de la începutul secolului al XX-lea, pentru că „această carte trebuia să fie o revanșă pentru violența pe care am suportat-o mereu din partea bărbaților... trebuia să fie o carte care ar fi demonstrat lumii întregi sufletul femeii moderne... și ar fi făcut să palpate de remușcare și de dorință sufletul bărbatului” [8, p. 122]. Sindromul „inadecvării” conștiinței auctoriale feminine este constatat, cu titlu de notă specifică a perioadei, și de Paola Belloch în caracterizarea pe care o face literaturii feminine italiene din secolul trecut: „scriitoarele începutului de secol sunt influențate nu atât de evenimentele politice și economice sau de progresele științifice, pe care nu le-au privit cu adevărat niciodată, cât de istoria lor personală, exprimând dorința de a depăși complexele derivate dintr-o existență claustrată și centrată pe ele însele, de a sparge barierele unei îndelungate dependențe și obediențe. La începutul secolului, personajele prozei feminine din Italia exprimă condiția femeii care ar vrea, dar nu poate să-și mărturisească sentimentul de culpabilitate și de neadecvare în raport cu creația artistică” [2, p. 12].

Alte romane, nu mai puțin semnificative, precum *Lavinia fuggita* (1963) de Anna Banti, *La donna nera* (1976) de Antonietta Macciocchi, *Quaderno proibito* (1978) de Alba de Céspedes, sau *Approdo invisibile* (1980) de Grazia Livi ilustrează persistența duplicității conștiinței auctoriale feminine, determinate de același joc al ambiguității critice, de recunoaștere teoretică sporadică și de respingere practică generală, cu care se confruntau scriitoarele modernismului italian. Sub influența acestor oscilări permanente între complicitate și ruptură, între iminența aflării în interiorul discursurilor culturale și nevoia imperioasă de denunțare a mecanismelor care le susține, identitatea literaturii feminine se cristalizează treptat în tendința de a-și afirma poziția marginală drept o condiție a diferențierii față de „marii autori instituționalizați.” Întrebarea-cheie, pe care și-au pus-o cercetătoarele italiene din generația *Women studies* din anii '80, uneori agresivă, polemică, este următoarea: cum s-a constituit, s-a transmis și a dominat tradiția literară masculină și de ce această tradiție nu le-a rezervat femeilor decât o „prezență mută”? Primele reflecții critice cu privire la raportul femeilor cu literatura pornesc anume de la constatarea acestei „absențe” din istorie a femeilor în calitate de locuotoare ale discursurilor proprii, dublate de un bogat patrimoniu de reprezentări feminine ca obiecte ale enunțatului și ca produse ale imaginarului masculin. Confruntate cu o instituție literară care deține monopolul competențelor selective, congregațiile pionieristice de cercetătoare feministe se aflau în fața a două soluții: denunțarea și protestarea împotriva absenței femeilor de pe scena istoriei, urmată de o febră a descoperirii și „umplerii rafturilor” cu textele depozitate în arhivă pentru irelevanța lor estetică-literară. Se asistă, pe întreaga durată a deceniului al optulea, la o proliferare de antologii, culegeri, istorii, portrete literare, relecturi ale povestirilor, romanelor, autobiografiilor, cântonierelor și epistolelor scrise de femei. Această contribuție a epocii nu poate fi trecută cu vederea, chiar dacă procesul de contestare a normelor literare „clasice” este uneori predicat „cu furie” și pune în circulație un lexic puternic impregnat de semnele corpului feminin. Conștientizarea faptului că valorile și comportamentele masculine funcționează în societate drept o normă pozitivă, în timp ce femeia și femininul sunt „celălalt,” elementul negativ, a condus la unele manifestări feministe radicale. *Sputiamo su Hegel (Să scuipăm pe Hegel)*, publicat de Carla Lonzi în 1974, este un manifest de revoltă feministă care exemplifică cel mai

concludent gândirea esențialistă italiană din acea perioadă. Subminarea exclusivismului valorilor estetice capătă o dimensiune protestatară și politică percepută cu tot mai multă claritate, care ajunge să proclame moartea literaturii ca pe un refuz al „vechilor clișee poetice feminine”. În *Lessico politico delle donne* (1979), Laura Di Nola propune înlocuirea criteriului estetic, valoric, canonic al eternei poezii masculine cu o poezie violentă, în care ar reverbera „urletul celor care-și vor istoria înapoi, cu toată furia conexasă la o perpetuă excludere.” Puținele studii scrise pe această temă nu reprezintă, propriu-zis, o legitimare a manifestărilor feministe radicale, ci o justificare a unei realități incontestabile a epocii. Dar pe măsură ce promoțiile italiene ale *Women's studies* se ocupau de cercetarea scriitoarelor „uite” (arheologia literară și revizuirea canonului), de studierea specificității genurilor literare cultivate de femei (scrisori, jurnale intime, impresii de călătorie, autobiografii etc.) și de restaurarea rolului istoric jucat de femei în cultură, politică și societate, apărea tot mai imperioasă necesitatea de a defini identitatea subiectului feminin. Toate coordonatele epistemologice conduceau spre o dilemă insurmontabilă: cum poate fi definit subiectul feminin fără a risca neo-esențialismul și reproducerea logicii binare care a limitat gândirea patriarhală a Occidentului și, mai ales, cum pot fi disociate femeile, ca apartenență la o colectivitate distinctă, de ceea ce s-a constituit istoric drept un „mit” al identității feminine? Se ajunge, în felul acesta, în mod progresiv, la o criză a studiilor feministe și la o nouă formulă de cercetare oferită de pătrunderea studiilor genuriale în spațiul feminismului italian.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

1. Eco, Umberto, *Pliculețul Minervei*, București, Humanitas, 2004.
2. Belloch, Paola, *Quel mondo dei guanti e delle stoffe: profili di scrittrici italiane del '900*, Verona, Essedue, 1987.
3. Bourdieu, Pierre, *La domination masculine*, Paris, Édition du Seuil, 2002.
4. Cattaneo, Carlo, *Sul romanzo delle donne contemporanee in Italia*. În: *Scritti letterari, artistici, linguistici e vari*, Firenze, Le Monnier, 1948.
5. Croce, Benedetto, *Prefazione a Neera. Una giovinezza del XIX secolo*, Milano, Cogliati, 1919.
6. Croce, Benedetto, *Breviario di estetica*, Bari, Laterza, 1969.
7. *Critiche femministe e teorie letterarie*, (a cura di) Raffaella Baccolini, Maria Giulia Fabi, Vita Fortunati, Rita Monticelli, Bologna, CLUEB, 1997.
8. Aleramo, Sibilla, *Una donna*, Milano, Bompiani, 1978.
9. Verga, Giovanni, Lettera del 21.2.1890. În: G. Raya, *Una lettera di Verga sulle donne scrittrici*, *L'Osservatore politico letterario*, 1979, XXV, 7.
10. Farnetti, Monica, *Pagare il canone*. În: *Le Eccentriche. Scrittrici del Novecento*, (a cura di) Anna Botta, Monica Farnetti, Giorgio Rimondi, Mantova, Tre Lune Edizioni, 2003.

VICTOR CIRIMPEI
 Institutul de Filologie
 (Chişinău)

**FRAGMENTE DE TEZAUROAL MENTALITĂȚII
 ȘI INTELIGENȚEI POPULARE (II)**

Abstract

For the beginning the author draws the reader's attention that the second article „Fragments from the treasury of folk mentality and intelligence” (folk texts with documentary data sheets and a glossary) differs from the previous set (I) published in „Review of Linguistics and Literary Studies”, 2009, issue 3–4; in that it appeals to several units (incantations, „The Plough”, wishes for the best man, science fiction prose, a folk play) with a greater length, simultaneously giving up *indications* of notional categories: mythological discerning of the world, learning the society, artistic thinking.

Găsim necesar să atenționăm cititorul că prima probă (I) de asemenea materiale etnofolclorice a văzut lumina tiparului în „Revista de lingvistică și știință literară”, 2009, nr. 3-4; prezentul grupaj de *Fragmente*, pe care îl oferim, în continuare, publicației academice „Philologia”, diferă întrucâtva de setul precedent – am apelat la texte de proporții, concomitent renunțând la *indicarea* categoriilor noționale: deslușirea mitologică a lumii, cunoașterea societății, gândirea artistică.

1961, 23 iunie, s. Sîrbești (localnicii pronunță Sărbéști), r-nul Florești, RSS Moldovenească, de la Bejenaru Paraschița Alexei, 86 de ani; descîntec de Duc'-se-pe-Pustii:

Di Duc'-sî-pi-Pustii

(Di cîornî boléznî [boală neagră, epilepsie])

Duh-Nicurat, di undî te-ai luat?..	s-o pornit pi calî. pi cararî.
S-o sînicat*, s-o mînicat* (numilî [descîntatului]) marț dimineațî gras (î) și frumos (-oasî), bun (î) sănătos (-oasî); cu apî curatî s-o spalat, cămeșî albî ș-o luat, la icoanî s-o-'nchinat;	L-o-'ntîlnit (O-'ntîlnit-o) Spărietu-șîal-Marî, Spărietu cu Spărioaica, Vîntu cu Vîntoaica, Tusa cu Tusoaica, Jîunghîu cu Jîunghîoaica, Spărietu-di-Om, Spărietu-di-Fimeî, Spărietu-di-Răcnit,

Spărietu-di-Trăsniț,
 Spărietu-Turunjiu*,
 Spărietu-Morunjiu*,
 Spărietu-di-Nouă-Neamuř –
 di cap l-o luat (o luat-o),
 în pămînt l-o dat (o dat-o),
 fața i-o-’ngălbinit,
 ochi i-o păinjinit,
 vinili i-o-’ncordat,
 sînjili i-o tulburat,
 di inimă l-o apucat (o apucat-o),
 cu foc l-o-’nconjūrat
 (o-’nconjūrat-o)
 și zi di moartī i-o pus.

El (E) o prins a plînji,
 o prins a sî văita;
 nîmî pi lumî n-o vădzut
 și nîmî pi lumî n-o audzît,
 numa Maica-Domnului din șeri
 glasu lui (iř) l-o audzît;
 pi o scarî di arjint s-o scoborît,
 pi un scaun di aur s-o sprîjinit,
 poala o-’ntins,
 cararea i-o-cuprins,
 di mînuț l-o luat (o luat-o),
 cu gurița l-o-’ntrebat
 (o-’ntrebat-o):
 „Și plînji (numilī
 [descîntatului])?
 Și ti văitedz?
 Nu ti văita –
 aleargî-n grabî la
 Paraschița [numele

descîntătoarei]).
 E, cum te-a discînta,
 ca cu mîna ț-a lua:
 din cleștili* capului,
 din pelița obrazului,
 din chept,
 di sub chept,
 din oasî,
 di sub oasî,
 din schinarî,
 di sub schinarî,
 din șali
 di sub șali,
 din rărunchi*,
 di sub rărunchi,
 din screuă* schinariî,
 di pin toatî vinilī,
 di pin toatî-’ncheiturilī;
 sî nu rămîi strînsu
 și plînsu
 di leac*,
 niși cît un șir di mac;
 cî e [descîntătoarea]
 cu coasa le-a tăie
 și cu foc le-a frijî,
 nînicî din elī
 nu s-a-’nțaleji”.

Și sî rămîi (numilī
 [descîntatului])
 curat (-i)
 și luînat (-i),
 ca di la Dumnedzău-
 Sfîntu lasat (-i).

1959, 6 decembrie, s. Drăgănești, r-nul Sîngerei, RSS Moldovenească, de la Morari Catinca Gavril, 67 de ani; descîntec de Răul-Copiilor:

Di Rău-Copchiilor

S-o pornit (cutarî)
 pi calî,
 pi cararî
 și l-o-’ntîlnit
 Samca cu Sămcoiu,
 Răoaica cu Răoiu
 și Strigoaica cu Strigoiu.

În pămînt l-o trîntit,
 fața i-o-’ngălbinit,
 sînjili i-o băut,
 schinarea i-o strîcat,
 cheptu i-o-’ncordat
 și-n chip di om mort l-o lasat.
 El o prins a plînji

ș-a sî vaicăară –
 nimî nu-l audzǎ
 șî nu-l vidé;
 numai Maica-Domnului
 din șeri l-o audzît
 șî l-o vădzut;
 în toïag s-o sprijînit
 șî la (cutarî) s-o coborît.
 Șî-l întriabî:
 – Da di și plînjî?
 Șî ti văicăredz?
 – Cum sî nu plîng,
 cum sî nu mă văicăredz,
 dacî m-am pornit
 pî calî,
 pî cararî
 șî m-o-’ntîlnit
 Samca cu Sãmcoïu,
 Răoaïca cu Răoïu
 șî Strigoaïca cu Strigoïu;
 în pămînt m-o trîntit,
 fața ñi-o îngălbînit,
 sînjilî ñi-o băut,
 schinarea ñi-o strîcat,
 cheptu ñi-o-’ncordat
 șî-n chip di om mort m-o lasat.
 – Nu plînjî,
 nu ti vaicăară;
 tu du-tî la (Catinca).
 E te-a discînta
 di Samcî, di Rău șî di Strîns;
 șî Samca, șî Rău șî Strînsu
 ț-a lua
 din chept,
 di sup chept;
 din schinarî,

di sup schinarî;
 din coastî,
 di sup coastî;
 din șălî,
 din sup șălî;
 din pîntișî,
 din sub pîntișî;
 din mațî,
 di sup mațî;
 din rărunchî*,
 di sup rărunchî;
 din mairî*,
 di sup mairî;
 din chișioarî,
 di sup chișioarî;
 din mîni,
 di sup mîni;
 din unghîi,
 di supt unghîi;
 din cleștilî* capului,
 din fața obrazului,
 din șfircu* nasului,
 din audzu urechilor,
 din vederili ochilor;
 din tătî-’nchiiturilî,
 din tătî jiuñghiurilî*
 șî durerilî.
 Cu cuțîtu le-a-’mpunjî
 șî le-a răstrăpunjî,
 din urmî le-a lua,
 piștî Marîa Neagrî* le-a mîna
 șî le-a alunga.
 Șî-î rămăné curat
 șî luñinat
 cum eștî di la Dumnedzău lasat.

(O chicăturî di țîțî într-un păhăruț cu apî sî-î daî, șî el bé; sî-î spelî șî cheptîșoru cu sî-î în păhăruț)

1961, 24 iunie, s. Roșieticii Noi, r-nul Florești, RSS Moldovenească, de la Sarmaniuc Vasile Ștefan, 15 ani; orația „Plugului”:

Hăăă, hăi!!

Hăăă, hăi!!

Astî sarî șî-o-nsarat
 noi, boeri, nu v-am urat.
 Astî sarî șî-o vînit
 noi cu Plugu ne-am pornit!

Într-o jîoi, diz-dimineățî,
 Badea-Gheorghe [1] s-a sculat,
 pî ochi negrî s-a spălat,
 la icoanî s-a-nchinat

ș-a eșit la câmp curat,
unde-i bine de arat.

Joile
o arat văile,
vinerile –
clinele*.

Badea-Gheorghe a arat,
a arat
și-a samanat
grîu mărunț și grîu de vară,
dee Domnu să răsără!

Hăăă, hăi!!

La lună,
la săptămînă,
s-a dus Badea să vadă
cum s-arată roada.
Și din ce-a văzut
mai nu s-a crucit:
grîul – nant ca trestia
și în spic – ca vrabia,
boabele – ca mazărea!
Lanu Badea a-'nconjurat,
vreo trei spice a luat,
bine-n palme le-a frecat,
în buză le-a vînturat,
în batistă le-a legat
și acas' a alergat;
la femeie a strigat:
– Măi femeie, măi nevestă,
grîul nostru se răscoace!
Și a pus grîul pe masă,
care-a luminat în casă.
– Nu te-'nspăimînta, bărbate,
că le-om izbîndi pe toate.
Du-te-n tîrgul din Soroca,
unde vînd oțel cu oca*
și fă săceri mai zîmțoasă
pintru babi grebănoasă
și cu zîmțuri mititele
pentru fete tinerele.

Hăăă, hăi!!

S-o dus badea la Soroca
ș-o luat oțel cu oca;
ș-o făcut săcirî zîmțoase

pintru babi grebănoasă,
și cu zîmțuri mărințăli –
pentru fete tinerele.

Ș-o strîns finii
și vecinii,
fete mari, fimei bătrîne
care știu a strînje pînea;
și pe toți Badea i-o pus
din capu lanulu', din sus,
din capătu pămîntulu,
din bataia vîntulu;
cînd vîntu-aburê,
iî mai tarî silê;
cînd vîntu-'nceta,
iî di snochî sî apuca,
în clăi răpidi-î punea.
Era una cu rochița naramjiî*,
cari-mî era dragî și mîi,
cu țișoară birzoelî*
și păru făcut inelî;
de triî orî cum sî rotê –
snochî-n clae* rămăné!

Hăăă, hăi!!

Badea-Gheorghe,-'mbucurat,
la grajd răpede-a alergat
ca s-aducă nouă epe,
nouă dintr-acelî sterpe;
cu copitele crăpate,
cu măligă astupate
și cu sîrmă legate;
cu copitele tropuşau*,
cu picioarele treerau,
cu nările vînturau,
cu cozile măturau,
cu dinți sacii țineau,
cu urechilî turnau,
cu schinărili-n cară-'ncărcau –
o-'mplut doûspreșî carî
cu povarî
pintru moarî.

Hăăă, hăi!!

Badea-Gheorghe-a chiuit
cînd la moarî au pornit:
– Îu-hu-hu, huuu!!

La moarî, la moarî;
dar la carî moarî?
La moara lui moș Tudos
este-un guzgan grebănos
șî-’ntoarșî sașî pi dos,
la moara lui moș Tărițî
nu știu șioarișî di mîțî,
șioricoaica-i morărițî.

Hai la deal, pîntrî ponoarî,
la moara di la Pohoarnî*.
– Cea*, Ghilan*!
Mai hăis*, Jioian*!

Da șî Moara-din-Pohoarnî*,
cînd o văs’ t* atîtea carî
coborîndu-sî la valî,
o pus coada pi schinarî
șî fujé-’nspri Lunga Marî*.
Morarașu alerga
șî strîga
cît și putea*:
– Na, Morișcî; na, na, na!
Badea-Ghîorghî l-o poprit*
șî la dînsul s-o răstit:
– Măi morarî, măi morarî,
hătu-ț mațu cui ti arî!*
Pînî mînî dimineața,
făinuța-n sașî ca gheața!
Cî di nu –
piștî moarî te-oi zvîrli,
șioarî
mațîlî țî le-or șîuchi!

Hăăăi, hăi!!

Pîn di zorî s-o luînat,
grîu tăt i-o mășinat.
Cu’ncarcăt, doîspreșî carî,
o ișît Badea din moarî.
– Cea, Ghilan!
Mai hăis, Jioian!

Da cucoana Badî,-acasî,
tot cu ochii la fereastrî,
o zărit în depărtare
celî doîsprecî cară
cu făină de la moarî.
Iute! ea în ceea casă

după sită de mătasă!
Răpede! și în cămară
după sită de negară*
care-i oleacă mai rară.
Fața-ș dă cu rumeneală,
mînuțîlî – la ghileală!

Hăăăi, hăi!!

O șernut e un nîrtic*
ș-o făcut marî covrig,
apoi o șernut un sac
ș-o făcut marî colac,
pi chiatra morî măsurat,
cu zahar zăhăruit,
cu flori mîndri-’mpodoghit;
pintru noi, plugari, gătit!

Dupa și s-o copt colacu,
l-o’mpărțit cîte-o bucatî:
o rupt în două
șî ne-o dat nouî,
o rupt în triî
ca sî-i dăi lui Andriî,
da Andriî, tarî di cap,
di brîu bîcata ș-o legat
pintru cînî di pin sat;
cu colac îî amăjé,
cu prăjîna-î prăjîné*.
Da s-o gășit un cînî bun mintîos
șî l-o dat pi Andriî jîos,
bîcata di la brîu i-o ros.
Ș-o ramas Andriî
cel mai mari păcătos.

Hăăăi, hăi!!

V-am ura, v-am tot ura,
că vi-i drag a asculta,
da nu sîntem de-aișî-colea;
ci tocma din Ciuca-Buca*,
undî sî fașî măliga cît nuca
ș-o păzăsc doîspreșî cu măciuca;
cîn sî eu o fărmatûrî,
unu, c-o dișchicătûrî,
nî-o zvîrlit doi dinț din gurî!
Sînt cu noi și din Mitoc*,
unde-’ngheațî apa-n toc*,
mămăliga-n solniță,

laptilî –în doniță*.

Dealuri-văi înjeamanatî –
la mulț ani cu sanatațî!

Ș-avem dealuri di suit,
văi cu rîchî di coborît.

La anu și la mulț ani!

[1] Etimologic, numele *Gheorghe* înseamnă „agricultor”, iar ca personaj folcloric al creației date, *Badea-Gheorghe* (sau doar *Badea* în unele versiuni) denotă imaginea antică a patronului de moșie, cu nevastă (*cucoana*) pricepută în treburile casnice, precum și în ale asigurării de bune rezultate agricole; ei avînd numeroase rude, iar ca proprietate – casă cu acareturi, multe care, pluguri, seceri și alte unelte agricole, mulțime de boi și cai, numeroși slujitori. În alte orații de același profil, mai frecvente în satele basarabene, personajului central i se zice *Badea-Vasile*; astfel „agricultorul” *Gheorghe* fiind onorat, din aceeași antichitate, cu titlul de „rege/împărat” (*Vasile* < βασιλιάς); în creștinism însă el ajunge a fi *Sfîntu-Vasile*.

1959, 27 decembrie, s. Molovata Nouă (numit și Comisarovca), r-nul Dubăsari (sînga Nistrului), de la un bărbat (nu a dorit să i se știe numele), 33 de ani; cîntec de dragoste:

Colo-n vali, -n lăsături,
cîntî un vonic din gurî
și-l cunosc di pi cîntat
cî-i vonic niînsurat.
„– Puîculițî, și ni-ai dat
cî tarî m-ai farmacat?

– Nu ț-an dat, puîule, nîcî,
di minî nu-ț șibî* fricî;
nu ț-an dat șîavaî sî mori,
da ț-an dat sî ti însori;
nu ț-an dat ca tu sî cheî*,
da ț-an dat ca sî ma ei”. [1]

[1] O versiune a creației date, culeasă în același sat (informatoare fiind o femeie), o aflăm publicată în *Folclor românesc de la est de Nistru...*, vol. II, p. 380, fără a se indica anul înregistrării. Reproducem textul versiunii: „Ici, în vale,-n arătură / Șuieră-un băiat din gură. / Îl cunosc pe șuierat, măi,/ Că se cere însurat. / I-am ieșit-o eu în cale / C-o basma de portocale. / Și cu una de stracide / Pentru Ionel gătite. / Ionel, cînd a gustat, măi,/ De trei ori a sughițat. / – Fa puicuțo, ce mi-ai dat? / De trei ori am sughițat. / – Nu ț-am dat ca tu să mori,/ Dar ț-am dat ca să te-nsori,/ Nu ț-am dat ca tu să chei,/ Dar ț-am dat ca să mă iei”.

1959, 25 august, s. Drăgănești, r-nul Sîngerei, RSS Moldovenească, de la Cirimpei Ioana Moisei, 69 de ani; conocărie incluzînd o mulțumire pentru paharul de vin, o strigătură unei mîndruțe și o urare vornicelului miresei:

Binî v-am gășît, hoarî* frumoasî,
boerî duînavoastrî!

noi foarțî binî sama sî ni dăm,
cî noi nu sîntem coleă nișțî cațachî*
di pricochit* țachî* –
sîntem feț’* dumnedzăeștî,
stolnișî împărăteștî!

Cari-i stolnicu* di casî,
cu bun răspuns înaîntî sî ni iasî!
Sî ni-’ntrebî:
și îmblăm,
și căutăm;

Noi am vădzut la aiasțî casî
hoarî frumoasî,

boerî duñîavoastrî,
şî nouî, iaca, steaua ni sî lasî –
bucuroş di vinirea noastră?

(Şî di-’ntîlnesc: „Bucuroş, bucuroş!”)

Dacî bucuroş sîntet,
bucuroş sî vă gătiţ:
cu butiî* di vin,
cu scîrî cu fin,
cu iálojiţ* grasî,
copchiliţ frumoasî!
C-a nostru tînăr împarat
cîn a discălica,
pămîntu s-a cutremura!
Şî duñîavoastrî
cu ochî îţ prāvî*
şî nouî jiniî* ñiñica nu ni-ţ găsî.
Dar vă rog şî vă poftesc
sî-ñî faşiţ calî

şî cararî
pîn la scaunu Mării salî,
sî mă injesc* pi la un corn di masî
ca sî văd pi şini-aţ pus împărăteasî,
bunî ca sî steî
cu-a nostru tînăr împarat la masî.
Cî s-o-’nsurat mai an un gurî-cascî,
dintr-aşîi cu capu-n straistî,
şî cînd i-o mårs „cucoana” la ocol,
s-o făcut tătî vaşilî posmol*,
c-o gîndit cî-i boala lor.
Cîn ti uitai la e din faţî,
nispalatî şî puchioasî*,
ti lunjei pi jîos di greaţî;
cîn ti uitai la e din dos,
îţ păré cî-i un car cu rogoz*;
cu nasu cîţ patlajica* –
ti vîrăi în foc di fricî;
cu ochî ca di cucuvé –
amar di-aşel carî-o vidé!

(Un vornişel* cari-’ntîlneştî [oamenii de la casa mirelui], întindî conocarîulu un păhar di vin şî dzîşi-o şinghiliturî*, di urat păharu; dupa carî conocarîu mai dzîşi:)

Mîntămăsc di-aist păhărel,
cucoanî vornişel,
şî di mîndrî şinghiliturî,
carî nu-i la tăt pi gurî;
c-aşă pot sî şinghileascî
numa domnî şî-’mparaţî!
Îţ mîntămăsc di-aist păhărel gălgior
cu di-aşial mai tāmîos vinişor
ş-aş vra tarî s-al închin
la aiasţ druşculiţî*,
cu păru-’mpletit în gîţî;
da e dacî n-ar’ sî vreî,
amaru s-o eî*,

cî eu oi faşî
colo-’ncoaşî
ş-oi da şî pişte-a me mîndruţî,
carî şădî în cotruţî*
şî tot spal’-o străchinuţî.
Iar la faţa matalî,
căpitanî*
vornişel,
mă închin alt fel:
Sî ti vrednişiascî Dumnedzău sî şî
căpitan pe-o ţarî,
orî ñirticarî* pe-o moarî,
orî vacarî la varî!

Li spuném la Şădzătoarî conocăriilî estea. Tata li spuné. Ş-apu şî noi învaţam şî li spuném.

[Culegătorul:] Da la nunţi, nu le spunea tata matale?

[Informatoarea:] Ei!.. La nunţ – aşîi tinerî! Cîn o fost la vremea lui, şî el o spus; da pi urmî – pi la Şădzătoarî cîţ li spuné.

1959, 23 iulie, s. Drăgăneşti, r-nul Sîngerei, RSS Moldovenească, de la Cirimpei Alexei Ilie, 81 de ani; poveste fantastică:

Povestea cu Boū-Boalași și Boū-Murgoșea

O fost un óm odafî. Iara sarac lichit pămîntului.

Într-o bunî dzî i-o făcut* fimeia un băet.

O făcut omu cumătriî. La cumătriî nînași-su i-o dăruit o jițicî.

Treși-o dzî dupa cumătriî, mai treși una ș-apui mai trec vo cîtiva; da el, aist sarac, nu sî dușî la nînaș-su dupa jițica dăruitî. La și s-o eî, dacî n-avé o mînî di nătreț pi lîngî casî?!
 Într-o dzî așeala-i dzîși:

– Sî viî sî-ț eî jițica, șinule!

– Sî viî sî-ț eî jițica, șinule!

S-o dus ș-o luat-o.

O adus-o acasî, o dat-o în tindî. Ș-o șădzut jițica o noaptî în tindî.

Adăudza s-o mai învîrtit jițica pinprejiuru casî, o mai apucat cu gura și grămădisî vîntu: aiși niștî stuh uscat, dincoași – niștî frundzi de-amî putridî...

Dacî n-ave și mîncă, jițica o luat și s-o dus...

S-o dus în pădurî și nimî nu s-o luat pi urmilî î.

Iaca o crescut băetu marî (bunăoarî, cum ești ñeata[1]).

Îmbla el pin sat, pi la băeț. Într-o dzî îi dzîși unu:

– Tu-va mamî* ticăloș di oaminî și sînteț! V-o dăruit, măi, nan'-tu o jițicî și niși pi-așeia n-aț putut-o țînî la casî! Aț lasat-o sî sî ducî pi lumî*!..

El vini-acasî și, la mă-sa:

– Ia u'-tî*, mamî, și-ñî dzîc băețî... C-am avut o jițicî dăruitî di nanu... Șî i-aț dat drumu sî sî ducî pi lumî.

– Da, dreagu mamî... Ne-o dăruit nan-tu o jițicî, și dacî n-am avut cu și-o țîné, am lasat-o sî sî ducî unî-or dușe-o ochî. Șî s-o dus încólo, -'nsprî pădurî.

– Șî n-aț mai catat-o?

– N-am catat-o.

– Ia coași-ñî o turtî, cî mă pornesc s-o cat. Poate-oi găsi-o.

I-o copt mă-sa o turtî în șenuși, în vatra cuptîorulu; o pus-o el în straistî și s-o pornit la drum.

Merjî el cîț merjî, iaca ajiunjî la un chisc* – dă de-o baligî di jitî. „E-he-he! Poatî cî-î baliga vași melî”, sî gîndeștî el. Treși di chisc și-'ntr-o vâgăunî vedî un iaz. Șî lîngî iaz – o jitî.

Sî dușî-'nsprî iazu șeala. Acolo, jita șeia-i o vacî!

Sî radzîmî el într-un trunchî di copac, nu dipartî di vacî; scoatî din straistî turta și s-apucî di mîncat.

Vaca-'ntoarșî capu-'nsprî dînsu și-i dzîși:

– Pintru și-ai vinit și te-ai pus aișia, străinî?

– Eu îs din (cutarî sat), îi spunî Băetu. – Cînd am fost botidzat, ñî-o dăruit nanu o jițicî, da pîrințî ñî n-o fost vrednișî* s-o țî la casî – n-aveu un mînunchî di paî macar. Ș-o lasat-o sî sî ducî pi lumî. Da eu m-am pornit s-o cat... Da tu, vacî bătrînî, di și mă întregî?

– Eu îs așeia. Eu am fost dăruitî di cîtrî nan-tu și, dacî n-am avut cu și mă hrîni la voi în ogradî, am vinit aiși, în pădurî. Numa cî eu, dzîși, aiși nu-s sîngurî. Sîntem un cîrd

marî di jiti. I-amuș au sî vii la tîrlî*, cu Bou-Boalașî înaintî. Boū ista fărîmî omu vinit, omu străin.

Vin' mai ghinî șî ti bagî în scurmătura* iasta, cît n-au vinit.

Vaca avé scurmatî cu cochitîlî cojemitî* bortî.

O-'ntrat el în bortî. Vaca o tras cu chișioru taljirî* di baligî uscatî șî l-o astupat cî nu i sî vidé nișî capu.

Iaca s-audî șî cîrdu jitelor: bu-bu, bu-bu, bu-bu...

Cum s-aprochiî di tîrlî, Bou-Boalașî dzișî:

– Da și-aînușî a străin pi-aișia? Undi-î ? Sî-l fărîm în bîcât!

– Ia nu-l mai farma, – îi dzișî Vaca. – Aista-î stăpînu nostru. Ni-o vinit Stăpînu!

Atunșî Bou-Boalașî dzișî:

– Eș, Stăpîni, di undî ești! Nu tî temî!

Cînd o ișî – el, din cap pîr* în chișioarî, plin di baligî, scîrnnav*, parcî iara Ușigî-l-Crușîa*.

– Dacî tu ești stăpînu nostru, dzișî Bou-Boalașî, apu

catî la minî-n urechea dreaptî

șî-ț e straî di ti-'mbracî.

Cînd o fluturat o datî din urechea dreaptî, s-o șî făcut strailî în fața lui.

– Îmbracî-tî ghinî cî avem sî merjim în (cutarî sat), șî un popî ar' sî vreî sî mă cumpirî.

El arî un bou – Bou-Murgoșea. Dacî m-aș împăreché cu dînsu, aș răsturna dealurilî. Cîț banî nu ț-ar da pintru minî, sî nu ma daî, da el cît a șerî pi Bou-Murgoșea, atîta sî-î daî, cî eu numa oî flutura din urechea stîngî, șî banî au sî șîi tăț pînî la unu.

Dupa și sî pun așă la calî, sî pornesc la drum: Stăpînu șî cu Bou-Boalașî mărg înaintî, da cîrdu di jiti vinî din urmî bunculuind* bu-bu, bu-bu, bu-bu...

Cum numa ajiung în sat, iaca lî esî popa înaintî șî dzișî:

– Ho, măi!.. Di undî ești tu, măi flăcăule?

Aista îi spunî, cî (iaca: așă ș-așă).

– Eî, atunșî, – popa aratî la Bou-Boalașî, – vindi-nî nîi boū ista.

– Învălești-nî-l cu banî șî țî-l vînd.

– He-he-he, – rîdî popa. – Șî eu țî-l vînd pi Bou-Murgoșea dacî nî-l învălești cu banî.

– Adî-l încoașî.

Cîn l-o adus șî cînd o prins a scutura Bou-Boalașî din urechea stîngî, l-o învălit cu banî cît aî fașî tîi!*.

Băetu numa dzișî:

– Hăis*, Bou-Murgoșea! – șî cîrdu di jiti sî porneștî mai dipartî sprî casa Băetulu.

Dac'-o vinit acasî, o făcut curț, o făcut vistirî*, o făcut ista, o făcut șîala...

Într-o bunî dzi împaratu o dat vorbî: „Șinî arî Pădurea di Aramî cu doi boi, așiluia îi dă fata”.

Bou-Boalașî șî Bou-Murgoșea, cum o audzît, îi dzîc Băetulu:

– Noi arăm Pădurea di Aramî. Sî spuî numa sî facî plug di șer, tînjali* di șer, haraba* di șer, proțap* di șer; tăt-tăt sî șîi di șer. [2]

Băetu i-o spus lu tătîni-su, ș-aista s-o dus acolo, la-'mpărățîi, șî dzișî:

– Împaratî,

luminatî!

Băetu n̄eu s-apucî sî-ț arî Pădurea di Aramî ca sî-î dai fata.

Împaratu înșepi-a-l rîdi:

– Șinî oarî te-o mai trimăs la minî, ghiuj* bătrîn? Nu puteî sî șădz acasî sî-ț hodineștî șiolanilî la bătrîneț?

– Da-i a me scrisoarea? – întrebî moșneagu și-i aratî împaratului pricazu* carî-o fost cetit pin tătî satilî și tîrgur'li.

N-o avut și dzîșî împaratu și i-o dat voî sî viî sî arî.

– Da sî fașî plug di șer, tînjâlî di șer, haraba di șer, proțap di șer; tăt-tăt sî șiî di șer, – î spunî moșneagu și sî întoarșî acasî.

Cum numa o vinit tat' -su, Băetu o luat boî din urmî și s-o dus la-'Mpărățî.

Da-'Mparatuluî și i-o fost a gătî?! O fost gata tăt: și plugu, și tînjala... – tăt, tăt.

– În triî dzîlî sî șiî răsturnatî pădurea! – dzîșî împaratu.

Băetu înjiugî boî și sî dușî la Pădurea di Aramî.

Arî el o dzî, arî a doua dzî. Cîn a triîa dzî – sî găsăști-o scorchiî* di babî și dzîșî:

– Ia cum pripădeștî Împaratu frumusașî di fatî! Numa o mîncarî sî mînînsî băitanu ista cu minî la o masî, ș-apoî las' dac'-ar mai mîntuî el az di arat Pădurea di Aramî!

Băetu n-o audzît și-o dzîs baba, cî iara cu brazda-n șîala capî, da o slugî de-a-'mparatuluî iara pi-aproapî di babî, și, cum o audzît, tot atunșî o și fost la împarat și i-o spus. Împaratu dindatî o și trimetî pi slugî la babî cu poruncî sî faci și-a puté, numa sî nu sî mîntuî di arat pădurea pîr în sarî.

Baba o copt în pripî* vo cîtiva plășintî, le-o pus într-o straistî și – șovîlc-șovîlc* s-o dus la Pădurî.

– Dragu maișî, ț-o adus șineva mîncarî di cînd arî aișîa?

Băetu lasî boî în brazdî și s-apucî di mîncat. Atunșî baba e un șiolan di cal mort și, cum numa i-l punî dupa cap, adoarmî Băetu.

Dac'-o vădzut c-o adorînit, baba sî scoalî și – pi-aișî i-î drumu!

Cîn' o ras Bou-Boalașî o datî, Băetu numa o tresărit oleacî. Și cînd o mai răcnit și Bou-Murgoșea o datî, da el o sărit drept! în chișioarî și sî e dupa babî.

Taman ș-on pușcaș* di la vînat.

– E-he! – fașî pușcașu. – Ia lasî-nî -o nîî!

O-'ntins pușca ș-o dat-o jîos. [3]

Pîr în sarî s-o isprăvit Băetu cu Pădurea di Aramî.

Șî sî dușî la-'mparat sî-î dăî fata. Da aista dzîșî:

– Vedz dealu șîala? – și-i aratî un deal, așă, bunăoarî, cum î Starideal*. – Adî-nî dealu dinaintea curțî și-ț dau fata!

Atunșî Băetu î dzîșî Împaratului:

– Fă un otgon di negarî*.

Împaratu o făcut un otgon di negarî, da Băetu – numa o legat dealu cu otgonu, o prins otgonu di tînjâlî, o-'njugat boî – și dealu o și fost dinaintea curțî.

N-arî încotro împaratu – trebî sî dăî fata.

Da cîtî dzăstrî sî-î dăî?

Băetu î spunî împaratului:

– Cît Bou-Boalașî a flutura din urechî

și Bou-Murgoșea a ruguma,

sî-'ncarcaț dzăstrea-n haraba.

Atîta o și încarcat.

S-o nișcat harabaua din loc și, cîn sî iasî pi poartî (da poarta iara di aur și sî dischidé în două părți), Bou-Boalași aninî cu cornu o partî di poartî, Bou-Murgoșea – șeilantî, și azvîrl și poarta în haraba.

Cu harabașă-ncarcătî cu dzăstrî și cu fata-’Mparatulu, mai hăis, mai cea*, o ajiuns Băetu la gospodăria tătîne-su.

Ș-o făcut o nuntî di i-o mărs vestea piștî dzăși hotarî!

Ș-am fost și eu la nunta șeia! Cî de-atîta știu povestea!

Cum mîncam niștî plășintî, o scîrnăjiî* di babî, dacî sî-’mbatasî; cîn m-o plesnit c-o plășintî șerbintî piștî cap, nî-o și chicat tăt păru din cap, cî de-atîta-s pleșcat și az! [4]

Ei, și eu și-am făcut?

M-am suit pi-o cumpîni di fîntînî

sî vâ spun o marî minșîunî!

[1] Povestitorul se referă la vîrsta culegătorului de folclor (19 ani).

[2] Ecou al timpurilor cînd plugul, tînjala, harabaua, proțapul ș. a. nu erau de fier; confecționarea acestora din metal fiind o realizare cu totul nouă.

[3] Omorîrea (împușcarea) babei-vrăjitoare amintește de vremurile, cînd femeile care practicau magia neagră, erau nimicite, pedeapsa fiind încuviințată în masele populare.

[4] Într-adevăr, povestitorul, încă din tinerețe (confirmă rudele sale) nu avea păr pe cap.

1961, 9 aprilie, s. Iordănești (numit și Podlăsnoe), r-nul Hliboca (Bucovina de nord), RSS Ucraineană, de la Opaet Ion Gheorghe, 21 de ani; piesă de teatru folcloric:

Brîncovenii

În piesă:

Constantin Brîncoveanu,
Alexandru Brîncoveanu –

ficiorul cel mai mare,

Mihai – ficiorul mijlociu,

Radu – ficiorul cel mai mic,

Moș Crăciun,

Sultanul,

Soldatul Bobu,

Soldatul Konak,

Călăul.

Acțiunea piesei

Moș Crăciun

Buna sara, cinstiți gospodari!

Eu sînt Moș Crăciun, sosit
c-o mare veste. - Am auzit

că s-a născut Hristos,

Împăratu’ Luminos;

că s-a născut Mîntuitorul

care cîrmuie poporul.

Brîncoveanu,

cînd a auzit,

foarte mult s-a veselit,

iar Sultan,

cînd a aflat

de cel Brîncovean bogat,

pe loc slujile-a chemat –

l-au prins și l-au arestat,

în temniță l-au băgat.

S u l t a n u l

Bine ați venit!

M o ș C r ă c i u n

Bine v-am găsit!

S u l t a n u l

Soldați Bobu și Konak,
drept la ordin la cerdac*!

B o b u

Poruncă mare, sultane!
Sînt la ordin cît de mare!
Și prin apă, și prin foc

Eu, Konak,
cel din cerdac*,
ce-mi vei spune ca să fac?

S u l t a n u l

Vă dau bani o dimirlie*,
cheltuială să vă fie,
și doi cai de călărie
pentru grea călătorie.
Mergeți cu nepus în masă
în Muntenia frumoasă
drept la Brîncoveni acasă.
Vreau să-i am pe toți aici,
să vă știu de buni voinici,
iar de nu vă veți supune,
capul pe butuc v-oi pune!

B o b u

Poruncă mare, sultane!
Îi avem chiar la-’nchisoare!

S u l t a n u l

Ad’-aici, să-i văd și eu,
capu jos ca să le dau!

*Îi aduc pe tuspătru sub arme:
Brîncoveanu – înainte și cei trei feciori ai lui
– din urmă.*

T o ț i B r î n c o v e n i i
cîntă:

Sculați, domnilor! Sculați!
Pe Brîncoveanu-l așteptați?
Iată-l! Vine cu onor
Brîncoveanu-domnitor!

S u l t a n u l

Brîncoveanu Constantin,
ghiaur* vechi și domn creștin,
adevăr găsit-am scris*
pîn’ ce-n mîină mi te-am prins,
că dispați a ta domnie
de a noastră-’mpărăție.
Tu, de mult ce ești de-avut,
bani de aur ai bătut
fără frică, fără teamă,
făr’ a mă lua în seamă.

Tu biserici ridicai,
la martiri le închinai
și-nvățați pe popi, în strane,
să te cînte la icoane.

Pentru creștinia ta
pelea eu îți voi lua
și-am să ți-o desprind pe dos
ca să-ți treacă de Hristos!

B r î n c o v e a n u

Cum am fost eu la domnie,
Dumnezeu-Sfîntu o știe.
De-am fost mare pe pămînt,
mă vedeți acum ce sînt.

S u l t a n u l

Constantine Brîncovene,
nu-mi vorbi vorbe viclene;
lasă-ți legea creștinească

și te dă în cea turcească;
dacă tu nu te turcești,
pe lume nu mai trăești!

Constantin Brîncoveanu

Poți să faci tu cum îi vrea.
Chiar pe toți de ni-i tăia,
eu nu ies din legea mea!
M-am născut eu bun creștin,
bun creștin am să rămîn!

Sultanol

Măi călău cu barda lată,
fă-le-a noastră judecată!

Călăul

Cum te cheamă, bre tiran?

Alexandru Brîncoveanu

Alexandru Brîncovean.

Călăul

Iară tu, ficior de plai?

Mihai Brîncoveanu

Eu i-s fratele Mihai.

Călăul

Iară tu, cât un ciric*?

Radu Brîncoveanu

Eu sînt Radu, cel mai mic.

Călăul

Ce-așa mare lege-aveți,
de vă țineți toți sumeți*?
Legea de creștin-haiduc
vreți s-o-ntindeți peste Turc*?
Noi de veacuri ne muncim
toată lumea s-o turcim.

Soldații

Îl duc pe Alexandru la caznă, ei cîntă:

Hai, Lisandre, și te-om duce
să-ți dai viața pentru cruce.

Alexandru Brîncoveanu
către călău:

Lasă-mă să mă închin
în legea mea de creștin.
De-am făcut vreun păcat rău,
să mi-l erte Dumnezeu.

Sultanol

Lixandru cînd s-a pleca,
capul jos i s-a lua;
cînd oi zice-a treia oară,
capul de trei pași să-i sară!

Soldații

Îl duc pe Mihai la caznă, ei cîntă:

Hai, Mihaie, și te-om duce
să-ți dai viața pentru cruce.

Sultanol

Și ca la cel mijlociu,
cu păr auriu-gălbui,
săbîia cînd va fulgera,
capul jos i s-a lua.
Cînd oi zice-a treia oară,
capul de trei pași să-i sară!

Către Constantin Brîncoveanu:

Constantine Brîncovene,
Cum îți pare
ție oare?
Nu îți este supărare?
Trei cuconi tu ai avut,
din trei – doi ți i-am pierdut.
Numai unul ți-a rămas.
Cu zile de vrei să-l las,
lasă-ți legea creștinească
și te dă în cea turcească;

dacă tu nu te turcești,
pe lumé nu mai trăești!

Constantin Brîncoveanu

Poți să faci tu cum îi vrea.
Chiar pe toți de ni-i tăia,
eu nu ies din legea mea!
Asta-i legea lui Hristos,
la creștini – de mult folos.
Legea noastră, măi tătare*,
n-o putem călca-n picioare.
Asta-i lege-adevărată,
de la Dumnezeu lăsată.

Radu Brîncoveanu

Tată, mult îți mulțumesc,
dar aș vrea să mai trăesc.

Constantin Brîncoveanu

Taci, copile, nu mai plînge,
inima-mi în pept se frînge;
taci și mori în legea ta
că tu ceru-i căpăta.
De-ați făcut voi rău sau bine,
toți veți fi pe lîngă mine.

Soldății

îl duc pe Radu la caznă și cîntă:

Radule de la munteni,
tot ficior de Brîncoveni.
Radule, vestit în lume,
aici capul ți-l vom pune.

Radu Brîncoveanu
către călău:

Lasă-mă să mă închin
în legea mea de creștin.
De-am făcut vreun păcat greu,
să mi-l erte Dumnezeu.
Fiți de martori, lună, stele,
că eu mor cu mare jele;
pe-al meu tată, cum îl știi,

să-l pui, Doamne,-'ntre copii.

Călăul

Ce mai trîncănești mereu
c-ai avea un dumnezeu?!
Dumnezeul tău de-'ndată-i
pe această bardă lată.
Pune-ți capul, că-i de-ajuns
de cînd stau cu barda-n sus!

Sultanol

Radu cînd se va pleca,
după ce voi număra
ca pentru a treia oară –
capul de trei pași să-i sară!

Constantin Brîncoveanu

Turc păgîn și liftă rea,
vei lua și viața mea,
dar cît vei trăi, să știi
c-o murit ca bun creștin
Brîncoveanu Constantin!

Sultanol

Soldați Bobu și Konak,
drept la ordin, la Palat!

Bobu

La poruncă sînt, sultane!
Sînt la ordin cît de mare!
Și prin apă, și prin foc
la ordin eu sînt pe loc!

Konak

Iară eu, soldat Konak,
cel de-a gata în cerdac,
ce-mi vei spune ca să fac?

Sultanol

Cînd oi zice-a treia oară –
capul de trei pași să-i sară!
Soldății

il duc pe Constantin Brîncoveanu la caznă și cîntă:

Brîncoveanu Constantin,
mare domn și bun creștin,
va muri ca un hain*...

S u l t a n u l

Măi călău cu barda lată,
ce ai vrea tu ca răsplată?

C ă l ă u l

Galbeni* gălbiori, sultane!

S u l t a n u l

Hai cu mine la Palat
să-ți dau galbeni cu-ndesat,
cîți poți duce într-un sac,
și-un cal bun de călărie,
mersul greu să nu-ți mai fie.

Mulțămît îmi ești, călău,
de darul ce îți dau eu?

C ă l ă u l

Să trăești, măria ta,
cîte zile vei avea!
Foarte mult m-am bucurat
pentru darul ce mi-ai dat!

T o ț i
cîntă:

Vă lăsăm cu bine,
cu zile senine,
să fiți fericiți,
să ne mai primiți!

Ani mulți, ani mulți
Domnul să vă dea!
Mulți ani, mulți ani –
de asemenea!

Sărbători fericite!

G L O S A R

amaru s-o eî – expresie de ocară; imprecuație („*e dacî n-ar' sî vreî./ amaru s-o eî*”).

bîrzoelî (bîrzoiele) – ridicate, crescute drept înainte; neaplecate („*cu fițișoarî bîrzoelî*”).

bunculuind – scoțînd mugete („*cîrdu di jîtî din urmî bunculuind*”).

butîi – butoaie („*sî vă gătiț: / cu butîi di vin*”).

cațachî (cațapi) – lipoveni-crescători de capre („*noi nu sîntem coleá niștî cațachî*”).

căpitani (căpitane) – cuvînt de onorare a funcției cuiva („*căpitani / vornîșel*”).

cea – îndemn, pentru vite înjugate, ca să meargă spre dreapta („*Cea, Ghilan!*”; „*mai cea, o ajiuns Băetu la gospodăria tătîne-su*”).

cerdac 1. (al sultanului) – sală de primire a slujbașilor curții turcești („*Su l t a n u l: / Soldați Bobu și Konak./ drept la ordin la cerdac!*”), 2. ~ (al soldatului turc) – post de observație pe loc înalt („*Eu, Konak./ cel din cerdac./ ce-mi vei spune ca să fac?*”).

chisc – pisc, vîrf de deal („*ajiunji la un chisc*”).

ciric – stînjîn ($\approx$ doi metri) („*Cum te cheamă [...] tu, cît un ciric? / [...] Eu sînt Radu, cel mai mic*”).

Ciuca-Buca – localitate imaginară („*sîntem [...] / tocma din Ciuca-Buca*”).

cît ai fașî tfiu! – cît ai scuipa; foarte repede („*l-o învălit cu banî cît ai fașî tfiu!*”).

cît și (ce) **putea** – din răspuseri („*Morarașu alerga / și stîga / cît și putea*”).

clae (clai) – grămadă de snopi așezate în anumită ordine („*snochî-n clae rămănă*”).

cleștili – creștetul („*ț-a lua: / din cleștili capului*”).

clînele (clinurile) – porțiuni de pămînt în formă de triunghiuri („*o arat [...] / vinerile – / clinele*”).

cojemiti (cogeamite) – foarte adîncă („*Vaca avé scurmatî cu cochitilî cojemiti borti*”).

cotruți (cotruță) – nișă între perete și horn, sobă, cuptor („*șădi în cotruți*”).

di leac – deloc, nimic („*sî nu rămîi strînsu / și plînsu / di leac, / nișî cît un șir di mac*”).

dimirlije (dimerlie) – vas metalic pentru 20-25 kg de monede („*Vă dau bani o dimirlije*”).

doniță – vas de lemn în care se ține lapte, apă etc. („*laptilî – în doniță*”).

drușculiți – vătășiță, vorniceasă („*la aiastî drușculiți*”).

făcut – născut („*i-o făcut fimeia un băet*”).

feț' (fețe) – reprezentanți; trimiși („*feț' dumnedzăești, / stolnișî împărătești!*”).

galben – monedă scumpă, de aur („*Su l t a n u l: / Măi călau cu barda lată, / ce ai vrea tu ca răsplată? / C ă l ă u l: Galbeni gâlbiori, sultane!*”).

ghiaur – adversar al turcilor („*Brîncoveanu Constantin, / ghiaur vechi și domn creștin*”).

Ghilan – nume de bou („*Cea, Ghilan!*”).

ghiuș – om de vîrstă înaintată („*ghiuș bătrîn [...] sî șădz acasî sî-ț hodinești șiolanilî*”).

hain – necredincios, nevrednic („*mare domn și bun creștin, / va muri ca un hain*”).

haraba – căruță mare, folosită la transportul diverselor poveri („*sî faci [...] haraba di șer*”).

hăis – îndemn, pentru vite înjugate, ca să meargă spre stînga („*Mai hăis, Jioian!*”; „*Hăis, Bou-Murgoșea!*”).

hătu-ț mațu cui ti arî! – sudalmă urîță („*măi morarî, / hătu-ț mațu cui ti arî! / Pînî mîni dimineața, / făinuța-n sașî ca gheața!*”).

hoarî – adunare [de oameni veniți la casa cu nuntă] („*hoarî frumoașî*”).

ialojiț (ialovițe) – vaci mari („*cu ialojiț grasî*”).

injesc – uit pe furiș („*sî mă injesc pi la un corn di masî / ca sî vād pi șini-aț pus împărăteasî*”).

în pripî (pripă) – în grabă mare („*Baba o copt în pripî vo cîtiva plășintî*”).

jini – vină („*nouî jini ... nu ni-ț găsî*”).

Jioian – nume de bou („*hăis, Jioian!*”).

jiunghiurilî (junghiurile) – durerile acute în spate, în piept, la încheieturi („*ț-a lua [...] / din tătî jiunghiurilî*”).

Lunga Marî – o localitate, Lunga, se găsește la vreo 25 km față de satul informatorului („*fujé- 'nsprî Lunga Marî*”).

mairî – ficat („*din mairî*”).

Marîa Neagrî – o mare mitică, undeva tare departe („*piștî Marîa Neagrî le-a mîna / și le-a alunga*”).

Mitoc – localitate imaginară îndepărtată, un Mitoc real fiind în apropiere, nordică, de orașul Orhei („*Sînt cu noi și din Mitoc*”).

mînicat – pornit dis-de-dimineată („s-o mînicat [...] marț dimineață”).

Moara-din-Pohoarni – personaj folcloric (spirit al morii) asemenea unei fiare cu intenții rele („Moara-din-Pohoarni, cînd o vîs’ t atîtea carî / [...] , o pus coada pi schinarî / și fujé-’nsprî Lunga Marî”).

morunjiu – de culoare purpurie (roșu-închis) („Spărietu-Morunjiu”).

naramjie (naramzie, narangie) – portocalie („Era una cu rochița naramjiu”).

negară (năgară) – material din fire lungi și aspre ale plantei erbacee cu frunzele înguste, lungi și aspre, cu același nume, folosite, probabil, în trecut și la confecționarea sitelor („Răpede! și în cămară / după sită de negară / care-i oleacă mai rară”; „Fă un otgon di negari”).

ñirtic (mertic) – măsură de vreo 2 kg („O șernut ca un ñirtic / ș-o făcut marî covrig”).

ñirticari (merticar) – persoană care ia făină cu merticul ca plată pentru măcinat („ñirticari pe-o moari”).

nu-ț șibî – nu-ți fie („di minî nu-ț șibî frici”).

oca (ocă) – unitate de măsură egală cu 1,291 kg („Du-te-n tîrgul din Soroca, / unde vînd oțel cu oca”).

patlajică – pătlăgică, pătlăgea, tomată („cu nasu cît patlajica”).

pîr – pîn’ („din cap pîr în chișioari, plin di balig”).

Pohoarni – localitate situată la vreo 15 km est față de satul informatorului („la moara di la Pohoarni”).

popriț – oprit („Badea-Ghiorghî l-o popriț”).

posmol – îngrămădire speriată („s-o făcut tătî vașilî posmol, / c-o gîndit cî-i boala lor”).

prăjîne – a bate/fugări cîinii cu prăjina („cu colac îi amăjé, / cu prăjîna-î prăjîné”).

prăvi – privi („cu ochî î prăvi”).

pricaz – ordin, dispoziție („aratî împaratului pricazu”).

pricochît – păscut („cațachî / di pricochit țachî”).

proțap – prăjină groasă de lemn, bifurcată la capătul de care se prinde jugul („sî faci [...] proțap di șer”).

puchioasî – cu ochii plini de urdori; puchinoasî („nispalatî și puchioasî”).

pușcaș – vînatör („taman ș-on pușcaș di la vînat”).

rărunchî – rinichi („ț-a lua [...] / din rărunchî, / di sub rărunchî”).

rogoz – iarbă din locuri mlăștinoase, cu frunze lineare lungi („îț păré cî-i un car cu rogoz”).

scîrnav – murdar („plin di baligî, scîrnav”).

scîrnăjiî (scîrnăvie) – femeie obraznică („o scîrnăjiî di babî, dacî sî-’mbatasî; [...] m-o plesnit c-o plășintî șerbintî piștî cap”).

scorchîi (scorpie) – femeie rea („sî găsăști-o scorchîi di babî”).

scurmătură – adîncitură făcută în pămînt de animal prin scurmăre cu copita, bortă („Vin’ [...] și ti bagî în scurmătura iasta”).

screuă – șiră (a spinării) („din screuă schinării”).

scris – dovadă în scris, probă („adevăr găsît-am scris / pîn’ ce-n mînă mi te-am prins, / că dispați a ta domnie / de a noastră-’mpărăție”).

sî chei – să pieri, să mori („nu ț-an dat ca tu sî chei”).

sînicat – sculat (din așternut) („S-o sînicat [...] marț dimineață”).

sî sî ducî pi lumî – să dispară în locuri necunoscute („Aț lasat-o [vițica] și sî ducî pi

lumî”).

Starideal – dealul cel mai înalt în partea sud-vestică a satului de baștină al povestitorului („un deal, așa, bunăoară, cum îi Starideal”).

stolnicu – omul responsabil de desfășurarea nunții („stolnicu di casî, / cu bun răspuns înaintî sî ni iasî”).

sumeț (semeț) – mîndru, măreț („Ce-așa mare lege-aveți, / de vă țineți toți sumeți?”).

șfircu – vîrf („din șfircu nasului”).

șinghiliturî – urare („dzîși-o șinghiliturî, di urat păharu”).

șovîlc-șovîlc – mers șchiopătat („șovîlc-șovîlc s-o dus la păduri”).

taljirî (talgere) – excremente bovine uscate, asemenea unor tave rotunde sau talere („Vaca o tras cu chișioru taljirî di baligî uscatî și l-o astupat”).

tătar – aici, sinonim cu *turc* („[Constantin Brîncoveanu – călăului turc:] Legea noastră, măi tătare, / n-o putem călca-n picioare”).

tînjali (tînjală) – prăjină groasă de lemn, mai subțire/ușoară decît a proțapului, servind ca piesă de legătură între animalele de tracțiune și o unealtă agricolă („sî faci [...] tînjali di șer”).

tîrlî (tîrlă) – loc unde se adună și se odihnesc animalele („un cîrd marî di jiit. I-amuș au sî vii la tîrl”).

toc – vas de lemn, în care se ține lapte, apă etc. („unde-’ngheați apa-n toc”).

tropușau – desprindeau, prin călcare cu copitele, boabele de grîu din învelișul spicului („nouă epe [...] / cu copitele tropușau”).

Turc – imperiul turcilor („Legea de creștin-haiduc / vreți s-o-ntindeți peste Turc?”).

turunjiu – de culoare portocalie-roșiatică („Spărietu-Turunjiu”).

tu-va mamî – sudalmă urîță („Tu-va mamî ticăloș di oaminî și sînteț! V-o dăruit, măi, nan’-tu o jîfîci și nișî pi-așeia n-aț putut-o fînî la casî!”).

Ușigî-l-Crușia (Ucigă-l-Crucea) – unul dintre numele Dracului („parcî iara Ușigî-l-Crușia”).

u’-tî – uite; ascultă („Ja u’-tî, mamî, și-nî dzîc băeți”).

văs’t – formă redusă a cuvîntului *văzut* („cînd o văs’t atîtea carî”).

vistirî (vistierie) – încăpere pentru păstrarea lucrurilor scumpe („o făcut vistirî”).

vornișel (vornicel) – tînăr cu misiunea de cinstire a nuntașilor („vornișel cari-’ntîlnești”).

vrednișî – în stare („părinți nîi n-o fost vrednișî s-o fîi [vișica] la casî”).

Notă: În afară de dialectisme, am respectat normele ortografice ale limbii române conform convingerii unor lingviști de talie mondială, dar și a noastră, cu *Argumente anti „î” și „sunt”*, publicată în RLȘL (Chișinău), 2009, nr. 1-2, p. 46-52.

ALEXANDRU DÂRUL

Institutul de Filologie
(Chişinău)

**TOPONIM DE ORIGINE ROMÂNĂ
ÎN INSULA SAHALIN**

Abstract

In the present note the authors states that the name of the town *Miţulea* (г. Мицуля) originated from the Romanian surname *Miţul* (< mîţ).

În partea de sud a insulei Sahalin se află un oraş cu numele *Miţulea* (Мицуля). O scurtă informaţie privind localitatea dată, inclusiv referitor la apariţia denumirii acesteia, ne oferă marele scriitor rus Anton P. Chehov în opera sa „Insula Sahalin”, publicată pentru prima dată în revista „Русская Мысль” în anii 1893-1894. În parte, din lucrarea menţionată aflăm că la început viitorul oraş prezenta o mică localitate, constituită din zece gospodării (ogăzi), numită *Miţul’ka* (Мицукька) în cinstea cercetătorului-agronom Михаил Семенович Мицуль (1843-1884), unul dintre cei care „au făcut foarte mult” pentru colonia de deportaţi (ссылная колония) (a se vedea: А. П. Чехов, Собр. соч., t. 14-15, М., 1978, p. 108, 200). Constatând acest fapt, scriitorul, cu o uşoară nuanţă ironică vine să relateze că localităţii mult mai mari purtau numele unor foşti şefi de închisori şi ale unor temniceri.

Într-o notă, în termeni destul de elogioşi, scriitorul ne prezintă portretul acestui explorator harnic. În parte, în lucrarea citată se relatează că din expediţia anului 1870 trimisă din Petersburg şi condusă de Vlasov, având ca obiectiv cercetarea insulei Sahalin, făcea parte de asemenea şi agronomul Михаил Семенович Мицуль, om de o rară ținută morală, trudit neobosit, optimist şi idealist, entuziast ce se caracterizează prin capacitatea de a-i antrena şi pe alţii în misiunea pe care o îndeplinea. În timpul acela el avea cam la 35 de ani. Scriitorul ţine să sublinieze că harnicul agronom a manifestat o deosebită conştiinciozitate faţă de sarcina ce i s-a încredinţat. Efectuând analiza solului, a florei şi a faunei insulei Sahalin, el a străbătut pe jos districtele Aleksandrovski şi Tâmovski de pe atunci, litoralul de vest al insulei, precum şi toată partea de sud a acesteia, în condiţii de completă lipsă de drumuri. Doar pe alocuri se întâlneau cărări lamentabile care dispăreau în taiga şi în mlaştini şi orice deplasare, călare sau pe jos, era o adevărată caznă. Ideea creării unei colonii l-a impresionat şi l-a pasionat. El i s-a dat cu tot sufletul, a îndrăgit Sahalinul şi precum o mamă nu vede în odrasla sa cusururile acesteia, la fel nu vedea el în insulă, care devenise a doua sa patrie, solul congelat şi ceţurile de aici. El considera insula un colţ înfloritor de pământ şi părerea aceasta n-a putut fi zdruncinată nici de datele meteorologice, care, probabil, atunci nici nu se fixau, nici de experienţa amară a anilor precedenţi, experienţă faţă de care avea, pe semne, unele rezerve. Admiraţia aceasta

era susținută, de asemenea, de creșterea aici a viței-de-vie sălbatică, a bambucului, de înălțimea gigantică a ierburilor, de contactul cu japonezii. Istoria de mai departe a insulei îl surprinde în postură de șef de secție, de consilier de stat, dar, ca și mai înainte, entuziasmat și muncind neostenit. A murit pe insula Sahalin la vârsta de numai 41 de ani, lăsând moștenire cartea „Очерки острова Сахалин в сельскохозяйственном отношении” (1873), apreciată de A. P. Сехов drept o odă prelungită a fertilității pământului sahalinian (*Op. cit.*, p. 200), carte pe care o citează și face trimiteri în mai multe rânduri în opera sa despre Sahalin.

Numele de familie *Mițul'*, ortografiat în limba rusă *Мицуль*, are la bază un nume de familie destul de răspândit la români, fiind la origine un nume-poreclă *Miț(ul)*. În cazul nostru purtătorul numelui era, probabil, un descendent dintr-o familie română sau româno-rusă rusificată (se prea poate din Basarabia), care făcându-și studiile în Rusia, ca un bun specialist a fost inclus în componența expediției de care s-a vorbit mai sus.

Cât despre trecerea de la denumirea *Мицулька* (aceasta fiind formată prin analogie cu alte toponime derivate de la antroponime, tip: *Petrovka, Aleksandrovka*) la aceea de *Мицуля* aceasta s-ar putea datora faptului că substantivul *Мицулька*, asociat cu diverse nume cu aceeași terminație (tip *писулька, фицулька*) era sesizat, probabil, ca o denumire ce conținea o nuanță de înțeles depreciativă.

Pentru evitarea unei asemenea interpretări s-a trecut la denumirea *Мицуля*. Fiind forma de genitiv a numelui de familie, ea se putea îmbina cu substantivele prin care sunt denumite diferite tipuri de localități (de ex.: *село/ деревня/ селение/ город Мицуля/ имени Мицуля*).

TAMARA PAHOMI
Institutul de Filologie
VALERIU POPOVSCII
Institutul de Istorie
(Chișinău)

LUPTA PENTRU LIMBA ROMÂNĂ ȘI ALFABETUL LATIN ÎN BASARABIA ÎN 1917. PRIVIRE DE ANSAMBLU

Abstract

This article, based on documents found in the National Archives of the Republic of Moldova and materials selected from the press of the beginning of the 20th century, describes the causes, the extent and the significance of the battle for the mother tongue and the Latin alphabet in Bessarabia in 1917.

Prea bine se știe că cei peste 100 de ani de dominație țaristă (1812-1917) au avut urmări tragice pentru Basarabia. Izolată, în mod artificial, de realitățile și viața de peste Prut, adică de pământul din care a fost ruptă cu brutalitate, provincia a fost transformată într-o colonie periferică sau, după cum se exprimă istoricul Ion Varta, într-o „simplă gubernie”¹ a Imperiului Rus. Nici pe o clipă nu a încetat politica de colonizare a ei cu elemente alogene, țarismul creându-și, astfel, în ținut o puternică bază socială. După cum scriu în lucrările lor numeroși autori, inclusiv Anton Crihan, George Ciorănescu, George Giuglea, „chiar din primul moment după anexiune”² în Basarabia s-au stabilit, încurajați de autoritățile țariste, mii de evrei „din Polonia”³, de nemți „din landul Baden-Württemberg”⁴, de bulgari și găgăuzi „de peste Dunăre”⁵, de urmași ai cazacilor zaporojeni „refugiați încă în 1775 în Dobrogea”⁶ etc. Iată deci cum a devenit Basarabia „plurietnică”, vorba istoricului Anatol Petrencu⁷, în cei peste 100 de ani de dominație țaristă.

Însă cel mai îngrozitor și mai dureros fapt este că în perioada respectivă a fost pusă în mare primejdie însăși ființa națională a românilor basarabeni, deoarece procesul

---

¹ Ion Varta. *Politica țaristă de deznaționalizare și asimilare și rezistența românilor basarabeni* // „Magazin Istoric. Număr special. Basarabia”, 2007, p. 22.

² Anton Crihan. *Drepturile românilor asupra Basarabiei după unele surse rusești*. – California, Arcata, 1990, p. 43.

³ Ibidem, p. 40.

⁴ George Ciorănescu. *Basarabia, pământ românesc*. – București, 2002, p. 18, 129-130; Anton Crihan. *Op. cit.*, p. 40.

⁵ Anton Crihan. *Op. cit.*, p. 41; George Giuglea. *Cum au pătruns streinii în Basarabia după 1812*. – Sibiu, 1941, p. 2-3. Vezi, de asemenea: Anatol Petrencu. *Politica de deznaționalizare a românilor promovată de țarism și bolșevism. Asemănări și deosebiri* // „Magazin Istoric. Număr special. Basarabia”, 2007, p. 70-71.

⁶ Anton Crihan. *Op. cit.*, p. 41-42. Vezi, de asemenea: Anatol Petrencu. *Op. cit.*, p. 70.

⁷ Anatol Petrencu. *Op. cit.*, p. 71.

de rusificare și deznaționalizare declanșat aici de reprezentanții odiosului regim luase proporții înspăimântătoare⁸, distrugând în calea sa tot ce era național. În această ordine de idei, este semnificativ următorul exemplu: la Congresul I gubernial al țăranilor din Basarabia, care și-a desfășurat lucrările în luna mai 1917 la Chișinău, țăranul Zăbrian din județul Soroca vorbea cu mare durere în fața delegaților despre faptul că cei peste 400 de locuitori ai satului său, timp de 20 de ani au tot rugat să le fie deschisă în localitate o școală cu învățătura în limba maternă, dar în zadar. El și-a încheiat cuvântarea astfel: „Dacă vechiul guvern n-ar fi căzut, noi am fi dispărut ca etnie”⁹.

Cele relatate la congresul amintit de simplul țăran basarabean sunt cu atât mai adevărate, cu cât ideologii țarismului nici nu ascundeau că urmăresc scopul ca pe calea rusificării și deznaționalizării să-i transforme pe basarabeni într-o masă amorfă de oameni, care să-și uite originea și patria. „Dacă dorim ca Basarabia să fie cu adevărat... gubernie rusească, – scrie unul dintre acești ideologi, Pompei Batiușkov, – adică să fie unită organic cu Rusia și să nu se mai afle în centrul atenției și agitației românești, e necesar ca prin intermediul școlii să-i familiarizăm pe țăranii moldoveni cu limba slavă bisericească veche și să-i facem măcar prin limbă pe jumătate ruși”¹⁰.

Iată de ce, în urma revoluției din februarie 1917 de la Petrograd și a căderii țarismului, românii din Basarabia, ca și celelalte popoare de la periferiile imensului imperiu, s-au încadrat într-o amplă și puternică mișcare de renaștere, mai exact de salvare a ființei lor naționale, astfel, conștiința lor de neam, adormită, într-un fel, în timpul îndelungatei ocupații țariste, manifestându-se limpede și plenar la prima ocazie. Vorba reputatului om de cultură Eugen Holban: „... atunci când zăgăzurile asupririi s-au rupt, conștiința de neam a basarabenilor a erupt”¹¹.

Evident, unul dintre cele mai elocvente exemple, în sensul dat, e lupta pentru limba maternă, ce a fost izgonită de autoritățile imperiale din toate domeniile de activitate din provincie (bisericească¹², școală, administrație, justiție etc.), ajungând, chiar în teritoriul ei

---

⁸ În câteva importante studii și articole publicate în ultimii ani, istoricii Gheorghe Negru și Dinu Poștarencu, scriitoarea Lidia Colesnic-Codreanca demască, în special, rolul nefast al școlii țariste în rusificarea populației basarabene, precum și politica țaristă de deznaționalizare a administrației ținutului (Vezi, de exemplu: Gheorghe Negru. *Școala țaristă – instrument de rusificare a românilor din Basarabia (a 2-a jumătate a secolului XIX)* // „Destin românesc”, 1996, nr. 1, p. 38-52; idem. *Documente privind politica învățământului în Basarabia în a 2-a jumătate a secolului XIX* // „Revista de Istorie a Moldovei”, 1995, nr. 3-4, p. 106-129; idem „Cazul Doncev” și eliminarea „limbii moldovenești” din Gimnaziul Regional din Chișinău // „Destin românesc”, 2006, nr. 3-4, p. 220-228; Dinu Poștarencu. *Politica țaristă de deznaționalizare a administrației Basarabiei* // „Destin românesc”, 1994, nr. 4, p. 70-77; Lidia Colesnic-Codreanca. *Substituirea și suprimarea glotonimului Limba Română în Basarabia în anii 1812-1918* în „Probleme actuale de lingvistică română”. – Chișinău, 1999, p. 45-52.

⁹ „Bessarabskaia jizni” din 24 mai, 1917.

¹⁰ Vezi: P. N. Batiușkov. *Bessarabia. Istoriceskoe opisanie*. – St.-Petersburg, 1892, p. 174.

¹¹ Eugen Șt. Holban. *Ostașii Moldovei. Monumente istorice (1917-1918)*. – Chișinău, 1995, p. 5.

¹² Una dintre lucrările editate încă în perioada interbelică, ce conține fapte și date deosebit de importante în legătură cu subiectul în cauză este cea semnată de N. Topologeanu: *Încercarea rușilor de a deznaționaliza Basarabia prin biserică*. – Râmnicu-Vâlcea, 1933.

național, „în starea unui regres fără precedent”¹³. Această luptă, care este specifică pentru faza inițială, după Ștefan Ciobanu, „romantică”¹⁴, a mișcării de renaștere și eliberare națională din ținut, s-a extins, practic, în toate localitățile basarabene și a antrenat aproape toate păturile sociale.

Documentele de arhivă și materialele din presa timpului sunt extrem de convingătoare în sensul dat. Ele mărturisesc, bunăoară, că primii care și-au ridicat cu fermitate vocea în apărarea limbii au fost intelectualii. De un activism deosebit în această privință dădeau dovadă învățătorii, care în cadrul mai multor adunări și congrese, organizate, atât la nivel gubernial, cât și județean, pledau cu hotărâre pentru repunerea limbii române în toate drepturile, adică pentru funcționarea nestingerită a ei în toate sferele sociale, în primul rând, în școală, deoarece anume ea a fost, după cum se știe și după cum se menționează și în literatură, „ținta principală a politicii țariste de asimilare lingvistică a populației băștinașe”¹⁵.

Astfel, Congresul gubernial al învățătorilor din Basarabia din 10-13 aprilie 1917¹⁶ (alți autori indică, incorect, data de 11-13 aprilie 1917¹⁷), la care au fost prezenți, după cum susține Onisifor Ghibu, circa „500 de inși”¹⁸ (alți autori indică

¹³ Lidia Colesnic-Codreanca. *Limba Română în Basarabia în anii 1812-1918*. – Chișinău, 2003, p. 97.

¹⁴ Ștefan Ciobanu. *Unirea Basarabiei. Studiu și documente cu privire la mișcarea națională din Basarabia în anii 1917-1918*. – Chișinău, 1993, p. 47.

¹⁵ Lidia Colesnic-Codreanca. *Op. cit.*, p. 26.

¹⁶ „Bessarabskaia jizni” din 11-15 aprilie, 1917; „Svobodnaia Bessarabia” din 26 aprilie 1917; Ștefan Ciobanu. *Op. cit.*, p. 43; Petre Cazacu. *Moldova dintre Prut și Nistru. 1812-1918*. – Chișinău, 1992, p. 245; Vasile Harea. *Basarabia pe drumul Unirii. Amintiri și comentarii*. Ediție îngrijită de dr. Vlad Bejan. – Iași, 1995, p. 67; Hristea Dăscălescu. *Revoluția dela 1917 în Basarabia. Lupta moldovenilor pentru limba, școala și cultura națională*. – Chișinău, 1938, p. 27; Romulus Ciofleac. *Pe urmele Basarabiei... (Note și impresii din revoluția rusească)*. – Chișinău, 1992, p. 247-248; Anton Moraru, Ion Negrei. *Anul 1918 – ora astrală a neamului românesc*. – Chișinău, 1998, p. 49; Ion Negrei. *Bătălia pentru învățământ în limba maternă // „Magazin Istoric. Număr special. Basarabia”*, 2007, p.27; Gheorghe Ghimpu. *Conștiința națională a românilor moldoveni* (Lucrare de sinteză cu texte antologice. Ediția a 2-a revăzută și completată de autor). – Chișinău, 2002, p. 351; A. S. Esaulenko. *Soțialisticeskaia revoluția v Moldavii i politiceskii krah burjuaznogo naționalizma (1917-1918)*. – Chișinău, 1977, p. 41; D. I. Antoniuk, S. Ia. Afteniuk, A. S. Esaulenko, M. B. Itkis. *Predateliskaia roli „Sfatul Țării”*. – Chișinău, 1969, p. 41; D. I. Antoniuk, S. Ia. Afteniuk, A. S. Esaulenko. „Sfatul Țării” – organ antipopular. – Chișinău, 1984, p. 18; idem. „Sfatul Țării” – antinarodnii organ. – Chișinău, 1986, p. 15 etc.

¹⁷ Gheorghe Andronachi. *Albumul Basarabiei. În jurul marelui eveniment al Unirii*. – Chișinău, 1933, p. 52; Onisifor Ghibu. *Pe baricadele vieții. În Basarabia revoluționară (1917-1918). Amintiri*. – Chișinău, 1992, p. 129 (În continuare se va cita: Onisifor Ghibu. *Pe baricadele vieții...*); Paul Vataman. *Figuri sorocene*. – Chișinău, 1993, p. 71, 146; Mihai Adauge, Eugenia Danu, Valeriu Popovschi. *Mișcarea națională din Basarabia. Cronica evenimentelor din anii 1917-1918*. – Chișinău, 1998, p. 18; Iurie Colesnic. *Generația Unirii*. – Chișinău, 2004, p. 20; *O pagină din istoria Basarabiei. Sfatul Țării (1917-1918)*. Ediție îngrijită de Ion Negrei și Dinu Poștarencu. – Chișinău, 2004, p. 88 (În continuare se va cita: *O pagină din istoria Basarabiei. Sfatul Țării. 1917-1918*); Ștefan Purici. *Introducere în Istoria Basarabiei*. – Suceava, 2006, p. 111 etc.

¹⁸ Onisifor Ghibu, *Cu gândul la Basarabia*. – Arad, 1926, p. 64.

cifrele de 600¹⁹ și chiar de 800²⁰ de delegați), înfruntând rezistența înverșunată a unor forțe oculte în frunte cu monarhistul înveterat I. Sâromeatnikov²¹, a decis, mai ales, „în urma insistențelor delegaților din partea Partidului Național Moldovenesc Vladimir Herța și Pan Halippa”²², ca în fiecare școală din ținut să se introducă instruirea elevilor în limba maternă²³. Iată un fragment din documentul adoptat la acest congres: „În fiecare școală din Basarabia învățătura trebuie să se facă în limba maternă, începând cu primele clase. În același timp, limba rusă, ca limbă de stat, se va studia ca obiect obligatoriu. Lipsa numărului necesar de manuale în limba moldovenească nu poate servi drept piedică pentru înfăptuirea învățăturii în limba moldovenească...”²⁴. Așadar, este foarte important faptul că decizia respectivă (fie ea și imperfectă sau „ambiguă”²⁵, după cum menționează Vasile Harea, căci nu răspundea întru totul aspirațiilor de emancipare națională a populației dintre Prut și Nistru, prevăzând, spre regret, ca limba rusă să se studieze și mai departe în școli ca obiect obligatoriu) a fost adoptată de către învățătorii basarabeni în ciuda prezenței în sala de ședințe, repetăm, a șefului de la acel moment al învățământului primar din ținut I. Sâromeatnikov, „rusificator de frunte”²⁶, cum este numit în literatură, care a declarat, de altfel, de la tribuna forului, cu aere de șovin, următoarele: „Eu nu cunosc limba moldovenească,... dar știu că o cultură mare se datorează unei limbi mari, iar o limbă mare se datorează unui teritoriu mare, de aici – și o școală mare... Nu trebuie ca nația moldovenească să se închisteze în cadrul limbii materne, care e, strict vorbind, o limbă săracă, o limbă a oamenilor de rând”²⁷. Devine clar deci că atmosfera pe fondul căreia s-a desfășurat congresul a fost extrem de încărcată.

O hotărâre similară, dar mult mai radicală cu privire la limbă, au adoptat învățătorii basarabeni și la următorul Congres gubernial al lor, ce și-a desfășurat lucrările între

¹⁹ Vasile Harea, *Op. cit.*, p. 67, 69.

²⁰ A. S. Esaulenko, *Op. cit.*, p. 42; D. I. Antoniuk, S. Ia. Afteniuk, A. S. Esaulenko, „*Sfatul Țării*” – organ antipopular, p. 18; idem, „*Sfatul Țării*” – antinarodnii organ, p. 16 etc.

²¹ „Bessarabskaia jizni” din 11 și 14 aprilie 1917; Hristea Dăscălescu. *Op. cit.*, p. 27-28; Vasile Harea. *Op. cit.*, p. 76; Onisifor Ghibu. *Cu gândul la Basarabia*, p. 64; idem. *Pe baricadele vieții...*, p. 123, 135; Petre Cazacu. *Op. cit.*, p. 245; Romulus Cioflec. *Op. cit.*, p. 248; Mihai Adauge, Eugenia Danu, Valeriu Popovschi. *Op. cit.*, p. 18; Ion Negrei. *Op. cit.*, p. 27; Iurie Colesnic. *Basarabia necunoscută*. – Chișinău, 1993, p. 257 etc.

²² „Bessarabskaia jizni” din 11 aprilie, 1917; Gheorghe Andronachi. *Op. cit.*, p. 72; Petre Cazacu. *Op. cit.*, p. 245; Hristea Dăscălescu. *Op. cit.*, p. 27; Mihai Adauge, Eugenia Danu, Valeriu Popovschi. *Op. cit.*, p. 18; Iurie Colesnic. *Generația Unirii*, p. 20 etc.

²³ Vezi: „Școala Moldovenească”, 1917, nr. 1, p. 22; „Svobodnaia Bessarabia” din 26 aprilie 1917; „Bessarabskaia jizni” din 14 și 15 aprilie 1917; *O pagină din istoria Basarabiei. Sfatul Țării (1917-1918)*, p. 88; Andrei Popovici. *The Political Status of Bessarabia*. – Washington, 1931, p. 127 etc.

²⁴ „Svobodnaia Bessarabia” din 26 aprilie 1917.

²⁵ Vasile Harea. *Op. cit.*, p. 81.

²⁶ *O pagină din istoria Basarabiei. Sfatul Țării (1917-1918)*, p. 88.

²⁷ „Școala Moldovenească”, 1917, nr. 1, p. 20, 35-36; „Bessarabskaia jizni” din 14 aprilie, 1917. Vezi, de asemenea: H. Dăscălescu. *Op. cit.*, p. 28; Ion Negrei. *Op. cit.*, p. 27; *O pagină din istoria Basarabiei. Sfatul Țării (1917-1918)*, p. 88 etc.

25 și 28 mai 1917²⁸ (alți autori indică, incorect, data de 25-27 mai 1917)²⁹. După cum se știe, raportul despre organizarea instruirii în școlile naționale de toate gradele, prezentat la congresul în cauză, în fața a 350 de delegați³⁰ (alți autori indică cifrele de 150³¹, 250³², 400³³, 500³⁴ de delegați), de către Ștefan Ciobanu³⁵, „profesor la gimnaziul din Bolgrad și bun cunoscător al limbii, literaturii și istoriei neamului”³⁶, a fost susținut cu multă bucurie. „Referatul dlui Ciobanu... a stârnit o bucurie, care nici nu se poate spune”, scria presa timpului, în special, revista „Școala moldovenească”, publicând o serie de reportaje de la acest congres³⁷. Pe de altă parte, e necesar să subliniem că și în cadrul forului respectiv unii învățători (Buciușcan, Dimitriu ș.a.) s-au pronunțat împotriva limbii române, încercând, în fel și chip, să-i minimalizeze importanța și să spună că-i săracă și fără perspectivă³⁸.

²⁸ „Școala Moldovenească”, 1917, nr. 2-4, p. 45-81; „Bessarabskaia jizni” din 28 și 30 mai, 1917; Ștefan Ciobanu. *Op. cit.*, p. 41, 43, 111; idem. *Basarabia. Populația, istoria, cultura*. Traducere din limba franceză: Alexandrina Grigorescu. – Chișinău, 1992, p. 66; Onisifor Ghibu. *Cu gândul la Basarabia*, p. 90-91; idem. *Pe baricadele vieții...*, p. 187, 189; Petre Cazacu. *Op. cit.*, p. 245; Hristea Dăscălescu. *Op. cit.*, p. 29; Dimitrie Bogos. *La răspântie. Moldova de la Nistru (1917-1918)*. – Chișinău, 1998, p. 71; Mihai Adauge, Eugenia Danu, Valeriu Popovschi. *Op. cit.*, p. 27-28; Iurie Colesnic. *Basarabia necunoscută*. – Chișinău, 1993, p. 60, 257; idem. *Generația Unirii*, p. 22-23; *Unirea Basarabiei și a Bucovinei cu România. 1917-1918. Documente*. Antologie de Ion Calafeteanu și Viorica-Pompilia Moisuc. – Chișinău, 1995, p. 11, 32-34 (În continuare se va cita: *Unirea Basarabiei și a Bucovinei cu România. 1917-1918. Documente*.); Gheorghe Ghimpu. *Op. cit.*, p. 352; Anton Moraru, Ion Negrei. *Op. cit.*, p. 50; Ion Negrei. *Op. cit.*, p. 28 etc.

²⁹ Gheorghe Andronachi. *Op. cit.*, p. 46, 54, 75, etc.

³⁰ „Bessarabskaia jizni” din 28 mai, 1917; Petre Cazacu. *Op. cit.*, p. 246; Mihai Adauge, Eugenia Danu, Valeriu Popovschi. *Op. cit.*, p. 27; Iurie Colesnic. *Generația Unirii*, p. 22; Alexandru Chiriac. *Membrii Sfatului Țării (1917-1918). Dicționar*. – București, 2001, p. 72; Constantin Aldea. *Pagini dintr-o istorie zbuciumată. Basarabia până în anul 1920*. – București, 1993, p. 105; Andrei Popovici. *The Political Status of Bessarabia*, p. 127 etc.

³¹ A. S. Esaulenko. *Op. cit.*, p. 48; D. I. Antoniuk, S. Ia. Afteniuk, A. S. Esaulenko. „Sfatul Țării” – organ antipopular, p. 32; idem. „Sfatul Țării” – antinarodnii organ, p. 27 etc.

³² Hristea Dăscălescu. *Op. cit.*, p. 29; Anton Moraru, Ion Negrei. *Op. cit.*, p. 50; Anton Moraru. *Istoria românilor. Basarabia și Transnistria. (1812 – 1993)*. – Chișinău, 1995, p. 155 etc.

³³ Pantelimon Halippa, Anatolie Moraru. *Testament pentru urmași*. – Chișinău, 1991, p. 35 etc.

³⁴ *O pagină din istoria Basarabiei. Sfatul Țării (1917-1918)*, p. 91; Dimitrie Bogos. *Op. cit.*, p. 79 etc.

³⁵ „Școala Moldovenească”, 1917, nr. 2-4, p. 55; „Bessarabskaia jizni” din 30 mai, 1917; Gheorghe Andronachi. *Op. cit.*, p. 75; Hristea Dăscălescu. *Op. cit.*, p. 31; Dimitrie Bogos. *Op. cit.*, p. 74; Iurie Colesnic. *Basarabia necunoscută*. – Chișinău, 1993, p. 61; Alexandru Chiriac. *Op. cit.*, p. 72, 106, 124; Ion Negrei. *Op. cit.*, p. 28 etc.

³⁶ „Școala Moldovenească”, 1917, nr. 2-4, p. 55; Iurie Colesnic. *Op. cit.*, p. 61; Ion Negrei. *Op. cit.*, p. 28; Dimitrie Bogos. *Op. cit.*, p. 74 etc.

³⁷ „Școala Moldovenească”, 1917, nr. 2-4, p. 55-56.

³⁸ „Limba moldovenească, – spunea, spre exemplu, învățătorul Buciușcan, – e atât de săracă, încât am putea spune că noi nu avem limbă. Ne lipsesc cele mai multe cuvinte... De unde să le luăm? De la mocani ori de la franceji? Nicidecum! Să le luăm de la ruși, căci cu ei avem

Însă lor li s-a dat o ripostă decisivă din partea majorității vorbitorilor. Același Ștefan Ciobanu, de exemplu, le-a răspuns în felul următor celor alde Buciușcan și Dimitriu, care, deznaționalizați fiind, își băteau joc de propria limbă fără să se refere la cauzele degradării ei: „Este o greșeală să se creadă că noi nu vom putea începe învățătura în moldovenește din pricina sărăciei limbii. Limba noastră nu este deloc săracă. Dimpotrivă, chiar din Basarabia au ieșit mulți scriitori români mari, care au avut o limbă bogată, ca A. Donici, I. Sârbu, C. Stamati, B. P. Hasdeu și alții”³⁹. Mai remarcăm că anume la Congresul gubernial al învățătorilor din Basarabia din mai 1917, poetul Alexei Mateevici, polemizând (alături de Ștefan Ciobanu, Pan Halippa, Ion Buzdugan, Iustin Frățiman, Ion Codreanu ș.a.) cu învățătorii deznaționalizați, a rostit celebrele fraze: „Da, suntem moldoveni, fii ai vechii Moldove, însă facem parte din marele trup al românismului, așezat prin România, Bucovina și Transilvania”⁴⁰ și „N-avem două limbi și două literaturi, ci numai una, aceeași cu cea de peste Prut”⁴¹.

În genere însă importanța Congresului gubernial al învățătorilor din ținut din 25-28 mai 1917 (care a cerut, de altfel, chiar și înființarea, pentru basarabeni, a unor catedre de limbă, literatură și istorie pe lângă Universitățile din Odesa și Kiev⁴²) constă în faptul că „... a pus bazele conceptului de școală națională, școală de tip nou, democratică, ce se deosebea radical de școala țaristă, care făcuse ravagii în Basarabia”⁴³. Iată de ce, absolut toate deciziile care au mai fost adoptate, ulterior în spațiul basarabean de școală, inclusiv cele ale Congresului militar-moldovenesc⁴⁴, s-au bazat, desigur, pe hotărârile Congresului

de aface” („Bessarabskaia jizni” din 30 mai, 1917; „Școala Moldovenească”, 1917, nr. 2-4, p. 65. Vezi, de asemenea: Dimitrie Bogos. *Op. cit.*, p. 74-75; Alexandru Chiriac. *Op. cit.*, p. 57, 72, 124; Ion Negrei. *Op. cit.*, p. 28-29 etc).

³⁹ „Bessarabskaia jizni” din 30 mai, 1917; „Școala Moldovenească”, 1917, nr. 2-4, p. 67. Vezi, de asemenea: Petre Cazacu. *Op. cit.*, p. 246; Dimitrie Bogos. *Op. cit.*, p. 74-75; Hristea Dăscălescu. *Op. cit.*, p. 31-32; Alexandru Chiriac. *Op. cit.*, p. 57, 72, 124 etc.

⁴⁰ „Școala Moldovenească”, 1917, nr. 2-4, p. 75; Hristea Dăscălescu. *Op. cit.*, p. 30-31; Onisifor Ghibu. *Pe baricadele vieții...*, p. 195; Dimitrie Bogos. *Op. cit.*, p. 73; Mihai Adauge, Eugenia Danu, Valeriu Popovschi. *Op. cit.*, p. 27; Gheorghe Ghimpu. *Op. cit.*, p. 335; Nicolae Ciachir. *Basarabia sub stăpânire țaristă (1812 -1917)*. – București, 1992, p. 94; Iurie Colesnic. *Doina dorurilor noastre*. – Chișinău, 1990, p. 85, 138, 163; idem. *Generația Unirii*, p. 22-23; Alexei Mateevici. *Opere*. Ediție critică de Ion Nuță, Efim Levit, Sava Pânzaru, volumul I. – Chișinău, 1993, p. 92 etc.

⁴¹ „Școala Moldovenească”, 1917, nr. 2-4, p. 75; Hristea Dăscălescu. *Op. cit.*, p. 32; Mihai Adauge, Eugenia Danu, Valeriu Popovschi. *Op. cit.*, p. 27-28; Gheorghe Ghimpu. *Op. cit.*, p. 336; *O pagină din istoria Basarabiei. Sfatul Țării (1917-1918)*, p. 90; Iurie Colesnic. *Doina dorurilor noastre*, p. 85; Alexei Mateevici. *Opere*. Ediție critică de Ion Nuță, Efim Levit, Sava Pânzaru, volumul I. – Chișinău, 1993 p. 92 etc.

⁴² „Școala Moldovenească”, 1917, nr. 2-4, p. 79-80; Ștefan Ciobanu. *Unirea Basarabiei*, p. 111; Dimitrie Bogos. *Op. cit.*, p. 76; Onisifor Ghibu. *Pe baricadele vieții...*, p. 197-198; Ion Inculeț. *O revoluție trăită*. – Chișinău, 1994, p. 63; *O pagină din istoria Basarabiei. Sfatul Țării (1917-1918)*, p. 91; Anton Moraru. *Istoria românilor. Basarabia și Transnistria. (1812 – 1993)*, p. 157; Ion Negrei. *Op. cit.*, p. 29 etc.

⁴³ Ion Negrei. *Op. cit.*, p. 30.

⁴⁴ Arhiva Națională a Republicii Moldova (în continuare se va cita: ANRM), Fond 727, inventar 2, dosar 3, f. 17-18.

gubernial al învățătorilor din provincie din luna mai 1917 și nicidecum pe hotărârile Congresului învățătoresc din aprilie 1917, însemnătatea căruia este vădit exagerată, spre regret, în una din lucrările istoricului Ștefan Purici, apărută recent⁴⁵. Apropo, în lucrarea sa Ștefan Purici nu numai că exagerează, fără niciun temei, importanța Congresului gubernial al învățătorilor din Basarabia din 10-13 aprilie 1917, dar, în genere, oglindește greșit lucrările lui, deoarece nu la acest for s-a decis „transformarea”, după cum scrie autorul, începând cu 1 septembrie 1917, a școlilor rusești din localitățile rurale cu populație majoritară românească în „școale moldovenești” sau „înființarea” unor școli românești „în urbele provinciei”, sau „întemeierea” unui liceu de băieți și a unuia de fete, cu limba română de predare, „în Chișinău și în ținuturile unde moldovenii sunt în majoritate”, sau „deschiderea” la Universitatea din Odesa și la cea din Kiev „a unor catedre de limbă, literatură și istorie moldovenească, până când se va înființa o Universitate la Chișinău”⁴⁶, ci la Congresul gubernial al învățătorilor din Basarabia din 25-28 mai 1917⁴⁷. Prin urmare, confundând primul Congres gubernial al învățătorilor cu Congresul al doilea, precum și deciziile adoptate în cadrul lor, Ștefan Purici comite o banală eroare științifică.

În primăvara și vara anului 1917 a avut loc și o serie de congrese județene ale învățătorilor (la Chișinău, Orhei, Hotin, Bălți, Tighina etc.), la care, de asemenea, una din întrebările principale de pe ordinea de zi era cea a limbii materne.

Ziarul „Cuvânt moldovenesc”, spre exemplu, publicând o amplă informație despre felul cum a decurs congresul învățătorilor din județul Bălți, care și-a desfășurat lucrările între 7 și 10 mai 1917⁴⁸, scrie că „... la urma urmei, adunarea a primit următoarele hotărâri: 1) în satele și târgușoarele din ținutul Bălțului cu locuitori moldoveni, învățătura de la toamna anului 1917 să se facă în limba moldovenească, începând cu copiii din cel dintâi an de învățatură; ...2) în satele cu locuitori de mai multe neamuri să se deschidă clase paralele cu predarea învățaturii în limba copiilor...”⁴⁹. Fără să facă comentarii speciale și fără să atâșe spiritele, ziarul mai precizează că în cadrul discuțiilor, extrem de aprinse, de la acest congres, pentru școala națională s-au pronunțat cu destulă fermitate „moldovenii Fală, Vraghii, Leahu, Pelivan, preotul Dimitriu și Melnicu”⁵⁰, „străinii Șișko, Kamensky,

⁴⁵ Vezi: Ștefan Purici. *Introducere în Istoria Basarabiei*, p. 111.

⁴⁶ Ibidem.

⁴⁷ Vezi: „Bessarabskaia jizni” din 30 mai, 1917; Ștefan Ciobanu. *Op. cit.*, p.111-112; *Unirea Basarabiei și a Bucovinei cu România. 1917-1918. Documente*, p. 32-34; *O pagină din istoria Basarabiei. Sfatul Țării (1917-1918)*, p. 91; Mihai Adauge, Eugenia Danu, Valeriu Popovschi. *Op. cit.*, p. 27-28; Ion Negrei. *Op. cit.*, p. 29 etc.

⁴⁸ „Cuvânt Moldovenesc” din 17 mai 1917; ANRM, Fond 67, inventar 1, dosar 8, f. 27-28; Hristea Dăscălescu. *Op. cit.*, p. 34; Onisifor Ghibu. *Cu gândul la Basarabia*, p. 81-82; Petre Cazacu. *Op. cit.*, p. 245; Gheorghe Andronachi. *Op. cit.*, p. 72; Dimitrie Bogos. *Op. cit.*, p.80; Pantelimon Halippa, Anatolie Moraru. *Op. cit.*, p. 35; Mihai Adauge, Eugenia Danu, Valeriu Popovschi. *Op. cit.*, p. 22-23 etc.

⁴⁹ „Cuvânt Moldovenesc” din 17 mai 1917. Vezi, de asemenea: ANRM, Fond 67, inventar 1, dosar 8, f. 27-28.

⁵⁰ „Cuvânt Moldovenesc” din 17 mai 1917. Vezi, de asemenea: Petre Cazacu. *Op. cit.*, p. 245; Gheorghe Andronachi. *Op. cit.*, p. 72; Hristea Dăscălescu. *Op. cit.*, p. 34; Pantelimon Halippa, Anatolie Moraru. *Op. cit.*, p. 35; Mihai Adauge, Eugenia Danu, Valeriu Popovschi. *Op. cit.*, p. 22-23 etc.

Nikolin și Vesterman⁵¹, iar „domnii Serebrennikov, Voskresensky, Tekeji și Bucinsky au lucrat prin toate chipurile ca să rămâie școala ca până acum”⁵².

În spiritul congresului învățătorilor din județul Bălți și-a desfășurat lucrările și congresul învățătorilor din județul Hotin (iunie 1917)⁵³, care s-a pronunțat la fel de categoric față de introducerea în școli a instruirii elevilor în limba maternă.

Ziarul „Svobodnaia Bessarabia”, care publică mai multe informații deosebit de interesante despre lucrările congresului respectiv, printre altele, scrie: „...Congresul a luat, apoi, în dezbateri problema școlii naționale. Vechiul guvern, menționau vorbitorii, s-a distrus pe sine din cauza centralizării excesive, din cauză că înăbușea spiritul național. Însă fiecare nație se manifestă doar prin limba ei, contribuind la îmbogățirea patrimoniului cultural universal. Școala trebuie să fie națională în cel mai larg sens al cuvântului... Învățătura în localitățile ținutului trebuie să se facă în limba maternă, începând chiar din primele clase”⁵⁴.

Însă, nu numai învățătorii s-au ridicat atunci în apărarea limbii materne. Alături de ei, în această mișcare se încadraseră și liceenii⁵⁵, ca să nu mai vorbim de studenți, de preoți, de țărani de prin sate, dar, mai ales, de soldații din diferite unități militare, al căror „zel cu care luptau pentru școală” și a căror „dorință de a învăța carte”, după cum afirmă Hristea Dăscălescu, „nu cunoștea margini”⁵⁶.

Astfel, la grandiosul miting, organizat la 18 aprilie 1917 de către ostașii și ofițerii moldoveni din garnizoana militară a orașului Odesa, la care au participat peste 10 000

---

⁵¹ „Cuvânt Moldovenesc” din 17 mai 1917. Vezi, de asemenea: Petre Cazacu. *Op. cit.*, p. 245; Gheorghe Andronachi. *Op. cit.*, p. 72; Pantelimon Halippa, Anatolie Moraru. *Op. cit.*, p. 35; Mihai Aduage, Eugenia Danu, Valeriu Popovschi. *Op. cit.*, p. 23 etc.

⁵² „Cuvânt Moldovenesc” din 17 mai 1917. Vezi, de asemenea: Petre Cazacu. *Op. cit.*, p. 245; Gheorghe Andronachi. *Op. cit.*, p. 72 etc.

⁵³ Mihai Aduage, Eugenia Danu, Valeriu Popovschi. *Op. cit.*, p. 36.

⁵⁴ „Svobodnaia Bessarabia” din 24 iunie 1917.

⁵⁵ În acest sens, prezintă un vădit interes scrisoarea elevilor de la gimnaziul din Soroca publicată la 26 aprilie 1917 pe paginile ziarului «Cuvânt moldovenesc», în care se afirmă: „Noi, ghimnaziștii moldoveni din ghimnazia Sorociei, foarte ne-am bucurat când am aflat din gazeta «Cuvânt moldovenesc» că s-a alcătuit un partid național moldovenesc cu scopul să dobândească pentru țara noastră drepturile de sinecârmuire și de propășire pe calea luminii... Și iată că noi răspundem la strigarea partidului național și ne punem sub steagul lui mareț. Noi ne recunoaștem moldoveni, măcar că stăpânirea veche puna toate puterile ca să ne facă ruși... Stăpânirea veche n-a câștigat decât ura noastră împotriva ei. Toate uneltirile stăpânirii vechi de a stârpi iubirea noastră către țară, către limba și obiceiurile vechi ale țării, n-au fost de ajuns ca să ne omoare. Și acum noi sântem gata să sprijinim steagul național moldovenesc și vă încredințăm cu iscăliturile noastre că precum până acum, tot așa și înainte vom răspândi ideile naționale printre moldoveni, dintre care o mare parte se află în bezna întunerului... Sântem încredințați că toți, care au un suflet moldovenesc... vor urma pilda noastră și-și vor ridica glasul, ca să sprijine steagul de luptă, ridicat pentru dobândirea drepturilor călceate...” („Cuvânt moldovenesc” din 26 aprilie 1917. Vezi, de asemenea: Ștefan Ciobanu. *Unirea Basarabiei*, p. 97-98; Ion Inuleț. *O revoluție trăită*, p. 73 etc.).

⁵⁶ Hristea Dăscălescu. *Op. cit.*, p. 26.

de militari și civili⁵⁷ (alți autori indică cifrele de 6 000⁵⁸, 20 000⁵⁹ și chiar de 60 000⁶⁰ de oameni), a fost adoptată următoarea hotărâre în susținerea limbii materne și lărgirii sferelor de întrebuintare a ei: „...În Basarabia, ocârmuirea locală și judecățile vor trebui să se îndeplinească de sus până jos de către slujbași ieșiți din sânul norodului și în limba norodului. Limba rusească să fie numai pentru legăturile cu stăpânirea de sus... Învățătura în toate școlile din Basarabia trebuie să se facă în limba norodului. Limba rusească se va învăța ca învățătură deosebită. Învățământul va fi fără plată și îndatoritor pentru toți, pentru băieți și pentru fete, iar cei, care nu-și vor da copiii la învățătură vor trebui să fie trași la răspundere. Viața bisericească trebuie să fie și ea întocmită așa, ca să răspundă mai bine nevoilor norodului. Fiind înfățișătoarea sufletească a credincioșilor, biserica trebuie să vorbească în limbile lor: pentru moldoveni – în moldovenește, pentru ucraineni – în limba ucraineană, pentru bulgari – în limba bulgărească și așa mai departe. În fruntea bisericii trebuie să fie un mitropolit moldovan, ales de preoți și de mireni... Moldovenii să nu fie duși la oaste în afara Basarabiei, ci să învețe pe loc, în țară, slujba ostășească în limba moldovenească. Limba rusească să rămână numai pentru comanda mai înaltă...”⁶¹.

Hotărâri similare, în ordinea respectivă de idei, au adoptat, de asemenea, soldații și ofițerii moldoveni din garnizoana militară a orașului Chișinău la mitingul lor din 4 iunie 1917⁶², cei din garnizoana militară a orașului Tighina la mitingul din 14 iulie 1917⁶³, cei din garnizoana militară a orașului Sevastopol la mitingurile din 7⁶⁴ și

⁵⁷ „Cuvânt Moldovenesc” din 26 aprilie 1917. Vezi, de asemenea: Ștefan Ciobanu. *Unirea Basarabiei*, p. 38, 92-93; Ion Nistor. *Basarabia sub dominațiunea românească. La 20 de ani de la Unire*. – Cernăuți, 1938, p. 26; *Cartea Unirii. 1918-1928*. – București, 1929, p. 52.; Pantelimon Halippa, Anatolie Moraru. *Op. cit.*, p. 34, 143; Mircea Mușat, Ion Ardeleanu. *De la statul geto-dac la statul român unitar*. – București, 1983, p. 557; Iurie Colesnic. *Geneza Unirii*, p. 21; *Unirea Basarabiei și a Bucovinei cu România. 1917-1918. Documente*, p. 29; Mihai Adauge, Eugenia Danu, Valeriu Popovschi. *Op. cit.*, p. 19; Romulus Cioflec. *Op. cit.*, p. 251; A. S. Esaulenko. *Op. cit.*, p. 32 etc.

⁵⁸ Ștefan Ciobanu. *Basarabia: populația, istoria, cultura*, p. 65.

⁵⁹ Onisifor Ghibu. *Cu gândul la Basarabia*, p. 70; Gheorghe Ghimpu. *Conștiința națională a românilor moldoveni* (Lucrare de sinteză cu texte antologice). – Chișinău, 1999, p. 336; idem. *Conștiința națională a românilor moldoveni* (Lucrare de sinteză cu texte antologice. Ediția a 2-a revăzută și completată de autor). – Chișinău, 2002, p. 351 etc.

⁶⁰ Vitalie Ciobanu. *Militarii basarabeni în mișcarea națională din anii 1917-1918*. Teză de doctor în științe istorice. – Chișinău, 2003, p. 49.

⁶¹ „Cuvânt Moldovenesc” din 26 aprilie 1917; „Svobodnaia Bessarabia” din 29 aprilie 1917. Vezi, de asemenea: Ștefan Ciobanu. *Unirea Basarabiei*, p. 92-93; *Unirea Basarabiei și a Bucovinei cu România. 1917-1918. Documente*, p. 29-30; Mihai Adauge, Eugenia Danu, Valeriu Popovschi. *Op. cit.*, p. 19-20 etc.

⁶² Ștefan Ciobanu. *Op. cit.*, p. 46; Mihai Adauge, Eugenia Danu, Valeriu Popovschi. *Op. cit.*, p. 29; Gheorghe Ghimpu. *Conștiința națională a românilor moldoveni* (Lucrare de sinteză cu texte antologice. Ediția a 2-a revăzută și completată de autor), p. 352 etc.

⁶³ „Cuvânt Moldovenesc” din 25 iulie 1917. Vezi, de asemenea: Ștefan Ciobanu. *Op. cit.*, p. 121-122; Mihai Adauge, Eugenia Danu, Valeriu Popovschi. *Op. cit.*, p. 40 etc.

⁶⁴ *O pagină din istoria Basarabiei. Sfatul Țării (1917-1918)*, p. 158-159; Mihai Adauge, Eugenia Danu, Valeriu Popovschi. *Op. cit.*, p. 37-38 etc.

29⁶⁵ iulie 1917, cei din numeroasele unități ale armatei ruse de pe Frontul român, care și-au trimis delegații, special în acest scop, la memorabilele întruniri comune de la Iași din 2 și 30 august 1917⁶⁶, precum și țărani din foarte multe sate basarabene (e vorba de zeci și sute de localități) în cadrul adunărilor de obște, ce s-au desfășurat pe parcursul primăverii, verii și, mai ales, a toamnei anului 1917. Avem în vedere adunările de obște din satele Pociumbeni (22 septembrie 1917)⁶⁷, Pociumbăuți (28 septembrie 1917)⁶⁸, Țâghira (1 octombrie 1917)⁶⁹, Vulpești (1 octombrie 1917)⁷⁰, Zahorancea (1 octombrie 1917)⁷¹, Cucuieții Vechi (27 octombrie 1917)⁷², Rădeni (27 octombrie 1917)⁷³, Hiliuți (28 octombrie 1917)⁷⁴, Sturzeni (28 octombrie 1917)⁷⁵, Cucuieții Noi (29 octombrie 1917)⁷⁶, Gălășeni (29 octombrie 1917)⁷⁷, Pârlița (29 octombrie 1917)⁷⁸, Mălăești (4 noiembrie 1917)⁷⁹, Glodeni (18 noiembrie 1917)⁸⁰, Cetireni (19 noiembrie 1917)⁸¹, Pârjota (19 noiembrie 1917)⁸², Todirești (19 noiembrie 1917)⁸³, Berești (1 decembrie 1917)⁸⁴, Borisăuca (1 decembrie 1917)⁸⁵, Iablona Veche (1 decembrie 1917)⁸⁶, Mânzâtești (1 decembrie 1917)⁸⁷, Unțești (1 decembrie

⁶⁵ *O pagină din istoria Basarabiei. Sfatul Țării (1917-1918)*, p. 160-161 etc.

⁶⁶ „Cuvânt Moldovenesc” din 2 august 1917; „Școala Moldovenească”, 1917, nr. 2-4, p. 129-130. Vezi, de asemenea: Ștefan Ciobanu. *Op. cit.*, p. 145-146; Hristea Dăscălescu. *Op. cit.*, p. 21-22; *Unirea Basarabiei și a Bucovinei cu România. 1917-1918. Documente*, p. 39-40; Mihai Adauge, Eugenia Danu, Valeriu Popovschi. *Op. cit.*, p. 51 etc.

⁶⁷ ANRM, Fond 727, inventar 2, dosar 15, partea a 2-a, f. 228-228 verso.

⁶⁸ *Ibidem*, f. 227.

⁶⁹ *Ibidem*, f. 188.

⁷⁰ *Ibidem*, dosar 15, partea 1, f. 118.

⁷¹ *Ibidem*, f. 117.

⁷² *Ibidem*, f. 82-82 verso.

⁷³ *Ibidem*, f. 101.

⁷⁴ *Ibidem*, f. 134.

⁷⁵ *Ibidem*, f. 133.

⁷⁶ *Ibidem*, f. 131.

⁷⁷ *Ibidem*, f. 81.

⁷⁸ *Ibidem*, f. 130.

⁷⁹ *Ibidem*, f. 80.

⁸⁰ *Ibidem*, f. 122.

⁸¹ *Ibidem*, f. 119.

⁸² *Ibidem*, f. 78.

⁸³ *Ibidem*, f. 129.

⁸⁴ *Ibidem*, f. 116.

⁸⁵ *Ibidem*, f. 123.

⁸⁶ *Ibidem*, f. 136.

⁸⁷ *Ibidem*, f. 125.

1917)⁸⁸ – **judetul Bălți**; Bobulești (27 septembrie 1917)⁸⁹, Gvozdova (27 septembrie 1917)⁹⁰, Țâra (29 septembrie 1917)⁹¹, Ghindești (29 septembrie 1917)⁹², Putinești (2 octombrie 1917)⁹³, Șuri (3 octombrie 1917)⁹⁴, Slobozia-Cușălăuca (5 octombrie 1917)⁹⁵, Ivanovca (10 octombrie 1917)⁹⁶, Sevrova (10 octombrie 1917)⁹⁷, Gura-Camenca (27 octombrie 1917)⁹⁸ – **judetul Soroca**; Ialoveni (1 octombrie 1917)⁹⁹, Sociteni (2 octombrie 1917)¹⁰⁰, Brăila (3 octombrie 1917)¹⁰¹, Dănceni (3 octombrie 1917)¹⁰², Tochila (3 octombrie 1917)¹⁰³, Nimoreni (4 octombrie 1917)¹⁰⁴, Milești (5 octombrie 1917)¹⁰⁵, Pârjolteni (6 octombrie 1917)¹⁰⁶, Suruceni (6 octombrie 1917)¹⁰⁷, Budești (8 octombrie 1917)¹⁰⁸, Vălcineț (8 octombrie 1917)¹⁰⁹, Băcioi (9 octombrie 1917)¹¹⁰, Ciopleni (12 octombrie 1917)¹¹¹, Sângera (12 octombrie 1917)¹¹², Malcoci (14 octombrie 1917)¹¹³, Colonița (30 octombrie 1917)¹¹⁴, Goeni (30 octombrie 1917)¹¹⁵, Cheltuitori

⁸⁸ Ibidem, f. 103.

⁸⁹ Ibidem, dosar 15, partea a 2-a, f. 252.

⁹⁰ Ibidem, f. 258.

⁹¹ Ibidem, f. 267-267 verso.

⁹² Ibidem, f. 277-278.

⁹³ Ibidem, f. 259.

⁹⁴ Ibidem, f. 287-290.

⁹⁵ Ibidem, f. 281-281 verso.

⁹⁶ Ibidem, f. 261-261 verso.

⁹⁷ Ibidem, f. 144.

⁹⁸ Ibidem, f. 262.

⁹⁹ Ibidem, dosar 15, partea 1, f. 7-7 verso.

¹⁰⁰ Ibidem, f. 10.

¹⁰¹ Ibidem, f. 1.

¹⁰² Ibidem, f. 9.

¹⁰³ Ibidem, dosar 15, partea a 2-a, f. 205.

¹⁰⁴ Ibidem, dosar 15, partea 1, f. 2.

¹⁰⁵ Ibidem, f. 3.

¹⁰⁶ Ibidem, dosar 15, partea a 2-a, f. 202.

¹⁰⁷ Ibidem, dosar 15, partea 1, f. 4-4 verso.

¹⁰⁸ Ibidem, f. 27-27 verso.

¹⁰⁹ Ibidem, dosar 15, partea a 2-a, f. 201.

¹¹⁰ Ibidem, dosar 15, partea 1, f. 8-8 verso.

¹¹¹ Ibidem, f. 31-31 verso.

¹¹² Ibidem, f. 5-5 verso.

¹¹³ Ibidem, f. 6-6 verso.

¹¹⁴ Ibidem, f. 36-36 verso.

¹¹⁵ Ibidem, f. 35.

(1 noiembrie 1917)¹¹⁶, Tohatin (2 noiembrie 1917)¹¹⁷, Vadul lui Vodă (2 noiembrie 1917)¹¹⁸, Hâncești (5 noiembrie 1917)¹¹⁹, Stolniceni (5 noiembrie 1917)¹²⁰, Lohănești (7 noiembrie 1917)¹²¹, Fundul-Galben (8 noiembrie 1917)¹²², Zâmbreni (14 noiembrie 1917)¹²³ – **judetul Chișinău**; Gălești (5 octombrie și 12 noiembrie 1917)¹²⁴, Peresecina (8 octombrie 1917)¹²⁵, Teleșeu (8 octombrie 1917)¹²⁶, Nișcani (26 octombrie 1917)¹²⁷, Călărași (27 octombrie 1917)¹²⁸, Zăhăicani (5 decembrie 1917)¹²⁹ – **judetul Orhei**; Ermoclia (5 octombrie 1917)¹³⁰ – **judetul C. Albă**; Cozăreni (6 octombrie 1917)¹³¹ – **judetul Hotin**; Țiganca (8 octombrie 1917)¹³², Caragaș (10 octombrie 1917)¹³³, Enichioi (10 octombrie 1917)¹³⁴, Tartaul (10 octombrie 1917)¹³⁵, Șamalia (11 octombrie 1917)¹³⁶, Fricăței (3 noiembrie 1917)¹³⁷ – **judetul Ismail** etc.

Bunăoară, în hotărârea adoptată de către delegații țăranilor din satele volostei Lăpușna, județul Chișinău, la adunarea lor de obște din 16 mai 1917, printre altele, se spune: „Noi, delegații din volostea Lăpușnei, ținutul Chișinăului, astăzi, 16 mai, anul 1917, ... am găsit de cuviință să dezbaterem nevoile neamului nostru moldovenesc din Basarabia și la urma urmei am primit următoarele hotărâri: 1) Biserica noastră moldovenească din Basarabia să fie de sine stătătoare ... și în toate satele moldovenești slujba dumnezeiască să se facă în limba noastră părintească; 2) Școala noastră trebuie să fie adevăratul izvor de lumină și știință. De aceea, toată învățătura în școlile noastre să se facă în limba moldovenească. Limba rusească să se învețe ca o învățatură deosebită, precum s-a învățat până acuma în

¹¹⁶ Ibidem, f. 34-34 verso.

¹¹⁷ Ibidem, f. 33.

¹¹⁸ Ibidem, f. 32-32 verso.

¹¹⁹ Ibidem, f. 137-137 verso.

¹²⁰ Ibidem, f. 137 verso.

¹²¹ Ibidem, f. 144.

¹²² Ibidem, f. 139.

¹²³ Ibidem, f. 145-145 verso.

¹²⁴ Ibidem, dosar 15, partea a 2-a, f. 169-169 verso; 213-213 verso.

¹²⁵ Ibidem, f. 237.

¹²⁶ Ibidem, f. 236.

¹²⁷ Ibidem, f. 168-168 verso.

¹²⁸ Ibidem, f. 167.

¹²⁹ Ibidem, dosar 15, partea 1, f. 135.

¹³⁰ Ibidem, f. 55.

¹³¹ Ibidem, f. 159-159 verso.

¹³² Ibidem, dosar 15, partea a 2-a, f. 332-333.

¹³³ Ibidem, dosar 15, partea 1, f. 54.

¹³⁴ Ibidem, f. 54.

¹³⁵ Ibidem, f. 53.

¹³⁶ Ibidem, f. 70.

¹³⁷ Ibidem, f. 162-162 verso.

școlile orășanești limba franceză și cea nemțească; 3) Judecata să se facă după legile, care le vom face noi prin aleșii noștri și să fie negreșit în limba moldovenească; 4) Toți breslașii de la diferite așezăminte ... să știe limba moldovenească; 5) Ucrainenii, bulgarii, evreii, leșii, armenii și celalte neamuri trăitoare în Basarabia au toată voia să se învețe și să se roage lui Dumnezeu în limba lor națională; 6) Toți moldovenii basarabeni, chemați la oaste, ... să-și facă această datorie negreșit în Basarabia. Comanda în oaste să se facă în limba moldovenească. Numai comanda mai înaltă să fie în limba rusească...¹³⁸

Iar acum să vedem ce se spune în interesanta rezoluție adoptată de către țaranii din satul Fricăței, județul Ismail, la adunarea de obște din 3 noiembrie 1917: „Astăzi, 3 noiembrie anul 1917, noi, țaranii din comuna Fricăței, ținutul Ismailului, adunându-ne pentru dezbateră nevoilor noastre și după o sfătuire îndelungată între noi, am primit următoarele hotărâri: 1) În toate satele moldovenești învățătura în școală trebuie să se facă în moldovenește. Limba rusească să se predeie în cel de pe urmă an de învățatură. Trebuie să se deschidă cât mai multe școli mijlocii – gimnazii și seminaruri moldovenești de învățători... Învățătura trebuie să fie îndatoritoare pentru băieți și fete și pe socoteala țării. Școlile moldovenești trebuie numaidecât să fie deschise din toamna anului acestuia – 1917...; 2) Bisericele să fie ocârmuite de preoți și dascăli aleși de către săteni. În satele moldovenești slujba bisericească să se facă numaidecât în moldovenește, iar preoții să fie moldoveni; 3) Toată ocârmuirea Basarabiei, atât în sate, cât și în orașe, trebuie aleasă din sânul norodului de pe loc; 4) Judecata în toate așezămintele judecătorești, pentru moldoveni, trebuie să se facă în moldovenește; 5) Tot pământul trebuie dat țăranilor, care-l muncesc. El va fi dat norodului fără nici a plată, pe temeiul legilor făcute în adunarea întemeietoare, adică în Sfatul Țării Basarabiei. Colonizarea, adică aducerea străinilor în Basarabia, trebuie să fie oprită; 6) Basarabia trebuie să fie autonomă, fiindcă moldovenii sunt trăitorii de bază ai Basarabiei, îi întrec la număr pe ceilalți locuitori și ca o nație deosebită au dreptul să-și hotărască singuri soarta...; 7) Basarabia, fiind autonomă, va avea adunarea sa întemeietoare, adică Sfatul Țării; 8) În Basarabia autonomă toți feciorii moldoveni trebuie să facă armata (să meargă la moscali) pe loc, alcătuiind oști naționale moldovenești, iar învățătura pentru soldați să se facă în moldovenește. Limba rusă rămâne pentru comanda cea înaltă, iar comandantii oștilor trebuie să fie moldoveni sau, cel puțin, să știe moldovenește...¹³⁹

Dar iată ce se vorbește în scrisoarea membrilor corului bisericesc din satul Horodiște, județul Chișinău, care a fost trimisă la redacția ziarului „Cuvânt Moldovenesc” și publicată pe paginile lui la 21 mai 1917: „Cinstite domnule redactor! ... Noi, cu toții mai jos iscăliți, formăm un cor în limba mamei... la biserica din satul Horodiște, ținutul Chișinăului, alcătuit de dascălul nostru Vasile Movileanu. Noi suntem gata să luptăm pentru interesele și drepturile noastre, ... care până acum ne-au fost răpitate de către foștii împărați și birocrați, care ne-au ținut în bezna întunericului fără a ne da limba noastră-mamă în scumpa noastră biserică moldovenească și școală. Acum, când bunul Dumnezeu a binevoit, noi voim, ca: 1) să avem limba mamei în biserică ...; 2) școala să ne fie în limba noastră-mamă, ca să știm ce învățăm, nu ca până acuma, când nu înțelegeam deloc

¹³⁸ „Cuvânt Moldovenesc” din 24 mai 1917. Vezi, de asemenea: Ștefan Ciobanu. *Op. cit.*, p. 104-105; Hristea Dăscălescu. *Op. cit.*, p. 7; Ion Inculeț. *Op. cit.*, p. 72; Mihai Aduage, Eugenia Danu, Valeriu Popovschi. *Op. cit.*, p. 24; *Basarabia și basarabeni*. Culegere de documente și materiale. Alcătuitori: Mihai Aduage, Alexandru Furtună. – Chișinău, 1991, p. 219-220 (în continuare se va cita: *Basarabia și basarabeni*. Culegere de documente și materiale) etc.

¹³⁹ ANRM, Fond 727, inventar 2, dosar 15, partea 1, f. 162-162 verso.

învățătura în limba străină; 3) judecata și ocârmuirea să se facă în limba noastră; 4) slujba ostășească să se facă, pentru noi, moldovenii, pe loc și comanda să fie în limba noastră; 5) tot pământul să treacă pe seama celor care îl muncesc... Deci, acum ori niciodată să strigăm cu toții: Trăiască Basarabia autonomă! Trăiască Basarabia slobodă...¹⁴⁰

În aceeași ordine de idei, este de-a dreptul impresionantă și scrisoarea țăranului Filimon Marian din Transnistria de pe data de 8 mai 1917, care-i relatează lui Pan Halippa că și românii de acolo s-au ridicat cu hotărâre în apărarea limbii lor, rugându-l în încheiere: „... să vă fie jale și de noi, cei de pe malul Nistrului cel din stânga, din gubernia Hersonului și să ne dați îndreptare ce să facem ca să nu fim lipsiți de aceleași drepturi pe care le au basarabenii. Căci, pe malul Nistrului toate satele sunt moldovenesti, iar preoții îs mai mult ruși și tare ni-i întunerice cu așa slujire”¹⁴¹. (Făcând o paranteză, vom menționa că în perioada analizată, Pan Halippa a primit scrisori și de la mulți alți țărani, inclusiv scrisoarea lui Simion Culic din județul Soroca de pe data de 24 noiembrie 1917, în care sunt abordate aceleași probleme ale limbii, școlii, bisericii naționale¹⁴² și care l-a impresionat atât de puternic, încât în răvașul de răspuns din 30 decembrie 1917 distinsul om politic i-a scris acestui țăran următoarele cuvinte: „De mult n-am mai simțit atâta mulțumire sufletească, decât acum, după cetirea acestui memoriu al unui om pe care nu-l știu, dar pe care pot să zic că mi l-am făcut frate și prieten cu fiecare rând cetit. Câtă limpezală în mintea acestui om politic! Dac-ar fi în Sfatul Țării, nu mi-ar fi așa de frică pentru soarta lui și, mai ales, pentru soarta țării! Ce bine-mi pare că mai sunt oameni, care se gândesc cu dragoste la țară și la viitorul ei! Oricum, raportul acesta trebuie adus la cunoștința bărbaților noștri de stat. Pan Halippa, 30 decembrie 1917”¹⁴³).

Așadar, „în loc să ceară pământ, inventar agricol, suprimarea impozitelor și alte bunuri de ordin material”¹⁴⁴, după cum constată Hristea Dăscălescu, țăranii basarabeni s-au ridicat în 1917, alături de reprezentanții celorlalte categorii sociale, mai întâi în apărarea limbii ca valoare spirituală supremă, ceea ce constituie un fapt profund semnificativ. Or, anume ei, cei care constituiau „talpa țării”, doreau, în primul rând, „să li se dea învățătura și rugăciunea în limba mamei pentru hrana lor sufletească”¹⁴⁵, după cum precizează același H. Dăscălescu.

De menționat că, sub presiunea puternică a opiniei publice, oficialitățile de atunci din Basarabia erau nevoite să întreprindă și unele acțiuni concrete în vederea reabilitării în ținut a limbii române. Astfel, zemstva gubernială a Basarabiei, la una din ședințele sale de la începutul lui iunie 1917¹⁴⁶, a decis să se adreseze, în cel mai scurt timp posibil, către instanțele corespunzătoare de la Petrograd și să obțină permisiunea, ca gimnaziile

¹⁴⁰ „Cuvânt Moldovenesc” din 21 mai 1917. Vezi, de asemenea: Ștefan Ciobanu. *Op. cit.*, p. 101; Hristea Dăscălescu. *Op. cit.*, p. 7; Mihai Adauge, Eugenia Danu, Valeriu Popovschi. *Op. cit.*, p. 26, etc.

¹⁴¹ Biblioteca Academiei Române, Secția manuscrise, Fond personal „Pan Halippa”, cota S – CZII, f. 1. Vezi, de asemenea: Ștefan Ciobanu. *Op. cit.*, p. 99-100; *Basarabia și basarabenii*. Culegere de documente și materiale, p. 250 etc.

¹⁴² ANRM, Fond 727, inventar 2, dosar 101, f. 66-70 verso.

¹⁴³ *Ibidem*, f. 71.

¹⁴⁴ Hristea Dăscălescu. *Op. cit.*, p. 8.

¹⁴⁵ *Ibidem*.

¹⁴⁶ Vezi: „Svobodnaia Bessarabia” din 9 iunie 1917; Mihai Adauge, Eugenia Danu, Valeriu Popovschi. *Op. cit.*, p. 29; Ștefan Purici. *Op. cit.*, p. 111 etc.

și școlile duhovnicești din ținut să treacă și la învățatura în limba română. Iată cum sună această hotărâre: „Să se facă un demers către Ministerul Învățământului public și Sfântul Sinod, cerând ca în gimnaziile și în școlile duhovnicești din Basarabia instruirea să se facă și în limba moldovenească, pentru ca, îndeosebi preoții, să poată cunoaște limba poporului din care se trag...”¹⁴⁷. Datorită insistenței comitetului din Bălți al Partidului Național Moldovenesc, condus de animatorul vieții publice locale Constantin Vrabie, la 18 mai 1917 zemstva acestui județ a adoptat, la ședința sa, hotărârea de a introduce limba română ca obiect de studiu în școlile de toate nivelele din județ. „După examinarea cererii comitetului din Bălți al partidului național moldovenesc privind necesitatea introducerii limbii moldovenești ca obiect de studiu în școli, – se spune în această hotărâre, – adunarea zemstvei, în rezultatul unui schimb de păreri, a decis: să se introducă în școli predarea limbii moldovenești ... Președinte al adunării – Șișco, secretar – Vlad”¹⁴⁸. O hotărâre asemănătoare urma să adopte și duma orașului Chișinău, care dăduse dispoziție ca până la 15 septembrie 1917 părinții interesați în a-și învăța copiii în limba maternă să depună la cancelarie cererile respective¹⁴⁹. În afară de aceasta, la Chișinău, Bălți, Soroca și alte localități s-a permis și organizarea unor Cursuri speciale de studiere a limbii române pentru învățători și alte pături ale populației¹⁵⁰, zemsta gubernială a Basarabiei alocând, inițial, pentru ele circa 50 000 de ruble¹⁵¹ (alți autori indică cifra de 55 000 de ruble¹⁵²). Apropos, anume în cadrul acestor cursuri, prima serie a cărora s-a desfășurat, după cum se știe, în lunile iunie-august 1917 la Chișinău¹⁵³, scriitorul Alexei Mateevici a citit pentru întâia oară nemuritoarea sa poezie „Limba noastră”¹⁵⁴, și nu la Congresul gubernial al

¹⁴⁷ „Svobodnaia Bessarabia” din 9 iunie 1917.

¹⁴⁸ ANRM, Fond 67, inventar 1, dosar 8, f. 46; Mihai Adauge, Eugenia Danu, Valeriu Popovschi. *Op. cit.*, p. 25.

¹⁴⁹ Vezi: „Izvestia Kișinevskogo soveta rabocih i soldatskih deputatov” din 7 septembrie 1917.

¹⁵⁰ Hristea Dăscălescu. *Op. cit.*, p. 34-36, 38-39; *O pagină din istoria Basarabiei. Sfatul Țării (1917–1918)*, p. 92-93, 95-96; Mihai Adauge, Eugenia Danu, Valeriu Popovschi. *Op. cit.*, p. 34, 47, 57, 58, 60; Ion Negrei. *Op. cit.*, p. 31 etc.

¹⁵¹ Hristea Dăscălescu. *Op. cit.*, p. 34; Anton Moraru. *Istoria românilor. Basarabia și Transnistria. (1812–1993)*, p. 156; Iurie Colesnic. *Doina dorurilor noastre*, p. 86; Ștefan Purici. *Op. cit.*, p. 111; *Istoria Republicii Moldova s drevneișih vremen do nașih dnei*. Coordonator: V. I. Țaranov. – Chișinău, 1997, p. 167; *Istoria Republicii Moldova din cele mai vechi timpuri până în zilele noastre*. Coordonator: V. I. Țaranov. – Chișinău, 1997, p. 155 etc.

¹⁵² Mihai Adauge, Eugenia Danu, Valeriu Popovschi. *Op. cit.*, p. 30; *O pagină din istoria Basarabiei. Sfatul Țării (1917–1918)*, p. 92 etc.

¹⁵³ Hristea Dăscălescu. *Op. cit.*, p. 34-36; Petre Cazacu. *Op. cit.*, p. 247-248; Ion Inculeț. *Op. cit.*, p. 64; Onisifor Ghibu. *Pe baricadele vieții...*, p. 243, 262; *O pagină din istoria Basarabiei. Sfatul Țării (1917–1918)*, p. 92-93; Mihai Adauge, Eugenia Danu, Valeriu Popovschi. *Op. cit.*, p. 34, 47; Iurie Colesnic. *Generația Unirii*, p. 23; Ion Negrei. *Op. cit.*, p. 31 etc.

¹⁵⁴ Vezi: „Cuvânt Moldovenesc” din 21 iunie și 20 august 1917; Hristea Dăscălescu. *Op. cit.*, p. 34-35; Mihai Adauge, Eugenia Danu, Valeriu Popovschi. *Op. cit.*, p. 34; Alexandru Chiriac. *Op. cit.*, p. 57; Iurie Colesnic. *Op. cit.*, p. 23; idem. *Doina dorurilor noastre*, p. 79, 86, 133, 160, 165-166; Alexei Mateevici. *Opere*. Ediție critică de Ion Nuță, Efim Levit, Sava Pânzaru, volumul 1. – Chișinău, 1993, p. 93 etc.

învățătorilor din ținut din luna mai 1917, după cum se afirmă greșit în unele lucrări cu caracter istoric¹⁵⁵.

E de la sine înțeles că, deopotrivă cu cerințele insistente ce se făceau auzite din partea păturilor tot mai largi ale populației basarabene în privința reabilitării limbii române și folosirii ei în toate domeniile de activitate, era înaintată cu toată fermitatea și revendicarea de a i se întoarce și haina firească – alfabetul latin. Despre aceasta vorbesc convingător multe documente istorice, în primul rând, materialele Congresului gubernial al învățătorilor moldoveni din Basarabia din 25-28 mai 1917, la care ne-am referit mai sus. Iată, spre exemplu, ce scrie ziarul „Bessarabskaia jizni” despre hotărârea de a trece scrisul limbii noastre la alfabetul latin, adoptată la Congresul respectiv, după ce învățătorul Ion Buzdugan a prezentat în fața delegațiilor un raport amplu și argumentat la temă: „Învățătorul Buzdugan a prezentat raportul despre alfabetul limbii moldovenești. Raportorul a argumentat necesitatea trecerii ei la alfabetul latin, de care moldovenii s-au folosit încă până la alipirea Basarabiei la Rusia și chiar după alipire, deoarece manualele lui Doncev, folosite în cadrul gimnaziului nr.1 din Chișinău pentru predarea limbii moldovenești, erau tipărite cu litere latine. Un șir de delegați din partea țăranilor și ai armatei, de asemenea, s-au pronunțat în favoarea alfabetului latin. Unii învățători s-au opus, motivând aceasta prin faptul că poporului îi va fi mai greu să însușească alfabetul latin, comparativ cu cel rusesc. Țăranii, însă, au ripostat, subliniind că este mult mai ușor să înveți 24 de litere ale alfabetului latin, decât pe cele 36 ale alfabetului rusesc. O cuvântare înflăcărată în apărarea alfabetului latin a rostit Pantelimon Halippa ... Cu majoritatea de voturi congresul a adoptat raportul”¹⁵⁶.

„Să ne hie de ghine cu alfabetul latinesc”¹⁵⁷ – cu astfel de cuvinte se felicitau unii pe alții participanții la for în legătură cu adoptarea acestei hotărâri importante.

Hotărâri similare au fost adoptate și în cadrul multor congrese județene ale învățătorilor. Astfel, hotărârea de a trece scrisul din Basarabia la grafia latină a adoptat-o congresul învățătorilor din județul Orhei din luna mai 1917. „În zilele de 14-17 mai 1917, – ne informează ziarul „Cuvânt moldovenesc”, – la Orhei a avut loc adunarea învățătorilor din oraș și din județ. Au fost la adunare vreo 150 de învățători. Ca președinte al adunării a fost ales A. K. Șmidt ... Despre buchiile cu care vor fi tipărite cărțile pentru școli adunarea a hotărât că, la început, ele se vor tipări cu buchii rusești, dar pe urmă trebuie să se tipărescă numai deocâț cu buchii latinești”¹⁵⁸. O hotărâre asemănătoare a fost adoptată și la congresul învățătorilor din județul Chișinău, care și-a ținut lucrările între 15 și 17 iunie 1917¹⁵⁹. Amintitul ziar de limbă rusă „Svobodnaia Bessarabia”, care reproduce mai multe secvențe de la acest congres, printre altele, menționează că, „... la finele lui,

¹⁵⁵ Gheorghe Andronachi. *Op. cit.*, p. 54.

¹⁵⁶ „Bessarabskaia jizni” din 30 mai 1917. Vezi, de asemenea: Hristea Dăscălescu. *Op. cit.*, p. 32; Dimitrie Bogos. *Op. cit.*, p. 77; Iurie Colesnic. *Basarabia necunoscută*. – Chișinău, 1993, p. 257-258; Ion Negrei. *Op. cit.*, p. 30 etc.

¹⁵⁷ Hristea Dăscălescu. *Op. cit.*, p. 32; *O pagină din istoria Basarabiei. Sfatul Țării (1917-1918)*, p. 91 etc.

¹⁵⁸ „Cuvânt Moldovenesc” din 24 mai 1917. Vezi, de asemenea: „Svobodnaia Bessarabia” din 19 mai 1917; Mihai Aduage, Eugenia Danu, Valeriu Popovschi. *Op. cit.*, p. 23 etc.

¹⁵⁹ Mihai Aduage, Eugenia Danu, Valeriu Popovschi. *Op. cit.*, p. 33.

a fost înaintată și susținută cu unanimitate de voturi propunerea de a folosi în școlile moldovenești alfabetul latin¹⁶⁰.

Bineînțeles, exemplul învățătorilor a fost urmat atunci și de către reprezentanții altor categorii sociale din Basarabia, în primul rând, de studenți, care s-au pronunțat cu aceeași hotărâre, atât în cadrul multor întruniri ordinare de-ale lor, cât și la congresul din 20 mai 1917¹⁶¹ (de altfel, la forul în cauză a ținut o cuvântare și poetul Alexei Mateevici¹⁶²) în favoarea trecerii, „fără nici un fel de șovăială”, a scrisului din provincie la alfabetul latin. La rândul lor, soldații și ofițerii moldoveni, cum ar fi cei din garnizoana militară a orașului Sevastopol, nemaivorind ca soluționarea chestiunii cu privire la introducerea alfabetului latin să fie târăgănată, au înființat, ei înșiși, către sfârșitul verii lui 1917¹⁶³, după cum se subliniază în presa timpului, „o școală moldovenească sub conducerea matelotului român de pe vaporul *Traian*, Ion Mocșa, pentru a face cunoștință cât mai repede cu litera țării-mame”¹⁶⁴.

Și, o ultimă constatare în ordinea respectivă de idei: este mai mult decât firesc faptul că, în acea perioadă zbuciumată, în apărarea alfabetului latin s-a ridicat și populația satelor basarabene. Despre aceasta vorbesc, în modul cel mai elocvent, rezoluțiile corespunzătoare adoptate în cadrul numeroaselor adunări sătenești, care au avut loc, după cum am mai menționat anterior, în primăvara, vara și toamna anului 1917, în special, la adunările de obște din satele Brânzeni, județul Orhei (20 august 1917)¹⁶⁵, Slobozia-Cușălăuca, județul Soroca (5 octombrie 1917)¹⁶⁶, Tohatin, județul Chișinău (2 noiembrie 1917)¹⁶⁷, Fricăței, județul Ismail (3 noiembrie 1917)¹⁶⁸, la întrunirea delegaților țăranilor din satele Sălcuța, Iordanovca, Cera-Murza, Carabetovca, Plopi-Știubei, Căușenii-Vechi, Zaim, Taraclia, Opaci și Batâr, județul Tighina, de la 1 decembrie 1917¹⁶⁹ etc.

¹⁶⁰ „Svobodnaia Bessarabia” din 18 iunie 1917. Vezi, de asemenea: Mihai Aduage, Eugenia Danu, Valeriu Popovschi. *Op. cit.*, p. 33 etc.

¹⁶¹ „Școala Moldovenească”, 1917, nr. 2-3, p. 109-121; „Cuvânt moldovenesc” din 24 mai 1917; „Svobodnaia Bessarabia” din 24 mai 1917; Onisifor Ghibu. *Pe baricadele vieții...*, p. 154; Mihai Aduage, Eugenia Danu, Valeriu Popovschi. *Op. cit.*, p. 25-26 etc.

¹⁶² *Istoria literaturii moldovenești*. În trei volume, volumul 2. – Chișinău, 1988, p. 631; Alexei Mateevici. *Opere*. Ediție critică de Ion Nuță, Efim Levit, Sava Pânzaru, volumul I. – Chișinău, 1993, p. 91; Iurie Colesnic. *Doina dorurilor noastre*, p. 84; Mihai Aduage, Eugenia Danu, Valeriu Popovschi. *Op. cit.*, p. 25-26 etc.

¹⁶³ „Cuvânt Moldovenesc” din 31 august 1917.

¹⁶⁴ *Ibidem*. Vezi, de asemenea: Pantelimon Halippa, Anatolie Moraru. *Op. cit.*, p. 36; *O pagină din istoria Basarabiei. Sfatul Țării (1917–1918)*, p. 161 etc.

¹⁶⁵ ANRM, Fond 727, inventar 2, dosar 3, f. 17; „Cuvânt Moldovenesc” din 20 august 1917. Vezi, de asemenea: Ștefan Ciobanu. *Op. cit.*, p. 123-124; Ion Inculeț. *Op. cit.*, p. 73; H. Dăscălescu. *Op. cit.*, p. 7; Mihai Aduage, Eugenia Danu, Valeriu Popovschi. *Op. cit.*, p. 48-49 etc.

¹⁶⁶ ANRM, Fond 727, inventar 2, dosar 15, partea a 2-a, f. 281-281 verso.

¹⁶⁷ *Ibidem*, dosar 15, partea 1, f. 33; Arhivele Naționale ale României, București, Fond personal „Ion Pelivan”, dosar 343, f. 1-3.

¹⁶⁸ ANRM, Fond 727, inventar 2, dosar 15, partea 1, f. 162-162 verso.

¹⁶⁹ „Svobodnaia Bessarabia” din 2 decembrie 1917.

„În toate satele moldovenești, – se spune, bunăoară, în hotărârea adunării obștii satului Fricăței, județul Ismail, de la 3 noiembrie 1917, – învățătura în școală trebuie să se facă în moldovenește, ... iar cărțile de învățătură să fie scrise cu buchii latinești”¹⁷⁰.

Deci în ce fel ar mai putea fi înțelese afirmațiile unora¹⁷¹, cum că în 1918 alfabetul latin ar fi fost adus la noi cu de-a sila, „pe vârful de baionetă”¹⁷², dacă în 1917 opinia publică din Basarabia s-a ridicat cu atâta hotărâre în apărarea acestuia și a limbii noastre mult pătimate?

Evident, în fruntea luptei pentru limba română, ce se declanșase în anul 1917 în spațiul dintre Prut și Nistru, s-au aflat anumite forțe politice, în primul rând, Partidul Național Moldovenesc, programul căruia conținea, după cum se știe, și câteva puncte speciale care prevedeau ca „limba națională a poporului”, călcată cu cruzime în picioare de autoritățile țariste timp de peste o sută de ani, să fie introdusă absolut în toate sferele vieții din ținut: administrație, școală, biserică¹⁷³ etc.

Însă un mare rol în mobilizarea basarabenilor la această luptă l-au jucat și alte organizații locale, printre ele evidențiindu-se, îndeosebi, Comitetul Executiv Central Moldovenesc al Sfaturilor de deputați ai soldaților, marinarilor și ofițerilor, condus de Gherman Pântea. Creat la 23 iulie 1917¹⁷⁴ (și nicidecum la 22 iunie 1917, după cum se afirmă greșit în unele lucrări cu caracter istoric¹⁷⁵), acest Comitet și-a extins, în scurt timp, influența „în toată Basarabia”¹⁷⁶, asumându-și, de fapt, „rolul de dirijor al vieții politice și obștești din provincie”¹⁷⁷.

Anume reprezentanții (sau „emisarii”¹⁷⁸) lui, selectați într-un mod cu totul special și trimiși în cele mai diferite și îndepărtate localități ale Basarabiei, au desfășurat, în localitățile respective, mai ales, în vara și toamna anului 1917, o amplă și energică activitate națională în vederea trezirii la viață a populației autohtone și mobilizării ei la lupta pentru drepturile sfinte, inclusiv la lupta pentru limba maternă. Deci, acești „emisari”, să le zicem, „cu misiuni speciale”, ai Comitetului Executiv Central Moldovenesc, care, luni

¹⁷⁰ ANRM, Fond 727, inventar 2, dosar 15, partea 1, f. 162.

¹⁷¹ Vezi, în acest sens: „Sovetskaia Moldavia” din 23 decembrie 1988, 21 aprilie 1989, 20 iunie 1989 etc.

¹⁷² „Sovetskaia Moldavia” din 20 iunie 1989.

¹⁷³ „Cuvânt Moldovenesc” din 9 aprilie 1917. Vezi, de asemenea: Ștefan Ciobanu. *Op. cit.*, p. 86-87; Petre Cazacu. *Op. cit.*, p. 254-256; Dimitrie Bogos. *Op. cit.*, p. 52-53; Pantelimon Halippa, Anatolie Moraru. *Op. cit.*, p. 31-32; *Unirea Basarabiei și a Bucovinei cu România. 1917-1918. Documente*, p. 25-27; *Basarabia și basarabenii*. Culegere de documente și materiale, p. 217-219; *O pagină din istoria Basarabiei. Șeful Țării (1917-1918)*, p. 72-73; Mihai Aduage, Eugenia Danu, Valeriu Popovschi. *Op. cit.*, p. 17-18; Iurie Colesnic. *Generația Unirii*, p. 19-20 etc.

¹⁷⁴ Mihai Aduage, Eugenia Danu, Valeriu Popovschi. *Op. cit.*, p. 42; *O pagină din istoria Basarabiei. Șeful Țării (1917-1918)*, p. 132 etc.

¹⁷⁵ Pantelimon Halippa, Anatolie Moraru. *Op. cit.*, p. 38-39, 143-144.

¹⁷⁶ *O pagină din istoria Basarabiei. Șeful Țării (1917-1918)*, p. 135.

¹⁷⁷ Mihai Aduage, Eugenia Danu, Valeriu Popovschi. *Op. cit.*, p. 42.

¹⁷⁸ ANRM, Fond 727, inventar 2, dosar 15, partea 1, f. 12, 83-85, 94-97, 108-112 verso; Gherman Pântea. *Rolul organizațiilor militare moldovenești în actul unirii Basarabiei*. – Chișinău, 1932, p. 35; *O pagină din istoria Basarabiei. Șeful Țării (1917-1918)*, p. 134 etc.

în șir, s-au aflat chiar în mijlocul locuitorilor satelor basarabene, contactând pe viu cu ei, ascultându-le zi de zi păsul și vorbindu-le despre numeroasele probleme de ordin politic, economic, social și spiritual, ce urmau să fie de urgență soluționate, au contribuit extrem de mult la intensificarea, poate chiar la radicalizarea mișcării de renaștere și eliberare națională din teritoriul de la est de Prut din perioada analizată.

După cum se menționează în literatură, inițial, Comitetul Executiv Central Moldovenesc a reușit să „împrăștie” prin satele Basarabiei, „pentru a face agitație națională” și a „contracara activitatea agitatorilor străini”, doar 30¹⁷⁹ de „emisari”, care au fost selectați personal de către Gherman Pântea (în vara lui 1917) din rândurile soldaților și ofițerilor moldoveni ai Regimentului 40 de Infanterie Odesa¹⁸⁰. Însă ulterior (în toamna lui 1917) numărul „emisarilor” Comitetului Executiv Central Moldovenesc trimiși în teritoriu, adică în cele 105 plase existente, a crescut până la 105¹⁸¹ (alți autori indică, incorect, cifra de 110¹⁸²).

În urma unor investigații efectuate la Arhiva Națională a Republicii Moldova, am reușit, din fericire, să depistăm numele a 100 de „emisari” ai Comitetului Executiv Central Moldovenesc, care în 1917, înfruntând greutăți enorme, au desfășurat o amplă și prodigioasă activitate națională în diferite localități ale Basarabiei renăscute. Prezentăm, în premieră, lista acestor „emisari”:

(1) *Ion Bocan* – a desfășurat, ca reprezentant („emisar”) al Comitetului Executiv Central Moldovenesc, o amplă activitate națională, inclusiv în vederea mobilizării oamenilor la lupta pentru limba maternă, în satele din volostea Vorniceni, **județul Chișinău**¹⁸³.

(2) *Nicolae Burlacu* – în satele din volostea Sireț, județul Chișinău¹⁸⁴.

(3) *Constantin Cănuță* – în satele din volostea Boldurești, județul Chișinău¹⁸⁵.

(4) *Afanasie Frunză* – în satele din volostea Văsieni, județul Chișinău¹⁸⁶.

(5) *Ion Golovatic* – în satele din volostea Lăpușna, județul Chișinău¹⁸⁷.

(6) *Dimitrie Ionașcu (Ionescu)* – în satele din volostea Mereni, județul Chișinău¹⁸⁸.

(7) *Timofei Ivanov* – în satele din volostea Budești, județul Chișinău¹⁸⁹.

(8) *Toader Madan* – în satele din volostea Ialoveni, județul Chișinău¹⁹⁰.

¹⁷⁹ *O pagină din istoria Basarabiei. Sfatul Țării (1917–1918)*, p. 134.

¹⁸⁰ *Ibidem*.

¹⁸¹ Gherman Pântea. *Op. cit.*, p. 35; Pantelimon Halippa, Anatolie Moraru. *Op. cit.*, p. 42; *Unirea Basarabiei și a Bucovinei cu România. 1917–1918. Documente*, p. 64 etc.

¹⁸² *Vezi: George Ciorănescu. Basarabia, pământ românesc*. – București, 2002, p. 78.

¹⁸³ ANRM, Fond 727, inventar 2, dosar 15, partea 1, f. 12 verso, 83, 90, 94, 97, 110 etc.

¹⁸⁴ *Ibidem*, f. 83, 90, 94, 97, 110 etc.

¹⁸⁵ *Ibidem*.

¹⁸⁶ *Ibidem* f. 25, 83, 90, 94, 97, 110 etc.

¹⁸⁷ *Ibidem* f. 83, 90, 94, 97, 110 etc.

¹⁸⁸ *Ibidem* f. 13, 83, 90, 94, 97, 110 etc.

¹⁸⁹ *Ibidem* f. 12, 27-36, 77, 83, 90, 94, 97, 110 etc.

¹⁹⁰ *Ibidem* f. 1-12 verso, 83, 90, 94, 97, 110 etc.

- (9) *Ion Zubcu (Zubcov)* – în satele din volostea Bujor, județul Chișinău¹⁹¹.
 (10) *Andrei Basu*¹⁹² și (11) *Iacob Șveț*¹⁹³ – în satele din volostea Novaci, județul Chișinău.
 (12) *Petru Dule*¹⁹⁴ și (13) *Toader Pârău*¹⁹⁵ – în satele din volostea Nisporeni, județul Chișinău.
 (14) *Ion Tașcă*¹⁹⁶ și (15) *Dimitrie Vremea*¹⁹⁷ – în satele din volostea Ciuciuleni, județul Chișinău.
 (16) *Eremei Ionel* – în satele din volostea Hâncești, județul Chișinău¹⁹⁸.
 (17) *Ion Gorea* – în satele din volostele Hâncești și Costești, județul Chișinău¹⁹⁹.
 (18) *Gheorghe Cristea* – în satele din volostea Tuzara, **județul Orhei**²⁰⁰.
 (19) *Haralambie Cucuruzan* – în satele din volostea Izvoare, județul Orhei²⁰¹.
 (20) *Nichita Curbet* – în satele din volostea Susleni, județul Orhei²⁰².
 (21) *B. Dediu* – în satele din volostea Criuleni, județul Orhei²⁰³.
 (22) *Serghe Durnesco* – în satele din volostea Telenești, județul Orhei²⁰⁴.
 (23) *Petru Gariuc* – în satele din volostea Peresecina, județul Orhei²⁰⁵.
 (24) *Ion Garștea* – în satele din volostea Isaccea, județul Orhei²⁰⁶.
 (25) *Andrei Găină* – în satele din volostea Ciocâlteni, județul Orhei²⁰⁷.
 (26) *Gheorghe Mardare* – în satele din volostea Rezina, județul Orhei²⁰⁸.
 (27) *Toader Senarciuc* – în satele din volostea Samașcani, județul Orhei²⁰⁹.
 (28) *Andrei Zamihovschi* – în satele din volostea Cobâlea, județul Orhei²¹⁰.

¹⁹¹ Ibidem f. 12 verso, 83, 90, 94, 97, 110 etc.

¹⁹² Ibidem f. 13, 14, 110 etc.

¹⁹³ Ibidem f. 83, 90, 94, 97; dosar 15, partea a 2-a, f. 201, 205 etc.

¹⁹⁴ Ibidem dosar 15 partea 1, f. 83, 90, 94, 97, 111 etc.

¹⁹⁵ Ibidem f. 12.

¹⁹⁶ Ibidem f. 12, 83, 90, 94, 97 etc.

¹⁹⁷ Ibidem f. 110.

¹⁹⁸ Ibidem f. 37-40, 83, 90, 94 etc.

¹⁹⁹ Ibidem f. 12, 110, 137 verso etc.

²⁰⁰ Ibidem f. 12, 90 verso, 91, 94 verso, 95, 96, 98, 109; dosar 15, partea a 2-a, f. 169, 213 etc.

²⁰¹ Ibidem dosar 15, partea 1, f. 12, 90 verso, 91, 94 verso, 95, 96, 98, 109 etc.

²⁰² Ibidem f. 12, 90 verso, 91, 94 verso, 95, 96, 98, 109 etc.

²⁰³ Ibidem f. 90 verso, 91, 94 verso, 95, 96, 98, 109 etc.

²⁰⁴ Ibidem f. 12, 16, 42, 90, 94, 96, 98, 109 etc.

²⁰⁵ Ibidem f. 12, 90 verso, 91, 94 verso, 95, 96, 98, 109 etc.

²⁰⁶ Ibidem f. 90, 94, 96, 98, 109 etc.

²⁰⁷ Ibidem f. 12, 96, 109 etc.

²⁰⁸ Ibidem f. 12, 90 verso, 91, 94 verso, 95, 96, 98, 109 etc.

²⁰⁹ Ibidem f. 12, 109 etc.

²¹⁰ Ibidem f. 90, 94, 96, 98, 109 etc.

(29) *Dimitrie Andrieș*²¹¹ și (30) *Alexei Măntăluță*²¹² – în satele din volostea Hârtop, județul Orhei.

(31) *Grigore Corduneanu*²¹³ și (32) *Ion Furculiță*²¹⁴ – în satele din volostea Căzănești, județul Orhei.

(33) *Ion Coșulinschi*²¹⁵ și (34) *Vasile Pșenițchi*²¹⁶ – în satele din volostea Bravicea, județul Orhei.

(35) *Dimitrie Cușnir*²¹⁷ și (36) *Nichifor Nagurnâi*²¹⁸ – în satele din volostea Cinișeuți, județul Orhei.

(37) *Andrei Ciobanu (Cebanov)* – în satele din volostea Chiperceni, județul Orhei²¹⁹.

(38) *Nestor Danilevschi* – în satele din volostele Chiperceni, județul Orhei și Bădiceni, județul Soroca²²⁰.

(39) *Nicolae Brăguță* – în satele din volostea Varnița, județul Tighina²²¹.

(40) *Grigore Budei* – în satele din volostea Abaclâdjab (Abaclia), județul Tighina²²².

(41) *Afanasie Chiosa (Cossa)* – în satele din volostea Ciadâr-Lunga, județul Tighina²²³.

(42) *Mihail Cojocar* – în satele din volostea Gura-Galbenă, județul Tighina²²⁴.

(43) *Pavel Dmitricenco* – în satele din volostea Taraclia, județul Tighina²²⁵.

(44) *Afanasie Donduc* – în satele din volostea Comrat, județul Tighina²²⁶.

(45) *Vladimir Lupașcu* – în satele din volostea Iozefsdorf, județul Tighina²²⁷.

(46) *Pavel Plăcintă* – în satele din volostea Căușeni, județul Tighina²²⁸.

²¹¹ Ibidem f. 12, 109 etc.

²¹² Ibidem f. 90 verso, 91, 94 verso, 95, 96, 98 etc.

²¹³ Ibidem f. 12, 90, 94, 96, 98 etc.

²¹⁴ Ibidem f. 109.

²¹⁵ Ibidem f. 90 verso, 91, 94 verso, 95, 96, 98 etc.

²¹⁶ Ibidem f. 109.

²¹⁷ Ibidem f. 90, 94, 96, 98, etc.

²¹⁸ Ibidem f. 12, 109 etc.

²¹⁹ Ibidem.

²²⁰ Ibidem f. 12 verso, 90 verso, 91, 94 verso, 95, 96, 98 etc.

²²¹ Ibidem f. 13, 110 etc.

²²² Ibidem f. 110.

²²³ Ibidem f. 12, 110 etc.

²²⁴ Ibidem f. 12 verso, 110 etc.

²²⁵ Ibidem f. 110.

²²⁶ Ibidem f. 12 verso, 110 etc.

²²⁷ Ibidem.

²²⁸ Ibidem.

- (47) Ștefan Savin – în satele din volostea Telița, județul Tighina²²⁹.
 (48) Constantin Ghițeu²³⁰ și (49) Vasile Hanganu²³¹ – în satele din volostea Cimișlia, județul Tighina.
 (50) P. Odnostavco²³² și (51) M. Șestacenco²³³ – în satele din volostea Sturzeni, județul Tighina.
 (52) Matei Voloșciuc²³⁴ și (53) Gheorghe Voloșciuc²³⁵ – în satele din volostea Căinari, județul Tighina.
 (54) Vasile Andronic – în satele din volostea Ungheni, **județul Bălți**²³⁶.
 (55) Ștefan Ataman – în satele din volostea Bălți-Slobozia, județul Bălți²³⁷.
 (56) Vasile Cevca – în satele din volostea Zăbriceni, județul Bălți²³⁸.
 (57) Alexandru Cojocar – în satele din volostea Balatina, județul Bălți²³⁹.
 (58) Andrei Fornea – în satele din volostea Copăceni, județul Bălți²⁴⁰.
 (59) Andrei Friptu – în satele din volostea Sculeni, județul Bălți²⁴¹.
 (60) Serghe Lozneac – în satele din volostea Cornești, județul Bălți²⁴².
 (61) Chiril Popa – în satele din volostea Chișcăreni, județul Bălți²⁴³.
 (62) Gheorghe Țăcu – în satele din volostea Fălești, județul Bălți²⁴⁴.
 (63) Gheorghe Buzducean²⁴⁵ și (64) Sofronie Eremai²⁴⁶ – în satele din volostea Glodeni, județul Bălți.
 (65) Ilie Caița-Mândru – în satele din volostea Reni, **județul Ismail**²⁴⁷.
 (66) Vasile Fantaziu – în satele din volostea Mingir, județul Ismail²⁴⁸.

²²⁹ Ibidem f. 12 verso, 83, 91, 95, 97, 110 etc.

²³⁰ Ibidem f. 83, 91, 95, 97 etc.

²³¹ Ibidem f. 12 verso, 110 etc.

²³² Ibidem f. 90 verso.

²³³ Ibidem.

²³⁴ Ibidem f. 12 verso, 13, 110 etc.

²³⁵ Ibidem f. 12 verso.

²³⁶ Ibidem f. 12 verso, 62, 83, 90, 94, 97, 110 etc.

²³⁷ Ibidem f. 12 verso, 110 etc.

²³⁸ Ibidem f. 59, 60, 83, 90, 94, 97, 110 etc.

²³⁹ Ibidem f. 83, 110 etc.

²⁴⁰ Ibidem f. 110.

²⁴¹ Ibidem f. 12, 110 etc.

²⁴² Ibidem f. 12, 17, 83, 90, 94, 97, 110; dosar 15, partea a 2-a, f. 188 etc.

²⁴³ Ibidem dosar 15, partea 1, f. 12 verso, 110 etc.

²⁴⁴ Ibidem f. 110.

²⁴⁵ Ibidem.

²⁴⁶ Ibidem f. 80, 82 verso, 83, 136 etc.

²⁴⁷ Ibidem f. 13, 112 verso etc.

²⁴⁸ Ibidem.

- (67) *Vasile Ghireț* – în satele din volostea Colibași, județul Ismail²⁴⁹.
 (68) *Vasile Ignat (Ignatov)* – în satele din volostea Călmățui, județul Ismail²⁵⁰.
 (69) *Vasile Voloc* – în satele din volostea Țiganca, județul Ismail²⁵¹.
 (70) *Ion Cruceresco*²⁵² și (71) *A. Țurcanu*²⁵³ – în satele din volostea Vișinăuca (Vișnevca), județul Ismail.
 (72) *Metodie Surdu*²⁵⁴ și (73) *Vasile Zubac*²⁵⁵ – în satele din volostea Novocorgaci, județul Ismail.
 (74) *Panfile Zubac*²⁵⁶ și (75) *Fedot Mănăstârliu*²⁵⁷ – în satele din volostea Cicimani, județul Ismail.
 (76) *Serghie Tataru (Tatarov)* – în satele din volostea Cahul, județul Ismail²⁵⁸.
 (77) *Afanasie Schițan* – în satele din volostele Cahul și Baimaclia, județul Ismail²⁵⁹.
 (78) *Grigore Apopii* – în satele din volostea Nădușita, **județul Soroca**²⁶⁰.
 (79) *Parfirie Chiroșca* – în satele din volostea Ocolina, județul Soroca²⁶¹.
 (80) *Trofim Dascăl* – în satele din volostea Pepeni, județul Soroca²⁶².
 (81) *Ilie Florea* – în satele din volostea Florești, județul Soroca²⁶³.
 (82) *Chiril Navroschi* – în satele din volostea Târnova, județul Soroca²⁶⁴.
 (83) *Chiriac Rusu* – în satele din volostea Vadu-Rașcov, județul Soroca²⁶⁵.
 (84) *Savelie Ciubotaru* – în satele din volostea Arionești, județul Soroca²⁶⁶.
 (85) *Toader Gușilo*²⁶⁷ și (86) *Iacob Țaga*²⁶⁸ – în satele din volostea Bădiceni, județul Soroca.

²⁴⁹ Ibidem f. 112 verso.

²⁵⁰ Ibidem f. 13, 112 verso etc.

²⁵¹ Ibidem f. 112 verso.

²⁵² Ibidem.

²⁵³ Ibidem f. 90 verso.

²⁵⁴ Ibidem f. 12 verso, 112 verso etc.

²⁵⁵ Ibidem f. 13, 112 verso etc.

²⁵⁶ Ibidem f. 12 verso, 13, 112 verso etc.

²⁵⁷ Ibidem f. 112 verso.

²⁵⁸ Ibidem.

²⁵⁹ Ibidem f. 53, 54, 70 etc.

²⁶⁰ Ibidem f. 91, 95, 96, 98, 109 etc.

²⁶¹ Ibidem f. 47, 51, 91, 95, 96, 98, 109 etc.

²⁶² Ibidem f. 109.

²⁶³ Ibidem f. 91, 95, 96, 98, 109 etc.

²⁶⁴ Ibidem f. 109.

²⁶⁵ Ibidem f. 91, 95, 96, 98, 109 etc.

²⁶⁶ Ibidem.

²⁶⁷ Ibidem f. 109.

²⁶⁸ Ibidem f. 91, 95, 96, 98 etc.

(87) *Simion Scoarță* – în satele din volostea Vascăuți, județul Soroca²⁶⁹.

(88) *Mihail Nicolciuc* – în satele din volostea Cotiujeni, județul Soroca²⁷⁰.

(89) *Gavril Ursu* – în satele din volostele Vascăuți, Cotiujeni și Climăuți județul Soroca²⁷¹.

(90) *Constantin Blanaru* – în satele din volostele Otaci, județul Soroca și Costești, județul Chișinău²⁷².

(91) *Gavril Ciuloci* – în satele din volostea Alexandrovca, **județul Cetatea-Albă**²⁷³.

(92) *Vasile Hâncu (Gâncul, Ghinculov, Gânciuc)* – în satele din volostea Volontirovca, județul Cetatea-Albă²⁷⁴.

(93) *Ion Pleșca* – în satele din volostea Talmaz, județul Cetatea-Albă²⁷⁵.

(94) *Cozma Starodubschi* – în satele din volostea Purcari, județul Cetatea-Albă²⁷⁶.

(95) *Gheorghe Bulgaru* – în satele din volostea Lipcani, **județul Hotin**²⁷⁷.

(96) *Marc Dolghii* – în satele din volostele Chelmeneț și Grozeni, județul Hotin²⁷⁸.

(97) *Nicolae Vascan* – în satele din volostele Noua-Suliță și Stălinești, județul Hotin²⁷⁹.

(98) *Petru Grija* – în satele din volostele Stălinești și Briceni, județul Hotin²⁸⁰.

(99) *V. Rezilov* – în satele din volostea Edineț, județul Hotin²⁸¹.

(100) *Chiril Grăchilă (Grachilov)* – în satele din volostele Edineț, județul Hotin și Văscăuți, județul Soroca²⁸².

²⁶⁹ Ibidem f. 50, 91, 95, 109 etc.

²⁷⁰ Ibidem f. 91, 95, 96, 98, 109 etc.

²⁷¹ Ibidem f. 12 verso, 109 etc.

²⁷² Ibidem f. 109, 110 etc.

²⁷³ Ibidem f. 12 verso, 84, 85, 108, 112 verso etc.

²⁷⁴ Ibidem f. 12, 84, 85, 108, 112 verso etc.

²⁷⁵ Ibidem f. 12 verso, 55, 84, 85, 108, 112 verso etc.

²⁷⁶ Ibidem f. 12 verso, 84, 85, 108, 112 verso etc.

²⁷⁷ Ibidem f. 96, 98, 109, 112 verso etc.

²⁷⁸ Ibidem f. 12 verso, 109 etc.

²⁷⁹ Ibidem f. 109.

²⁸⁰ Ibidem f. 12 verso, 15-15 verso, 109 etc.

²⁸¹ Ibidem f. 12 verso.

²⁸² Ibidem f. 12 verso, 109 etc.

VIOLETA UNGUREANU

Institutul de Filologie
(Chișinău)

STRUCTURI ACTANȚIALE CU VERBE POLISEMANTICE

Abstract

Most of the words in a language have a feature of having several meanings, i.e. they are *polysemantic*. In order to give light to the differences in meanings the author analyzes and compares texts in which this or that word is used. Due to their polysemantic sphere, verbs can belong, in one meaning, to a class, in another meaning, to another class: Ion *a însemnat* (recorded) everything on paper (action verb) and Ion *a însemnat* (meant) much for Ioana. The verbs characterized through semantic dynamism are also implied in a specific relation with examples of free positions which it opens: agentive, passive, etc. Thus, within polysemantic verbs there can be recorded a large palette of arguments having different roles.

Delimitarea sensurilor unui cuvânt se face prin identificarea contextelor sau reliefaarea posibilităților de combinare pentru cuvântul respectiv. Cele mai multe cuvinte într-o limbă au însușirea de a avea mai multe sensuri, adică sunt *polisemantice*. Cu cât o unitate este mai frecventă, cu atât are mai multe sensuri. Sensurile unui cuvânt polisemantic reprezintă o ierarhie. Numai unul dintre sensurile cuvântului polisemantic este denotativ-descriptiv. Definierea sensului denotativ este strâns legată de extralingvistic printr-o raportare la proprietățile clasei de obiecte, așa cum sunt văzute de o comunitate social-istorică dată. Sensul de bază domină sfera semantică a cuvântului, celelalte sensuri se subordonează acestuia în ordinea derivării lor. Sensurile conotative sunt variații semantice independente desprinse dintr-o anumită denotație. Frecvența cu care apare un anumit sens al cuvântului, sfera lui de întrebuițare etc. determină locul și importanța lui în structura semantică a cuvântului polisemantic. Pentru a pune în lumină diferențele de sens sunt analizate și comparate contextele în care este folosit un cuvânt dat. Astfel, „comportamentul cuvântului în planul expresiei (combinarea cu alte cuvinte în cadrul aceleiași construcții, existența unor forme gramaticale, a unor sensuri ale acestor forme, prosodia etc.) sunt în mare măsură determinate de sensul cuvântului dat” [1, p. 30]. Deci, contextele sunt fundamentale pentru diferențierea sensurilor cuvintelor polisemantice.

Spre deosebire de substantiv, care funcționează ca centru în cadrul grupului nominal, verbul este centrul în grupul verbal. Importanța funcțională a verbului se definește prin faptul că verbul este considerat centrul propoziției, pentru că în calitatea sa de semn predicativ îndeplinește funcția de organizare a predicativității. Predicativitatea include un semn predicativ plus zero. Zeroul poate fi suplinit de

unul sau mai multe semne nepredicative unite cu predicatul. Anume verbul atribuie semnelor nepredicative diverse funcții sau stabilește anumite relații între ele. Această constatare care aparține lingvistului V. V. Bogdanov este caracteristică pentru studiile moderne de semantică a verbului. Astfel, după cum menționează I. Apresean, „între semantica modernă și cea clasică există o deosebire. Semantica modernă nu are ca obiect de studiu numai sensurile unor cuvinte separate, ci și sensurile unor propoziții întregi. Mai precis, obiectul de studiu al semanticii moderne este semnificantul predicativ, adică semnificantul alcătuit din numele predicatului și locurile libere care pot fi completate cu simbolurile variabilelor obiectuale” [2, p. 8].

În continuare vom vorbi despre semantica verbului, a cărei importanța a fost menționată în lucrările de specialitate: „Cu cât se atacă din mai multe fronturi conținutul semantic al verbelor, cu atât ne apropiem mai mult de o sistematizare mai riguroasă a verbelor” [3, p. 43]. Raportul dintre conținutul semantic-concret al verbului și natura procesuală a acestui conținut determină dezvoltarea a câtorva clase de verbe: *de acțiune*: a merge, a mânca; *de relație*: a avea, a poseda; *de stare*: a dormi, a dori; *de devenire*: a deveni, a îmbătrâni etc. Verbul caracterizat prin dinamism semantic este antrenat și într-o relație specifică cu exponenții pozițiilor libere pe care le deschide: *agentivă*, *pasivă* etc. Datorită sferei lor polisemantice, verbele pot aparține, prin unul din sensuri, la o clasă, iar prin altul, la altă clasă: Ion *a însemnat* totul pe foaie (verb acțiune) și Ion *a însemnat* mult pentru Ioana. Verbele pot trece dintr-o clasă în alta prin mutații semantice sau în legătură cu dezvoltarea unor sensuri gramaticale categoriale (diateza), cu dezvoltarea unor relații sintactice sau schimbarea tranzitivității: *a se plictisi* (*stare, intranz.*) și *a-l plictisi* (*spectacolul*) (*stare, tranz.*). Ceea ce face posibilă realizarea unor enunțuri corecte într-o limbă dată este cunoașterea structurilor fundamentale ale acesteia. Dependența dintre verb și determinanții lui este analizată dintr-o perspectivă nouă în cadrul teoriei fillmoreiene, din perspectiva structurii de adâncime, bazată pe conferirea unor „roluri” nominale care reprezintă argumentele verbului. În literatura de specialitate numărul rolurilor variază de la cercetător la cercetător.

Ca instrument de lucru, am operat următoarele funcții semantice, descrise de V. V. Bogdanov [4, p. 52-55].

1. Agentul este funcția semantică atribuită de verb unui nominal care reprezintă rolul tematic al unui argument activ, animat, a cărui caracteristică este provocarea acțiunii și controlul ei. (**Croitorul** *croiește costumul*).

2. Pacientul este funcția semantică atribuită de verb unui nominal care reprezintă rolul tematic al unui argument cu trăsătura animat în calitate de obiect al acțiunii, stării sau relației (*Mama spală copilul*).

3. Beneficiarul este funcția semantică atribuită de verb unui nominal ce reprezintă rolul tematic al unui argument cu trăsătura animat, care apare în funcția destinatarului, adică a argumentului în favoarea sau în defavoarea căruia se face acțiunea (*Ion îi dăruiește flori Elenei*).

4. Experimentatorul este funcția semantică atribuită de verb unui nominal ce desemnează rolul tematic al argumentului animat care este afectat de o anumită stare fiziologică sau psihologică (verbele sentendi *a simți*, *a vedea*, *a iubi*, *a urî*: *Ion urăște minciuna*).

5. Obiectul este funcția semantică atribuită de verb unui nominal ce constituie rolul tematic al argumentului inanimat în calitate de obiect al acțiunii, stării sau relației (*Mama taie pâine*).

6. Perceptivul este funcția semantică atribuită de verb unui nominal ce reprezintă rolul tematic al argumentelor animate și inanimate, care sunt obiectele acțiunii sau stării fiziologice (*A-și aminti de mama*).

7. Compozitivul este funcția semantică atribuită de verb unui nominal care caracterizează rolul tematic al argumentului ca material, component al unui obiect (*Casa este făcută din piatră*).

8. Instrumentul este funcția semantică atribuită de verb unui nominal ce reprezintă rolul tematic al argumentului ca instrument (*Clopotarul bătea într-un clopot*).

9. Mediativul este funcția semantică atribuită de verb unui nominal ce desemnează rolul tematic al argumentului ca mijloc (*M-a învelit cu cearșaful*).

10. Elementivul sau **forța** este funcția semantică atribuită de verb unui nominal ce caracterizează rolul tematic al unui argument activ inanimat producător de acțiuni (de obicei, natural, stihiinic: *Soarele a decolorat pânza*).

11. Onomasivul este funcția semantică atribuită de verb unui nominal care denumeste rolul tematic al unui argument care funcționează ca nume sau poreclă a unui obiect animat sau inanimat (*Oamenii din sat îl numeau Venetic*).

12. Locativul este funcția semantică atribuită de verb unui nominal ce reprezintă rolul tematic al argumentului care desemnează locul (*A plecat în țări străine*).

13. Descriptivul este funcția semantică atribuită de verb unui nominal ce caracterizează rolul tematic al argumentului ca purtător al însușirii, exprimate de predicat (*Cămașa era în pătrățele Geamurile erau mici*).

14. Rezultativul este funcția semantică atribuită de verb unui nominal ce reprezintă rolul tematic al argumentului care apare ca rezultat al unei acțiuni (*A născut un băiat*).

În cadrul verbelor, în special ale celor polisemantice, au loc transformări ale rolurilor tematice care provoacă derivarea semantică și crearea unui nou sens în cadrul structurii semantice a cuvântului. Investigațiile au arătat că, în principiu, verbele polisemantice pot fi clasificate în aceleași clase ca și verbele monocemantice: 1. Sb. agent + V + C. d. pacient; 2. Sb. agent + V + C. d. pacient /obiect; 3. Sb. agent + V + C. d. obiect (concret); 4. Sb. agent + V + C. d. obiect (abstract); 5. Sb. agent + V + C. d. obiect (unic); 6. Sb. agent + V + C. d. obiect (concret /abstract) 7. Sb. agent + V + C. d. obiect (concret / instrument incorporat); 8. Sb. agent /obiect + V + C. d. pacient /obiect; 9. Sb. agent + V + C. d. obiect (loc incorporat); 10. Sb. agent + V + C. d. parte a corpului; 11. Sb. agent / instrument (sursă) + V + C. d. pacient /obiect; 12. Sb. agent + V + C. d. onomasiv; 13. Sb. agent + V + C. d. obiect /pacient / rezultat incorporat; 14. Sb. agent / sursă + V + C. d. Experimentator; 15. Sb. obiect + V + C. d. pacient / obiect;

16. Sb. elementiv + V + C. d. pacient / obiect; 17. Sb. experimentator + V + pacient /obiect;

Repartizarea verbelor polisemantice se face după sensuri, astfel încât același verb poate ține de clase diferite în funcție de caracteristicile semantice ale rolurilor tematice ale cutărui sau cutărui sens.

Structura actanțială a verbelor polisemantice este diversă. De exemplu, primul actant al verbului *a cuprinde* are în marea majoritate a cazurilor rol de agent, iar al

doilea actant rol de pacient: **Sb. agent + V + C. d. pacient** (a cuprinde „a îmbrățișa” [Sb. agent + V + C. d. pacient]: *Mama m-a cuprins.*). O altă structură se actualizează în cazul unui sens conotativ: A cuprinde* – „apune stăpânire, a cuceri” [Sb. obiect /sursă (abstract :stări sufletești, stări fizice) + V + C. d. experimentator]: (*Pe soldat l-a cuprins neliniștea. Tristețea m-a cuprins.*). În exemplul (*Ploaia a cuprins toată țara*), primul actant al verbului are rol de **elementiv** (*rol tematic al unui argument activ inanimat producător de acțiuni*), iar al doilea actant are rol de **obiect**. Verbul dat se utilizează și cu sensul „de a fi alcătuit din..., a conține” (Manualul *cuprinde 4 capitole*). Exemplul respectiv actualizează structura [Sb. obiect (concret: lucrări, texte) + V + C. d. obiect (concret)]. După cum se poate observa, transformarea rolurilor tematice poate crea noi sensuri în structura semantică a cuvântului. În această ordine de idei vom face o clasificare a unui șir de verbe polisemantice, ținând cont de sensurile lor în raport cu structura actanțială a acestora. Deoarece inventarul de verbe respective este destul de mare, vom supune analizei un număr neînsemnat de exemple:

A depăși* – 1. „a întrece pe cineva care merge în aceeași direcție”. [Sb. agent + V + C. d. pacient]: *Sportivul l-a depășit pe adversar.*

A depăși* – 2. „a trece peste o limită”. [Sb. agent + V + C. d. obiect (abstract)]: *Omul acesta a depășit orice limită.*

A depăși* – 3. „a întrece puterile, atribuțiile sau competența cuiva” [Sb. obiect (abstract) + V + C. d. pacient]: *Problema aceasta îl depășește pe elev.*

A descoase* – 1. „a descoase din cusături” [Sb. Agent + V + C. d. obiect] *Mama descoase o rochie.*

A descoase* – 2. (fig.) „a pune cuiva multe întrebări stăruitoare pentru a afla anumite lucruri”. [Sb. agent + V + C. d. pacient]: *Anchetatorul îl descoase pe infractor.*

A deține* – 1. „a avea un lucru în stăpânire”. [Sb. destinatar + V + C. d. obiect (concret)]: *Unii dețin mai multe case.* 2. a poseda” [Sb. destinatar + V + C. d. obiect (titlu, premiu; post, funcție)]: *Domnul Florea deține postul de director.*

A deține* – 3. „a închide pe cineva (pentru cercetări sau după ce a fost condamnat)” [Sb. agent + V + C. d. pacient]: *Polițiștii îl dețin pe infractor.*

A dezarmat* – 1. „a-i lua cuiva armele” [Sb. agent + V + C. d. pacient]: *Inamicul a dezarmat unitatea noastră.* 2. „a-și limita sau lichida forțele militare și armamentul” [Sb. agent (state) + V + C. d. pacient]: *SUA și-a dezarmat o parte din forțele militare.* 3. (fig.) „a pune pe cineva în imposibilitate de a răspunde” [Sb. agent + V + C. d. pacient]: *Profesorul l-a dezarmat pe student.*

A domina* – 1. „a ține pe cineva sub influența sa” [Sb. agent + V + C. d. pacient]: *Directorul ne domină.*

A domina* – 2. „a întrece prin înălțime” [Sb. obiect + V + C. d. obiect]: *Turnul domină împrejurimile.*

A domina* 3. „a se impune prin număr, intensitate, valoare (sport) a-și întrece adversarul” [Sb. agent + V + C. d. pacient]: *Armatele turcești o dominau pe cea a lui Ștefan cel Mare.*

A eclipsa* – 1. „a întuneca total sau parțial un alt corp ceresc” [Sb. agent + V + C. d. obiect (corp ceresc)]: *Soarele a eclipsat luna.*

A eclipsa* – 2. (fig.) „a lăsa în umbră, a întrece” [Sb. agent + V + C. d. pacient]: *Tânăra actriță le eclipsază pe cele mai în vârstă.*

A forma* – 1. „a da ființă și formă unui lucru, a face” [Sb. agent + V + C. d. obiect (concret)]: *Domnul Becali a format o echipă de fotbaliști.*

A forma* – 2. „a instrui pe cineva într-o profesie” [Sb. agent + V + C. d. pacient]: *Maistrul Ion Florea a format mulți lăcătuși.*

A murdări* – 1. „a păta” [Sb. instrument + V + C. d. obiect (concret)]: *Cerneala a murdărit fața de masă.*

A murdări* – 2. „a compromite” [Sb. instrument + V + C. d. pacient]: *Afacerea aceasta l-a murdărit pe contabilul-șef.* Definițiile sunt date în cea mai mare parte după „Dicționarul general al limbii române” de Vasile Breban.

Astfel, în cadrul verbelor polisemantice se înregistrează o paletă largă de argumente care au roluri dintre cele mai diverse.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

1. Е. В. Падучева. *Глаголы созидания образа лексическое значение и семантическая деривация* // Вопросы языкознания, 2003, nr. 6. – p. 30-46.

2. Ю. Д. Апресян. *Экспериментальное исследование семантики русского глагола.* – Москва, Наука, 1967.

3. R. Chiricuță-Marinovic. *Cu privire la o nouă grupare a verbului pe baza anumitor caractere ale conținutului lor semantic* // Cercetări de lingvistică, 1966, nr. 1. – p. 43-47.

4. В. В. Богданов. *Семантико-синтаксическая организация предложения* – Ленинград, Издательство Ленинградского Университета, 1977.

5. Vasile Breban. *Dicționar general al limbii române.* – București, Editura Enciclopedică, 1992, vol. 1-2.

NATALIA BUTMALAI
Universitatea de Stat din
Tiraspol (Chişinău)

**STRUCTURA SEMANTICĂ A VERBELOR
STĂRILOR FIZICE ÎN LIMBA ROMÂNĂ**

Abstract

In this article the author attempts to characterize verbs of phisycal states in the Romanian language, a sub-class that is part of a lexical-semantic group of verbs of state. Therefore, having applied the method of semic analysis, the author describes the semantic structure of these verbs and sets their common semantic features.

În notele ce urmează vom face o încercare de a descrie structura semantică a verbelor ce constituie obiectul nostru de cercetare, investigație bazată pe metoda analizei componențiale.

1.0. Verbele stărilor fizice semnifică modificări vizibile, perceptibile ale unor dispoziții afective (pozitive sau negative), provocate de un proces fiziologic.

Materialul faptic selectat din DEX ne-a permis să constatăm că inventarul de unități ce fac parte din subgrupul dat este de 140 de verbe: *a aromi, a ameți, a gâdila, a inhiba, a (se) îngreșoșa, a îngheța, a leșina, a se repauza, a transpira, a strănuta, a somnola, a sughița* etc. Dintre acestea, 46 de verbe ale stărilor fiziologice sunt monosemantice, iar 94 – polisemantice.

Este de remarcat faptul că multe verbe din subgrupul nominalizat au formă pronominală. Din numărul total de verbe, 28 au în structura lor marca **se**: *a se rușina, a se hodi, a se întrema, a se surmena, a se restabili, a se repauza, a se plictisi* etc.

Un număr mic de verbe ale stărilor fizice au mențiunile stilistice: **popular, familiar, regional, rar**. De exemplu: *a horăi* (reg.) – „a sforăi”, *a (se) dezmeți* (reg.) – „a (se) dezmetici”, *a (se) înăduși* (reg.) – „a (se) năduși”, *a (se) tămădui* – „a (se) însănătoși”, *a boli* (pop.) – „a zăcea bolnav”, *a se odihni* (rar) – „a dormi”, *a horcăi* (rar) – „a sforăi”, *a gogi* (fam. și pop.) – „a fi suferind bolnav”.

Foarte multe verbe ale stărilor fizice au mențiunea **figurat**: *a se deconecta* „a se relaxa, a se destinde”, *a se dezgheța* „a-și pierde sfiala, stângăcia” etc.

Prin cercetări ulterioare s-a stabilit că în cadrul verbelor ce vizează stări fizice sunt conturate următoarele subclase semantice:

Verbe ce exprimă o suferință fizică, provocată de o boală: *a durea, a ustura, a geme, a icni, a suferi, a pătimi, a tânji, a gogi, a lâncezi, a (se) moleși, a suspina,*

a zăcea etc.: Mezinul **suspînă**. Jupâneasa Candachia părea înduioșată. (Sadoveanu, Frații Jderi), **A zăcut** băietul trei săptămâni din acea spaimă. (Idem), Omul, bietul, începuse **a tânji**. (Ispirescu, Ioviță, Făt-Frumos), Băbătia lui, de la o vreme încoace, nu știu ce avea, că începuse a scârțâi: ba c-o **doare** ceea, ba c-o **doare** ceea și tot umbra din babă în babă cu descântece și cu oblojeli, încât lui moș Nichifor acestea nu-i prea veneau la socoteală. (Creangă, Moș Nichifor Coțcarul)

Verbe ce exprimă o emoție puternică: a palpita, a tresălta, a tresări, a tremura etc.: Argatul, auzind că-l chema / **S-a tulburat** de bună seamă... (Arghezi, Flautul descântat), Cu moartea în sân și sufletul ținându-se numai într-un firicel de ață, ea sta acolo și **tremura** ca varga. (Ispirescu, Ioviță, Făt-Frumos), – Da? **tresări** ea bucuroasă. Mi se pare că vine! se adresă cu însuflețire celor din juru-i. (Sadoveanu, Frații Jderi)

Verbe ce exprimă refacerea din punct de vedere fizic: a (se) vindeca, a (se) trezi, a (se) dezmetici, a (se) dezmeți, a (se) înviora, a se restabili, a se întrema etc.: Mama lui ce-l tot bocește / Zile-ntregi îl scaldă-n lapte și de răni îl lecuiește. (Alecsandri, Pasteluri și legende), Accidentul acesta totuși m-a demoralizat foarte mult și numai o petrecere bună m-**ar restabili**. (Caragiale, Opere), **Dezmeticindu-se**, mai mult intui melodia, mai precis, niște frânturi răzlețe, ce răsuna uneori mai puternic, alteori mai slab, iar câteodată se întrerupeau brusc, ca după o pauză să se îngâne iar. (Bodrug, Flori pentru urșii albi)

Verbe ce exprimă o senzație neplăcută: a (se) sufoca, a (se) înăduși, a (se) îngreșoșa, a furnica, a asuda, a tremura, a icni, a tuși, a strănuta, a flămânzi, a suspina, a înfometa etc.: Moartea atunci, neavând încotro, se băgă în turbincă și acuși **icnește**, acuși suspină, de-ți venea să-i plângi de milă. (Creangă, Ivan Turbincă); Mergând pe drum, **au flămânzit** grozav, încât nu mai știa ce să facă. Îi chiorăia mațele cumplit! (Ispirescu, Legendele și basmele românilor); Ivan atunci, cuprins de fiori, pe loc **s-a dezmețit**. (Creangă, Ivan Turbincă); Ana **tremura** între oiștile căruței și nu-și putea lua ochii de la Avrum. (Rebreanu, Ion), Iancu **asudă**, se împiedică de scaune, numără, face socoteli în gând și iar numără... (Zamfirescu, Madona cu trandafiri)

Verbe ce exprimă pierderea puterilor fizice: a (se) istovi, a obosi, a se trudi, a toropi, a (se) extenua, a (se) epuiza etc.: **Îi istoveau** bolile, **û ticăloșea** neștiința. (Sadoveanu, Opere), **S-a extenuat** mergând., **L-au epuizat** atâtea suferințe., Da eu tare aș vrea să mă odihnesc, drept să-ți spun, **am obosit**. (Caragiale, Povești)

Verbe ce exprimă o stare de confuzie (buiăceală): a (se) dezorienta, a (se) zăpăci, a năuci, a se ului, a se tulbura etc.: El **sta năuc** și nu credea. / Să-i moară Radu! / Acest lucru / El nu-l înțelegea. (Coșbuc, Poezii), Titu **se zăpăci** și fu cuprins de o șovăire de care de-abia cu sfortări se putu smulge. (Rebreanu, Ion), **Eram uluit**, am rămas cu haina în mână, am răs ca un cadavru. (Petrescu, Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război)

Verbe ce exprimă o stare de repaus (de relaxare): a adormi, a ațipi, a aromi, a dormita, a moțâi, a dormi, a picoti, a amorți, a moleși, a toropi etc.: Astăzi **dormita** tihnit la vatra lui; mâni era nevoit să se bejănească în codri. (Sadoveanu, Frații Jderi), Toată noaptea trecută **moțâisem** ghemuit în unghiul unui vagon. (Caragiale, Opere), Tânărul **se moleșește** din toate-n-cheieturile și se prăbușește pe prispă. (Caragiale, Opere), Măria

sa a închis ochii și a **adormit**. (Sadoveanu, *Frații Jderi*), *Noaptea a petrecut-o fără să fi ațipit măcar pentru o clipă*. (Lesnea, *Sub cârma vremii*)

Verbe ce exprimă provocarea unei senzații sau a unui sentiment: a excita, a trezi etc.: Ea a **trezit** în mine un sentiment în care prietenia se confundă cu iubirea. (Sadoveanu, *Frații Jderi*), **Nu vor trezi** în bătrânul vizir patima de altă dată pe care o avuseră față de tânăra circasiană? (Lesnea, *Sub cârma vremii*)

Verbe ce exprimă o transformare regresivă: a ameți, a flămânzi, a leșina, a descrește, a se infometa, a înnebuni, a orbi, a îngheța, a se plictisi etc. *L-a deprimat* moartea mamei lui.; *Santinela de sus se plictisea de stat și începea iarăși să umble*. (Petrescu, *Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război*), *Baba a amețit* de bucurie, moșneagul însă, gândind că-i *Ucigă-l crucea, s-a spăriet și, uimit, se uita prin bordeiu în toate părțile, să vadă de unde a ieșit acel glas*. (Creangă, *Povestea porcului*), *La așa vorbe nebunești, doamna a leșinat*. *Dacă nu era Negoită s-o apuce în brațe, cădea lată*. (Caragiale, *Povești*)

Verbe ce exprimă satisfacția, bucuria: a râde, a zâmbi, a surâde, a se hlizi, a (se) înviora, a tresălta etc.: *Pruncul Isus zâmbea* în brațele sale; iar prea curata *Fecioară plângea*. (Sadoveanu, *Frații Jderi*), *Chirică, cum îi treaba băieților, se acățera pe cele garduri și se hlizea cu ceilalți băieți*. (Creangă, *Opere*), *Vodă se atinse de barba cănită și surâse amar*. (Lesnea, *Sub cârma vremii*)

Verbe ce exprimă frânarea unui proces fiziologic: a se inhiba, a înțepeți etc.: *Funcțiunea olfactivă influențează pe cale reflexă secrețiunile glandelor digestive, activându-le sau inhibându-le, după cum mirosul este plăcut sau neplăcut*. (*Anatomia și fiziologia omului*), *Ia mai dă-te și d-ta oleacă pe jos, pân-om sui dealul, că nu mi-i de alta, dar mă tem că-i înțepeți în căruță*. (Creangă, *Opere alese*)

1.1. Analiza componentială a semanticii verbelor stărilor fizice ne-a permis să stabilim semul integrator al acestui subgrup [manifestare de natură fizică] – S_i. Semul dat se conține în semantica tuturor unităților ce fac parte din subgrupul dat. Acesta îndeplinește o funcție identificatoare, exprimată prin intermediul diferitelor seme diferențiatore.

Sensul verbelor ce exprimă stări fizice ale omului încorporează semele:

S_i [manifestare de natură fizică];

S_i + S₁ [modificare în sens pozitiv];

S_i + S₂ [modificare regresivă];

S_i + S₃ [revenire la o stare preexistentă];

S_i + S₄ [senzație neplăcută];

S_i + S₅ [suferință fizică];

S_i + S₆ [boală];

S_i + S₇ [oboseală];

S_i + S₈ [bucurie];

S_i + S₉ [frânarea unui proces fiziologic].

Semele date sunt distribuite în structura semantică a fiecărui verb în felul următor:

S_i + S₁ – a ațipi, a aromi, a dormita, a dormi, a moșăi, a picoti, a se hodini, a clipoci, a piroți, a somnola, a se destinde, a sufla, a se repauza, a (se) sătura, a se cufunda, a digera, a mistui, a înghiți, a mirosi, a inspira, a aspira, a gusta, a elimina;

S_i + S₂ – a ameți, a amorți, a chiorî, a excita, a se surmena, a rebegi, a descrește, a se holba, a orbi, a (se) fâstăci, a (se) înfuria, a se urgisi, a uita, a se burzului, a (se)

extenua, a (se) epuiza, a (se) istovi, a înfometa, a (se) zăpăci, a se trudi, a îngheța, a (se) istovi, a fierbe, a afecta, a se plictisi, a (se) dezorienta, a învișora, a se urgisi;

$S_1 + S_3$ – *a (se) deștepta, a (se) trezi, a (se) vindeca, a (se) tămădui, a (se) dezmorți, a (se) scula, a se restabili, a prinde, a supura, a se cicatriza, a se închide, a (-și) reveni, a (se) potoli, a se liniști, a se întrema, a se destinde, a se dezgheța, a (se) dezmetici, a (se) dezmeți, a (se) înviora, a se răcori;*

$S_1 + S_4$ – *a (se) sufoca, a (se) îngreșoșă, a tremura, a furnica, a se jena, a se teme, a asuda, a roade, a se apleca, a arde, a cuprinde, a (se) frige, a transpira, a mușca, a înjunghia, a (se) înțepa, a (se) umple, a clipoci, a buimăci, a sughița, a suspina, a (se) asfixia, a căsca, a tuși, a flămânzi, a horcăi, a amorți, a se gâdila, a tresări, a clipoci, a strănuta, a excita, a se rușina;*

$S_1 + S_5$ – *a ustura, a suferi, a pătimi, a tânji, a răbda, a acuza, a (se) scârbi, a gogi, a durea, a (se) distruge, a (se) frământa, a îndura, a trage, a se sufoca, a (se) năduși, a (se) înăduși, a (se) îneca, a cerca, a apăsa, a (se) asfixia, a găfâi, a apuca;*

$S_1 + S_6$ – *a boli, a tuși, a (se) contagia, a răzbate, a răspunde, a aiura, a agoniza, a delira, a înnebuni, a leșina, a (se) chinui, a apăsa, a mânca;*

$S_1 + S_7$ – *a (se) moleși, a somnola, a suferi, a seca, a se culca, a osteni, a obosi, a se hodini, a lâncezi, a toropi, a ameți;*

$S_1 + S_8$ – *a tresălta, a palpita, a hohoti;*

$S_1 + S_9$ – *a se inhiba, a înțepeni.*

Aplicarea analizei componențiale la studierea structurii semantice a verbelor stărilor fizice ne-a permis să stabilim anumite seturi de trăsături semantice.

GALINA RUDENCO
Universitatea Agrară de Stat
din Moldova (Chișinău)

**ANALIZA SEMICĂ ȘI CLASIFICAREA
SEMANTICĂ A VERBELOR
DE CONVINȘERE ÎN LIMBA ENGLEZĂ
ÎN COMPARAȚIE CU LIMBA ROMÂNĂ
ȘI RUSĂ**

Abstract

This article is devoted to the semic analysis and semantic classification of English persuasion verbs comparing them with the Russian and Romanian correspondents. In our article we have classified and analyzed verbs expressing persuasion and gave examples for each type of them. They are taken from different sources. We have analyzed 30 verbs of persuasion which have a common feature expressed by the dominant seme – to make sb \ sth do sth. Semic analysis offered us a possibility to notice the fact that the dominant seme is the foundation of the word, and it builds new units, creates new constructions (phrases, sentences...) we use in speech, language, to reveal the whole treasure of English synonymy.

Problema alegerii corecte a unui cuvânt în vorbire a fost întotdeauna de o importanță primordială în lingvistică.

Când analizăm particularitățile lexico-semantice ale verbelor engleze luăm în calcul semele verbale, variantele lexico-semantice, relațiile sinonimice ale verbelor, interrelația în sistemul lexico-semantic și combinația verbelor.

Mulți lingviști au dedicat lucrările lor analizei semantice, grupurilor lexico-semantice ale verbelor ce exprimă diverse noțiuni. În cele ce urmează vom analiza și clasifica verbele ce exprimă convingere, aducând exemple pentru fiecare tip de asemenea verbe.

Exemplele sunt extrase din diferite surse: literatura clasică și contemporană, articole din reviste, dicționare, îndreptare sinonimice, enciclopedii etc.

Verbele sinonimice ce se referă la convingere au sensuri similare, dar în același timp și o varietate adițională de conotații ale sensului. Cercetând mai mult de 200 exemple de verbe de convingere, am dedus formula semantică a acestor verbe care se prezintă în felul următor:

- a face pe cineva ori ceva să acționeze, ori a fi în stare de a realiza ceva + caracteristicile calitative adiționale (conotații).
- Engl. – to make somebody or something act or be in a state of realizing sth + additional qualitative characteristics (connotations).

Formula semantică conține nucleul cel mai mic ce leagă toate verbele sinonimice într-o grupă de cuvinte sinonimice după următorul criteriu*:

---

* Exemplele date în l. română și rusă sunt extrase și traduse din dicționarul explicativ englez.

- a face pe cineva ori ceva să facă ceva
- Engl. – to make somebody or sth do sth
- Rus. – повлиять на кого-то или чего-то сделать что-то.

Lingviștii utilizează diferiți termeni pentru a denota această unitate comună. Dar s-a acceptat să fie utilizat termenul **semă**. Am clasificat verbele sinonimice legate de convingere conform **semei** dominante, menționate mai sus, pentru a descrie și a reflecta particularitățile fiecărui verb sinonimic. În asemenea mod am efectuat clasificarea semică a verbelor de convingere pentru a determina corelația lor, înlocuirea unui sinonim cu altul și frecvența utilizării. În acest articol vom reflecta clasificarea semantică a acestor verbe.

Clasificarea semantică a verbelor de convingere este după cum urmează:

1. a) *a persuadea* – a face + a acționa [10, p. 632].

to persuade – make + do [8, p. 944].

убедить – сделать + действовать [9, p. 382].

Te rog, încearcă să *o persuadezi* pe ea sa facă aceasta [10, p. 346].

Please try to *persuade* her to do it [8, p. 944].

Пожалуйста, попробуй *убедить* ее сделать это [9, p. 382].

b) *a face* + a crede [10, p. 633].

to make + believe [8, p. 944].

сделать + поверить [9, p. 120].

Va fi dificil să-*i persuadezi* pe ei, că aceasta nu este adevărat [10, p. 633].

It will be difficult to *persuade* them that it is not difficult [8, p. 944].

Будет сложно *убедить* их, что это неправда [9, p. 120].

2. a) *a convinge* – a face + a crede [10, p. 633].

to convince – make + believe [8, p. 502].

убедить – сделать + поверить [9, p. 120].

Eu sunt *convins* de faptul că am avut dreptate [10, p. 633].

I am *convinced* I was right [8, p. 502].

Я *убежден* в том, что был прав [9, p. 120].

b) *a face* + a acționa [10, p. 633].

make + do [8, p. 502].

сделать + действовать [9, p. 382].

Eu am încercat să-*l conving* să viziteze doctorul [10, p. 633].

I have been trying to *convince* him to see the doctor [8, p. 502].

Я попытался *убедить* его посетить врача [9, p. 382].

3. a) *a face* – a determina pe cineva ori ceva + a face ceva [10, p. 550].

to make – to cause sb or smth + do smth [8, p. 420].

сделать – повлиять на кого-то или что-то + сделать что-то [9, p. 319].

Ce *te face* pe tine sa citești această carte [10, p. 550].?

What *makes* you read this book [8, p. 420].?

Что *побуждает* тебя прочесть эту книгу [9, p. 319].?

b) *a face pe cineva să facă ceva* + forță [10, p. 550].

make sb ori smth do smth + force [8, p. 420].

повлиять на кого – то или что – то сделать что – то + сила [9, p. 550].
Forțează- l să spună adevărul [10, p. 550].
Make him tell the truth [8, p. 420].
Заставь его сказать правду [9, p. 550].

4. *a îmbuna* – a face ceva într-o manieră de bunătațe și noblețe [10, p. 133].
coax – make + do smth in a kind way and gentle manner [8, p. 227].
задабривать – сделать + действовать с добротой и галантностью [9, p. 103].
 Ea *a îmbunat* calul, ca să vină mai aproape [10, p. 133].
 She *coaxed* the horse into coming a little closer [8, p. 227].
 Она *задобрила* лошадь, чтобы та подошла поближе [9, p. 103].

5. *a stimula (a îndemna)* – a face + a stimula ori a influența [10, p. 150].
induce – make + stimulate or influence [8, p. 317].
стимулировать – сделать + стимулировать (побуждать) [9, p. 275].
 Nimic nu mă va *stimula* să mă angajez la acest serviciu [10, p. 150].
 Nothing will *induce* me to take this job. [8, p. 317].
 Ничто не сможет *побудить* меня устроиться на эту работу [9, p. 275].

6. *a forța (a sili)* – a face + a forța cu amenințări [10, p. 465].
to coerce – make + force by using threats [8, p. 257].
принуждать – сделать + принуждать с угрозами [9, p. 104].
 El a fost *silit* să plătească o sumă mare [10, p. 465].
 He was *coerced* to pay a great sum [8, p. 257].
 Его *принудили* заплатить большую сумму [9, p. 104].

7. *a forța* – a face + a face ceva fără dorință [10, p. 133].
to force – make + do smth unwillingly [8, p. 257].
заставить – сделать + действовать неохотно против воли [9, p. 213].
 Președintele a fost *forțat* să demisioneze [10, p.133].
 The president was *forced* into resigning [8, p. 257].
 Президент был *принужден* подать в отставку [9, p. 213].

8. *a constrânge* – a face + a forța să facă ceva necesar [10, p. 150].
to compel – make + force do smth necesar [8, p. 245].
вынудить – сделать + вынуждать кого-то сделать что-то необходимое [9, p. 110].
 Legea poate *constrânge* părinții să facă cheltuielile necesare pentru copii lor [10, p. 150].
 The law can *compel* fathers to make regular payments for their children [8, p. 245].
 Закон может *вынудить* родителей сделать необходимые выплаты для своих детей [9, p. 100].

9. *a amenința* – a face + ce dorești pricinuind cuiva probleme, suferințe [10, p. 636].

threaten – make + do what you want by causing sb troubles, hurts [8, p. 1353].

угрожать – сделать + сделать что ты хочешь, причиняя неприятности и боль [9, p. 530].

Teroriștii au *amenințat* autoritățile, că vor ucide câte un pasager la fiecare oră, dacă cerințele lor nu vor fi satisfăcute [10, p. 636].

The hijackers *threatened* to kill one passenger every hour if their demands were not met [8, p. 532].

Террористы *пригрозили* убить по одному пассажиру каждый час, если их требования не будут удовлетворены [9, p. 530].

10. *a tomi* – a face + a atrage pe cineva, pe cine D-vs doriți să vă îndeplinească ceva, oferind-i ceva [10, p. 432].

to entice – make + attract sb you want them to do for you by offering sth [8, p. 419].

вовлекать – сделать + вовлекать кого-то кого бы Вы хотели, чтобы что-то сделал для Вас, предлагая что-то взамен [9, p. 127].

Publicitățile sunt proiectate pentru *a tomi* oamenii să cheltuiască bani [10, p. 195].

Advertisements are designed *to entice* people into spending money [8, p. 128].

Реклама разрабатывается с целью *вовлечения* людей тратить деньги [9, p. 117].

11. *a ispiti (a tenta)* – a face + a atrage ori a face ceva ce D-vs doriți să vă facă cineva [10, p. 389].

to tempt – make + attract or do sth you want them to do [8, p. 1338].

испытывать (искушать) – сделать + привлекать или прельщать сделать что-то чего Вы желаете чтоб кто-то сделал это [9, p. 183].

Nu tentați hoții, lăsând lucrurile de preț în locuri accesibile [10, p. 389].

Don't tempt thieves by leaving valuables clearly visible [8, p. 1338].

Не искушайте воров, оставляя драгоценности в поле зрения [9, p. 183].

12. *a ademeni* – a face + a înșela ori a face ceva nedemn prin promiterea unui onorariu [10, p. 464].

lure – make + trick ori do sth by promising a reward [8, p. 768].

приманивать – сделать + обмануть, обещая какой-то гонорар [9, p. 317].

Copilul a fost *ademenit* să urce într-o mașină, dar a reușit să scape [10, p. 464].

The child was *lured* into a car but managed to escape [8, p. 768].

Ребенка *приманили* в машину, но ему удалось спастись [9, p. 317].

13. *a unge (a linguși)* – a face + a unge (a înmuia) ori a face ceva fiind foarte drăguț cu persoana de care ai nevoie [10, p. 643].

to cajole – make + butter or do sth by being very nice to them [8, p. 165].

умаслить – сделать + умягчить (умаслить) или сделать что-то, будучи очень любезными с ними. [9, p. 81].

Eu am reușit *să-i înmoi* pe ei și să capăt adresa fostului meu coleg [10, p. 643].

I managed to *cajole* his address out off them [8, p. 165].

Мне удалось *умягчить* их и раздобыть его адрес [9, p. 81].

14. *a instiga (a aŃiŃa)* – a face + a provoca la violenŃă, ori la ceva ilicit, neplăcut [10, p. 421].

to incite – make + instigate to violence; sth illegal or unpleasant [8, p. 656].

подстрекать – сделать + подтолкнуть к насилию; к чему-то незаконному или неприятному [9, p. 272].

Ei au fost acuzaŃi de faptul că au *aŃiŃat* gloata la violenŃă [10, p. 421].

They were accused of *inciting* the crowd to violence [8, p. 656].

Они были обвинены в том, что *подстрекнули* толпу к насилию [9, p. 272].

15. *cere (a îndupleca)* – a face + a implora; a cere ceva de ce Dvs. aveŃi nevoie ori doriŃi foarte mult să obŃineŃi, rugînd cu îngrijorare [10, p. 644].

to beseech – make + implore or do sth you need or want it very much by asking in an anxious way [8, p. 104].

умолять (просить) – сделать + умолять или сделать что-то, в чем Вы нуждаетесь или сильно желаете, прося это с волнением [9, p. 60].

Ostatiicii *au rugat* ca regele să-i miluiască [10, p. 644].

The prisoners *beseeched* the king to vave mercy on them [8, p. 104].

Пленные *попросили* короля о помиловании [9, p. 60].

16. *a implora* – a face + a ruga; a face ceva rugîng cu îngrijorare [10, p. 280].

to implore – make + ask; do sth by asking them in an anxious way because you want it very much [8, p. 650].

умолять (просить) – сделать + просить с волнением потому, что Вы страшно этого желаете [9, p. 269].

Ea l-a *implorat* să mai aŃtepte puŃin [10, p. 280].

She *implored* him to stay [8, p. 650].

Она *упросила* его остаться [9, p. 269].

17. *a impune* – a face + a impune pe cineva să facă ceva [10, p. 632].

get – make sb do sth [8, p. 537].

заставить – сделать + заставить кого-то сделать что-то [9, p. 227].

Tu niciodată *nu-l vei face* să înŃelegă aceasta [10, p. 632].

You'll never *get* him to understand [8, p. 537].

Ты никогда *не заставишь* его это понять [9, p. 227].

18. *a linguŃi (a măguli)* – a face + a atrage; a face ceva pronunŃând cuvinte frumoase [10, p. 232].

wheedle – make + attract; do sth by saying nice things to them [8, p. 1113].

лстить – сделать + привлекать; сделать что-то, выражаясь сладостными словами [9, p. 577].

Copii *s-au linguŃit*, ca să le permit să meargă la film [10, p. 232].

The children *wheedled* me into letting them to go to the film [8, p. 1113].

Дети *обошли* меня *лстью*, чтобы позволить им пойти в кино [9, p. 577].

19. *a aduce (a atrage)* – a face + a atrage; a crede având temei [10, p. 634].

lead – make + do; believe by having reasons [8, p. 729].

приводить – сделать + действовать, верить, имея веские причины [9, p. 302].

Ce *te-a adus* la această concluzie [10, p. 634].?

What *lead* you to this conclusion [8, p. 729].?

Что *привело* тебя к этому выводу [9, p. 302].?

20. *a mișca* – a face + a motiva [10, p. 626].

to move – make + motivate [8, p. 832].

трогать – сделать + мотивировать [9, p. 339].

Ea era *mișcată* de faptul, că se adresa fără emoții gloatei [10, p. 626].

She felt *moved* to address the crowd [8, p. 832].

Она была *трогнута* своим обращением к толпе [9, p. 339].

21. *a împinge (a impune)* – a face + a impune; a face ceva extrem [10, p. 645].

to drive – make + force; do sth extreme [8, p. 386].

толкнуть (дovодить) – сделать + заставить; сделать что-то из ряда вон выходящее [9, p. 170].

Foamea *a împins-o* să fure [10, p. 645].

Hunger *drove* her to still [8, p. 365].

Голод *толкнул* ее к воровству [9, p. 170].

22. *a înșela* – a face + a păcăli; a amăgi [10, p. 320].

to con – make + trick; deceive [8, p. 249].

вести за нос (обмануть) – сделать + обмануть [9, p. 112].

Ea *m-a amăgit* de 300 dolari [10, p. 320].

She *conned* me out of \$ 300 [8, p. 249].

Она *обманула* меня на 300 долларов [9, p. 212].

23. *a presa (a forța)* – a face + a forța [10, p. 150].

to press – make + force [8, p. 998].

давить (заставить) – сделать + давить [9, p. 401].

Ei *ne-au presat* să luăm o decizie urgent [10, p. 822].

They *pressed* us to take a quick decision [8, p. 988].

Они *подавили* на нас, чтобы мы приняли срочное решение [9, p. 401].

24. *a amenința* – a face + a speria; a răni [10, p. 146].

bully – make + frighten, hurt [8, p. 155].

третировать (запугивать) – сделать + пугать (угрожать) [9, p. 77].

E imposibil *sa mă ameninți* pentru ca să semnez ceva [10, p. 146].

I won't *be bulled* into signing anything [8, p. 155].

Меня *не запугать*, чтобы подписывать что-либо [9, p. 77].

25. *a intimida* – a face + a speria [10, p. 146].

to intimidate – make + frighten [8, p. 692].

запугивать – сделать + запугать (угрожать) [9, p. 283].

Martorul a fost *intimidat* să nu depună mărturii [10, p. 146].

The witness was *intimidated* into keeping quiet [8, p. 693].

Свидетеля *подвергли угрозам*, чтобы не свидетельствовать [9, p. 283].

26. *a îndemna (a instiga)* – a face + a stimula; motiva [10, p. 52].

to rouse – make + stimulate; motivate [8, p. 1116].

побуждать – сделать + стимулировать мотивировать [9, p. 444].

O mulțime de oameni au fost îndemnați la acțiuni violente de către acest apel [10, p. 52].

A lot of people *were roused* to actions by the appeal [8, p. 1117].

Много людей *было побуждено* к действиям этим призывом [9, p. 444].

27. *a inspira* – a face + a impresiona oferindu-i cuiva o plăcere etc., a face un bine [10, p. 38].

to inspire – make + impress by giving ab a desire, etc. to do sth well [8, p. 673].

вдохновлять – сделать + создать впечатление оказывая кому-то удовольствие; сделать что-то хорошее [9, p. 280].

Actorul *a inspirat* copiii să ia parte la spectacol [10, p. 38].

The actor *inspired* the kids to take part in the performance [8, p. 673].

Актер *вдохновил* детей принять участие в спектакле [9, p. 280].

28. *a cerși (a ruga cu umilință)* – a face + a ruga, a face ceva într-o manieră de îngrijorare, deoarece doriți ceva, ori aveți nevoie de ceva foarte mult [10, p. 484].

beg – make + ask ori do sth in an anxious way because you want, need it very much [8, p. 99].

умолять; упрашивать – сделать + просить, сделать, что-то встревожено потому, что Вы сильно желаете, нуждаетесь в этом [9, p. 58].

El *a rugat cu umilință* sa-i ofere încă o șansă [10, p. 484].

He *begged* her to give him one more chance [8, p. 328].

Он *упросил* ее дать ему еще один шанс [9, p. 58].

29. *a încuraja (a ajuta)* – a face + a oferi suport [10, p. 413].

encourage – make + support; instigate [8, p. 412].

поощрять – сделать + поддержать [9, p. 181].

Colegii *au încurajat-o* să frecventeze școala [10, p. 413].

Te school mates *encouraged* her to attend the school [8, p. 412].

Коллеги *поддержали* ее, чтобы она посетила школу [9, p. 181].

30. *a flata (a preamări)* – a face + a atrage, a înșela, zicând cuvinte frumoase, deoarece doriți ca să se facă ceva pentru Dvs. ori doriți să le faceți plăcere celor din jur [10, p. 451].

to flatter – make + attract; deceive by saying nice things because you want them to do sth for you or want to please you [8, p. 297].

превозносить – сделать + привлекать, высказывая им что-то приятное потому, что Вы хотите, чтобы они сделали что-то для Вас или хотите потакать им [8, p. 207].

Nu mă *flata*, cuvintele tale frumoase nu te vor salva de moartea pe care o meriți [10, p. 451].

Do not *flatter* me, your nice words will not save you from the death you deserve [8, p. 207].

Не *превозноси* меня, твои красивые слова не спасут тебя от смерти, которой ты заслуживаешь [8, p. 207].

Astfel, am analizat 30 verbe sinonimice de convingere, care au o trăsătură comună exprimată de sema dominantă pe care am menționat-o la început – *a face pe cineva ori ceva să facă ceva*.

Această semă dominantă unește toate verbele analizate într-o grupă sinonimică ce exprimă *convingere*. Semele noi exprimă conotații adiționale ale verbelor date și ajută să revelăm mai profund sensul fiecărui verb analizat conform semei dominante.

Semele noi stimulează revelația calității convingerii *de a convinge pe cineva să facă ceva dându-i un stimul*.

Analiza semică a oferit posibilitatea de a observa că sema dominantă este temelia cuvântului și generează noi unități, creează construcții (frazе, propoziții...), pe care le utilizăm în vorbire, limbă. Sema a revelat bogăția diversă a sinonimelor limbii engleze în comparație cu diversitatea sinonimelor din limba romană și rusă.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

1. Arnold I. V. *Лексикология английского языка*. Москва, 1986.
2. Crystal David. *The Cambridge Encyclopedia of the English Language*, Cambridge. 1995.
3. Ginzburg R. S. *A Course in Modern Lexicology*. Moscow, 1979.
4. Jakobson R. *Language and Linguistics*. London, 1959.
5. Leech Geoffrey N. *Semantics*. Penguin Books, 1974.
6. Levitchi Leon D. *Limba Engleză. Lexicologie*. București, 1970.
7. Lyons John. *Introduction to theoretical Linguistics*. Cambridge, 1980.
8. Hornby A. S. *Oxford Advanced Learner's, Dictionary of Current English*. Oxford University Press, 2004.
9. Аракин В. Д. *Англо-русский словарь*. Москва, Русский язык, 1992.
10. *Dicționar rus-român*. Logos, 1992.

VASILE BAHNARU. *Elemente de semasiologie română*. – Chișinău, Știința, 2009, 288 p.

Vorbitorii buni de limbă română, care vor să cunoască și unele noțiuni lingvistice, de cele mai multe ori apelează la un dicționar explicativ sau unul de termeni lingvistici. Punându-ne în ipostaza unui asemenea vorbitor, am încercat să aflăm sensul cuvântului „semasiologie” și am apelat la „Dicționarul de termeni lingvistici”, semnat de Gh. Constantinescu-Dobridor (București, Teora, 1998). La pagina 284, am găsit următorul articol de dicționar: *semasiologic* s.f. (cf. fr. *sèmasiologue*, gr. *semasia* „desemnare” + *logos* „știință”); V. *semantică*. Dezorientați, am căutat să vedem conținutul cuvântului „semantică” și la pag. 283 am găsit: SEMANTICĂ (SEMASIOLOGIE): s.f. (< adj. *semantic*, -ă < fr. *sèmantique*, cf. gr. *semanticos* < *sema* „semn”): „ramură a lexicologiei care cercetează sensurile cuvintelor, cauzele schimbării acestora și evoluția lor în timp...”.

După aceste explicații ne-am gândit: oare între „semantică” și „semasiologie” se poate pune semnul egalității? Aceste două cuvinte sunt sinonime absolute? Colacul nostru salvator a fost monografia „Elemente de semasiologie română” a doctorului habilitat în filologie V. Bahnaru, care a apărut la Editura Știința în anul 2009.

Ne-am bucurat mult, când, chiar în primul capitol „Obiectul de studiu și obiectivele semasiologiei”, lingvistul V. Bahnaru vine să facă lumină în privința sensurilor exacte ale cuvintelor „semantică” și „semasiologie”. Deci toți

cititorii acestei lucrări fundamentale vor afla că „termenul *semantică* a fost inclus în terminologia lingvistică la 1883 de M. Bréal, deși încă din 1839 latinistul german Christian C. Reisig a propus, într-un studiu postum, termenul *semasiologie* pentru a denumi compartimentul autonom al lingvisticii care studiază semnificația unităților lexicale” (p. 9). Apoi ni se explică clar că termenul *semantică* s-a impus mai ales în lingvistica franceză și în cea anglo-saxonă, fiind utilizat decenii întregi în calitate de sinonim al termenului „*semasiologie*” (p. 10). Autorul menționează că în lucrarea sa „se acordă prioritate termenului **semasiologie**, întrucât termenul *semantică* și-a extins semnificația, iar disciplina respectivă studiază sensurile altor unități de limbă decât cuvintele. În același timp, adjectivul *semantic* este folosit cu regularitate în studiul de față, având semnificația „care ține de sens; referitor la sens” (p. 10). Cercetătorul V. Bahnaru consacră un paragraf întreg pentru delimitarea noțiunilor și evidențierea raporturilor dintre semantică, semasiologie și onomasiologie (p. 15-20).

În continuare, în monografie se prezintă, pe scurt, originile semanticii și bazele cercetărilor semasiologice, începând cu antichitatea greco-latină, secolele XVII-XIX și perioada secolului al XX-lea. Sunt numiți diverși autori și, respectiv, diferite lucrări din domeniul semasiologiei atât din lingvistica mondială, cât și din cea românească. Această trecere în revistă e binevenită,

întrucât de mult se simte necesitatea unui studiu profund al semanticii clasice și al celei moderne. Sperăm ca următoarea lucrare a doctorului habilitat V. Bahnaru să prezinte, cât mai pe larg posibil, ideile centrale din studiile de semasiologie tradițională și modernă. Așteptăm această lucrare de sinteză, care va constitui o bază temeinică pentru orice cercetare de semasiologie a tinerilor lingviști.

Necesitatea elaborării unei astfel de lucrări e simțită și de autor, care menționează că acele „gânduri ingenioase și idei valoroase referitoare la problemele de care este preocupată semasiologia” „nu au fost încă generalizate în mod suficient și incluse într-un cadru unic de interpretare și de soluționare” (p. 14).

Ceea ce-și propune V. Bahnaru în cartea prezentată este clarificarea unor probleme de importanță majoră din domeniul semasiologiei ca, de exemplu, definiția cuvântului, definirea lingvistică a sensului lexical, tipurile de sememe, identificarea relațiilor existente între conținutul unor unități lexicale distincte, concretizarea noțiunii *mutație semantică*, delimitarea conceptuală a noțiunilor *cauze*, *modalități* și *efecte* ale mutațiilor de sens etc. (p. 13).

În urma unor prezentări ale definiției cuvântului (în lingvistica contemporană există peste 300 de definiții pentru noțiunea de cuvânt) și a unor polemici cu diferiți lingviști, cercetătorul V. Bahnaru propune următoarea definiție a cuvântului: „*unitate bidimensională de vocabular, dotată cu formă materială (sonoră și grafică) și cu sens (lexical și gramatical) și cu o anumită disponibilitate de utilizare sintactică*” (p. 24) (și stilistică) (completarea noastră – Gh. Colțun, A. Datcu). Autorul pledează, ca la nivel exclusiv lexicologic, cuvântul să fie numit cu termenii *lexem* sau *glosem*.

Problema sensului cuvântului este una dintre cele mai dificile, mai complicate

și mai confuze ale semasiologiei. În monografie se menționează că sensul cuvântului a constituit obiectul de studiu al unui număr foarte mare de lucrări de lingvistică, fiind definit în mod diferit, în funcție de concepția lingvistică și metodologică a fiecărui cercetător sau chiar a unei întregi școli lingvistice. Cauza constă în faptul că sensul lexical este identificat și condiționat de diverși factori: reprezentarea obiectului desemnat sau chiar cu obiectul însuși, cantitatea de informare pe care o posedă omul despre segmentul desemnat din realitatea obiectivă, totalitatea folosirilor sale, relația existentă între nume și reprezentarea obiectului etc. În baza unor investigații profunde, având în centrul atenției lexeme românești și sprijinindu-se și pe unele opinii ale unor lingviști cu renume, doctorul habilitat în filologie V. Bahnaru definește sensul cuvântului astfel: „*un ansamblu de trăsături distinctive ale unui anumit segment din realitatea obiectivă, reflectată în conștiința umană în calitate de imagine tipizată și asociat cu un anumit complex sonor*” (p. 30). Definiția respectivă reflectă, după părerea noastră, trăsăturile de bază ale noțiunii „sensul lexical al cuvântului”.

Unitatea minimă a planului conținutului cunoaște astăzi cele mai diverse variații terminologice: *sem*, *semem*, *trăsătură semantică* sau *component semantic*, *figură de conținut*, *marcher semic* sau *marcă semică* etc. Semasiologul V. Bahnaru dă prioritate termenului *semem* și aderă la definiția unanim acceptată de semasiologia contemporană pentru această noțiune: *o totalitate, un fascicul sau un ansamblu ordonat de unități semantice minimale, seme, care formează o microstructură ierarhic organizată* (p. 33). Sememul, constituind un ansamblu ordonat de seme, are mai multe tipuri de seme opozitive: *distinctive/ nondistinctive, necesare/*

facultative, uzuale/ ocazionale, nucleare /categoriale, integrative/ diferențiale etc. Astfel, autorul definește structura semicică a sememului „drept un ansamblu, constituit din următoarele tipuri de seme: hiperosemul, clasemul, hiposemul și virtuemul” (p. 33-35). Fiecare tip de seme este descris în lucrare cu lux de amănunte. Lingvistul V. Bahnaru concluzionează că „sememul este un ansamblu ierarhic ordonat, constituit din hiperosem, clasem, hiposem și virtuem, deci semem = hiperosem + clasem + hiposem + virtuem. Primele trei tipuri de seme sunt denotative, iar ultimul este conotativ (p. 35). Sememul are caracter multiaspectual: el conține informație despre realitatea desemnată, despre relațiile cu alte sememe pe axa paradigmatică și pe cea sintagmatică și despre relațiile cu vorbitorul” (p. 40).

O atenție deosebită se acordă în monografie cercetării categoriilor lexico-semantice. În planul expresiei unităților lexicale, autorul distinge astfel de fenomene ca: *omonimia* (sau *omolexia*), *paralexia* și *eterolexia*. În planul conținutului elementelor de vocabular sunt distinse următoarele fenomene ca: *sinonimia* (omosemia), *parasemia* și *eterosemia*. Și, în sfârșit, în planul expresiei și al conținutului se distinge *paronimia* sau *parasemolexia* (p. 47). Pe parcursul a 66 de pagini (p. 47-113), cercetătorul V. Bahnaru face o prezentare detaliată a *polisemiei* (p. 47-64), a *omosemiei* (*sinonimiei*) (p. 71-74), a *antisemiei* (*antonimiei*) (p. 74-78), a *omolexie* (*omonimiei*) (p. 79-108) și a altor fenomene. Am vrea să menționăm că după prezentarea generală a categoriilor lexico-semantice, intervine spre final ochiul destul de pretențios al lexicografului V. Bahnaru, care poate fi considerat unul din cei mai versați specialiști-lexicografi din lingvistica românească de pe ambele maluri ale Prutului.

De exemplu, când e vorba despre modalitățile de interpretare lexicografică a polisemiei, lexicograful are sarcina de a elabora o structurare corectă și bine argumentată a sensurilor cuvântului polisemantic în funcție de tipologia și destinația dicționarului. Astfel, dicționarul istoric presupune o structurare etimologică a sensurilor, adică dispunerea sensurilor se va realiza în următoarea ordine: pe primul loc va figura sensul etimologic, acesta fiind urmat de sensurile derivate, în timp ce un dicționar uzual sau al limbii contemporane va plasa pe primul loc sensul cel mai curent, cel mai cunoscut al cuvântului polisemantic, după care vor urma, în ordine logică, celelalte sensuri (p. 50).

Observații și propuneri ingenioase ale lexicografului V. Bahnaru vom întâlni și la pagina 68, unde sunt prezentate cele patru metode de structurare a sensurilor: empirică, genetică, logică și istorică; la pagina 71, unde se vorbește de lexicografierea sinonimelor; la pagina 78, unde întâlnim recomandări privind prezentarea în dicționare a antisemantelor (antonimelor); la pagina 84, unde ni se propun probleme concrete de prezentare a omonimelor în dicționarul unilingv etc.

Tot în partea I a lucrării vom găsi informații foarte necesare despre categoriile funcțional-stilistice ale lexicului românesc, adică despre diferențierea lexicului sub aspect valoric și de frecvență. E vorba că, în sincronie, sistemul lexical al limbii literare poate fi divizat în două mari subsisteme: *fondul lexical de bază* (sau curent, esențial, principal) și *fondul lexical auxiliar* sau *suplimentar*.

Autorul constată, pe bună dreptate, că sistemul lexical al limbii literare se diferențiază din mai multe puncte de vedere. Pe axa temporală distingem o opoziție lexico-semantică între *lexicul*

arhaic și *cel neologic*. Pe axa spațială se distinge opoziția între *lexicul literar* și *cel regional*, iar pe axa socială – opoziția între *lexicul literar* și *cel argotic*, de *jargon*, *profesional* etc. În continuare, în lucrare este descrisă multilateral diferențierea temporală a lexicului: neologismele (p. 118-129), arhaismele (p. 129-131), diferențierea spațială a lexicului: vocabularul regional (p. 131-141), diferențierea socială a lexicului: vocabularul argotic (p. 142-143), termenii de jargon (p. 144-145). Vom găsi în paginile lucrării și descrierea vocabularului meseriilor populare, lexicului vulgar, termenilor tehnici și științifici, vocabularului neutru din punct de vedere stilistic etc.

Partea a doua a monografiei, „Semasiologia diacronică”, are în centrul atenției cercetarea mutațiilor semantice, adică a modificărilor semantice. În mod expres, sunt evidențiați factorii metasemiei (extralingvistici și lingvistici), e prezentată pe larg clasificarea mutațiilor semantice, sunt puse punctele pe „i” în ceea ce privește esența metasemiei implicative și a metasemiei similative și, desigur, a consecințelor metasemiei în limba română (extensiunea și restricția sensului) etc.

În concluzie, doctorul habilitat în filologie V. Bahnaru menționează că „metasemia necesită a fi studiată nu ca un «lucru în sine», ci în corelație cu fenomenele de limbă adiacente, precum sunt derivarea lexicală, conversiunea, diferențierea formală și semantică a unităților lexicale etc. Numai făcându-se o distincție netă între metasemie și fenomenele de limbă contigue, poate fi prezentată adecvat și obiectiv structura semantică a unităților lexicale, relațiile logice și genetice dintre sememele unui semantem” (p. 263).

La compartimentul doleanțe și sugestii am vrea să menționăm următoarele:

1) În textul lucrării au rămas multe greșeli de tipar: „conținutul națiunilor est și independent” (p. 28); „majoritatea cercetărilor include aceste componente” (p. 37); „unele varietăți de antisemie de-semnează o gamă variată” (p. 75); „constituie baza logico-semantică a antisemiei și a claselor de antisemmane” (p. 76); „scindarea se-mantică” (p. 91); „constitui-rea genului neutru” (p. 97); „întrăînrelații semasiologice de omosemie, omolexie, antisemi și parasemolexie” (p. 113); „sistemul lexical al limbii literare” (p. 113); „părinteleplanetelor, uniiplanete, stăturăplanetetepe” (p. 126); „depăpușoi” (p. 140); „Edditura Saeculum” (p. 270).

2) Nu sunt izolate prin virgulă unele cuvinte incidente: „caracterul dinamic al limbii (în genere) și al vocabularului () în parte” (p. 21); „aplicarea metodelor și procedeele acestuia în semasiologie () în genere() și în procesul de studiere a sensului lexical (în parte)” (p. 30); a se vedea și paginile 47, 70, 78, 79.

3) Se mai întâlnesc unele exprimări confuze: „orice studiu semasiologic, în funcție de necesități, obligă cercetătorul necesită să-l înceapă cu definiția” (p. 20); „vocabularul de bază al limbii române, în linii mari, intact de-a lungul secolelor, asigurând astfel stabilitatea sensului lexical...” (p. 113).

4) Nu se indică cifrele la unele cuvinte omonime: *cot*, *coate* s.n. „încheietură a brațului cu antebratul” și *cot¹ coturi* s.n. „cotitură”; *corn¹ coarne* s.n. „excreșcență osoasă”, *corn cornuri* – „varietate de franzelă” și *corn³ corni* s.m. „arbore” (p. 95).

5) Nu se respectă uneori numerotarea secțiunilor din capitole. Astfel, la pagina 88, după 3.5.1.5. urmează 2.5.1.6., iar la pagina 90 – 3.5.1.7.

6) La pagina 70 se face o trecere în revistă a sistemelor limbii, dar nu se menționează nimic despre sistemul frazeologic: „limba este definită drept un sistem de subsisteme, care include sistemul fonetic, cel lexical, cel morfologic și cel semantic”.

7) În secțiunea 3.4.2., la pagina 78, sunt prezentate exemple de antonime: „fata babei era *slută, leneșă, țâfnoasă și rea* la inimă... Fata moșneagului însă era *frumoasă, harnică, ascultătoare și bună* la inimă”. În aceste exemple avem și două antonime frazeologice: „*rea la inimă*” și „*bună la inimă*”. De aceea trebuia să se culeagă cu italice și cuvintele „*la inimă*” în ambele exemple.

8) Ar trebui să se facă ordine și la referințele bibliografice. De exemplu, autorul face trimitere de două ori la lucrările lingvistului M. Bucă, scrise în colaborare cu alți autori, cărți editate în ani diferiți (1976, 1978), de aceea în textul lucrării se cerea să se indice și anul

editării: „Bucă et alli, 1976, 9” și nu numai „Bucă et alli, 9”.

9) Logic ar fi ca la referințe să se indice nu numai anul editării, ci și paginile, în care se prezintă aspectul discutat. În lucrare nu se respectă acest principiu: „a se vedea: Абрамян, 10; Комлев, 61; Новиков 1973, 42; Солнцев 1977, 101-103; Шафф, 183” (p. 21).

La finele acestei prezentări, am vrea să menționăm că observațiile de mai sus nu diminuează valoarea teoretică și practică a monografiei doctorului habilitat în filologie V. Bahnaru. Lucrarea este un fundament trainic pentru studiile viitoare de semasiologie și un bun instrument didactic pentru studenți, masteranzi și profesori.

GHEORGHE COLȚUN
ANA DATCU
Universitatea de Stat
din Moldova
(Chișinău)

VALERIU MATEI. *Elegiile fiului risipitor* (Opera poetică). – Iași, Editura Princeps Edit (Colecția *Ediții critice*), 2010, 668 p.

Un caz de postmodernism premodern

Apariția volumului antologic *Elegiile fiului risipitor*, în prestigioasa de-acum colecție de ediții critice de la *Princeps Edit* din Iași, colecție coordonată de poetul Daniel Corbu și ieșită în lume sub concepția grafică a lui Călin Cocora, înseamnă nu doar un eveniment personal în cariera literară a lui Valeriu Matei, ci și o formă de înaltă consacrare între poezii de anvergură națională. Selecția textelor îi aparține

autorului și spun că a făcut-o temeinic, cu deplina conștiință artistică la care a ajuns. Echilibrul dinamic al masivei construcții este dat de cele douăsprezece secțiuni ale cărții, care constituie aproape tot atâtea volume scrise de Valeriu Matei, însă nu toate publicate la vremea lor, debutul său editorial survenind abia în 1988, cu *Stâlpul de foc*, la Editura *Literatura artistică* din Chișinău, cu o prefață de Grigore Vieru.

Fac o paranteză și spun că precizarea numelui prefațatorului are semnificație, deoarece arată că Grigore Vieru este cel care a sugerat continuitatea dintre generații, iar nu rivalitatea păguboasă pe care încă o mai afișează cei din ultimele generații, începând cu postmodernității. Valeriu Matei este ceea ce se numește un „optzecist”, chiar dacă a debutat editorial ceva mai târziu decât confrății săi din Țară. Grigore Vieru i-a recomandat cu aceeași generozitate și pe Valeriu Matei, și pe Emilian Galaicu-Păun, numai că ultimul a crezut că urmarea unei maniere la modă poate îndritui împoșcarea cu noroi a modului de a scrie al „șaziceștilor”, cu precădere al aceluia care l-a salutat cu bucuria artistului capabil să treacă *peste mode și timp*, vorba lui Ion Barbu, cel atât de „implicat” și-n existența poetică a lui Valeriu Matei. Spre onoarea lui, Valeriu Matei l-a prețuit și apărat pe Grigore Vieru până la brutala dispariție din ianuarie 2009. Și nu întâmplător, ultima secvență a cărții sale începe cu un poem închinat lui Grigore Vieru, legat tocmai de tragicul eveniment (*Cămașa lui Grigore Vieru*, scrisă duminică, 18 ianuarie 2009). Aluzie la celebra *Cămășile*, căci Grigore Vieru îmbrăcase, în acea zi, cămașa morții: „*La balconul de unde Poetul privea cerul,/ca un drapel frânt într-o luptă nedreaptă,/ cămașa lui sinilie prinsă de gerul / iernii cumplite, ca un ostaș fidel așteaptă/ s-o îmbrace Poetul; dar el a plecat de-acasă/ punându-și cămașa morții – grea povară/ pentru inima lui rănită și arsă/ de minciuna trușășă, de otrava barbară/ aruncate asupra-ne de trișorii de farsă/ ajunși la putere – urâciunea fără suflet, fără cuget,/ spân roșcat, pardosit cu lozinci patriotarde./ cu privirea-mpăroșată și la fălci umflat și buget,/ scribul slinos în slujba hidoaselor hoarde...*”

Deja cu aceste versuri intrăm în atmosfera forței retorice a lui Valeriu Matei. Dar să mai spun că am folosit adverbul *aproape* când am schițat arhitectonica volumului de față, fiindcă aceasta evocă ceva din structura celor *11 elegii*, volumul care l-a consacrat ca mare poet pe Nichita Stănescu, în 1966. Ca un cub *cu un colț sfârâmat*, cele *11 elegii* lăsau loc pentru o a *douăsprezecea*, neîncheiată, în cazul lui Valeriu Matei, căci ultima parte a cărții sale nu cuprinde decât cinci poeme, patru dintre ele dedicate lui Grigore Vieru, Mircea Lutic, Vasile Tărățeanu, Ioan Alexandru și Marin Sorescu. În plus, „nichitastănescismul” de care s-a vorbit în cazul lui Valeriu Matei pare confirmat și de titlul *Elegiile fului risipitor*. Adăugați faptul că și Nichita Stănescu, și Valeriu Matei și-au recunoscut afinitățile cu Ion Barbu și putem găsi un punct de plecare pentru abordarea liricii mateine, consonantă, prin nume, cu afinitatea binecunoscută a autorului *Jocului secund* cu un alt Matei(ă), cel din stirpea lui Caragiale.

De observat însă că descendența lui Valeriu Matei din cei doi mari poeți, deși se pot aduce argumente consonante nu doar la nivelul limbajului artistic, ne poate înșela, fiindcă el îi valorifică pe înaintași la modul *postmodernist*, fiind, din acest punct de vedere, sincronizat deja cu propria generație. Atitudinea lui Valeriu Matei față de Ion Barbu și față de Nichita Stănescu este una a *intertextualității*, poetul utilizând procedeul atât la modul *citării*, cum deja am probat prin pasajul interacțiunii cu Eminescu în poema *Cămașa lui Grigore Vieru*, dar și prin revalorificare „parodică”, ciclul cel mai elocvent fiind *Grecia imaginară*, „barbiană” la modul programatic. Ceea ce mi se pare evident e că „barbianismul” lui Valeriu Matei nu este epigonic, cum se petrece cu bogatul șir de barbieni apăruți imediat după publicarea volumului *Joc*

secund (1930), de la Dan Botta la Emil Gulian. Valeriu Matei „barbinizează” în tonul postmoderniștilor, dar la modul cvasiparodic, fiindcă parodia lui nu coincide perfect cu aceea a colegilor de generație, având o dimensiune ce lipsește textualiștilor propriu-ziși. Din acest punct de vedere, poetul urmează mai degrabă calea de a „barbianiza” a lui Nichita Stănescu, prin aceea că se desprinde esențial prin *necuvânt* de model, fără a fi nevoit să epigonizeze sau să parodieze. De aceea, postmoderniștii nu se vor recunoaște nici în Ion Barbu, nici în Nichita Stănescu. Situația lui Valeriu Matei devine paradoxală, fiindcă el se află parcă ancorat cu un picior în postmodernism, iar cu altul în modernism și în neomodernism (fără a mai lua în considerație, deocamdată, „tradiționalismul” său), etichete utilizate în cazul lui celor doi predecesori. Numai că Ion Barbu a refuzat intransigent să se recunoască un „modernist”, iar Nichita Stănescu a fost departe de a se conforma etichetei de „neomodernist”, el croindu-și drum către o altă paradigmă poetică pe care a sfârșit prin a o numi *poetica rupturii*.¹

Pentru a rezolva situația, pe care am numit-o „paradoxală”, va trebui să revizuiți conceptul de postmodernism așa cum a făcut-o, spre exemplu, scriitorul și savantul român din America, Constantin Virgil Negoită, care disociază între un *postmodernism modern* și un *postmodernism premodern*. Textualiștii generației '80 intră perfect în prima manieră. Pentru ei, intertextualitatea e de pur procedeu parodic atunci când încearcă să recupereze trecutul și scriitorii clasici. *Levantul* lui Mircea Cărtărescu este capodopera acestui fel de postmodernism. Postmoderniștii refuză, în realitate, tradiția, sacrul, valorile

naționale, comportându-se în spiritul neoavangardei, pentru a eșua, finalmente, în neozolismul pornografic și scatologic al „nouăzeciștilor” și al „douămiiștilor”. Acesta este deja sfârșitul poeziei. Au simțit-o și textualiștii generației '80. În cartea despre Bacovia, am dat exemplul lui Bogdan Ghiu care o reducea la două puncte pentru a o salva în *tăcere*. La această înțelepciune a lui Bogdan Ghiu ajunge și Valeriu Matei într-o poemă concepută *ad-hoc*, simțind că textualismul, vorba lui Paul Goma, a devenit... *textilism*, inflație de cuvinte, echivalentul poeziei lacrimogene sămănătoriste, de unde și nevoia de „kenoză” la adevărații poeți, *kenoză* soluționată de Ion Barbu prin concizia maximă, apoi prin tăcerea finală: „*primăvara poeziei postmoderne prinsă-n boare/ e la sânul logoreii desfăcută ca o roză./ are spinii ironiei reci înfipti în calendare/ dar în nopțile mării mai visează la kenoză; // își smerește ironia/ și își bate spuma-n unt./ își focalizează verbul/ până' ajunge/ la/ un/ punct*”. (Ecuatii lirice în ultimul deceniu)

Poezia din care am citat face parte din volumul *Orfeu și singurătatea*, cu poeme scrise între anii 1990-2002, perioada agoniei postmodernismului. Nu întâmplător Valeriu Matei își schimbă imediat „maniera”, trecând spre „kenoza” de sorginte barbiană din *Grecia imaginară*. O „recuperare” a modernității printr-o afundă întoarcere în precreștinismul platonice și medioplatonic, anticamera creștinismului. Poemele tăiate în geometria versului „clasic”-ermetic nu vor aduce *punctul* final în creația lui Valeriu Matei, ci, dimpotrivă, vor provoca o nouă întoarcere: pe de o parte, la retorica vitalist-expresionistă a primelor volume, de suflu epeic, iar pe de alta, la vizionarismul antropologic

¹ Cf. Theodor Codreanu. *Poetica rupturii*. În: *Transmodernismul*, Editura Junimea, Iași, 2005, p. 230-236.

și cosmologic creștin, într-un ciclu de rezonanță homerică: *Ziliada*. Cu aceste metamorfoze stilistice ultime, se poate conchide că, bunăoară, barbianismul lui Valeriu Matei, cvasiparodic, cum l-am calificat, nu a intenționat să reproducă experiența *ermetismului canonic* al *Jocului secund*, teren pe care ar fi eșuat aidoma epigonilor lui Ion Barbu. Semnul cel mai sigur e că el nu a trecut printr-o aventură estetică menită să-l determine a părăsi poezia. Totuși a intuit esențialul: anume că Ion Barbu este o șansă a ieșirii din impasul care duce la moartea poeziei – marea primejdie a postmodernității. Ignorarea lui Ion Barbu de către colegii de generație în favoarea „poeziei concretului” pe care au crezut că-o descoperă în bacovianism, a dus la desacralizarea literaturii și la transformarea ei în fabricare de cuvinte. Valeriu Matei evită o asemenea eroare. El nu se va lepăda, în consecință, nici de valorile naționale, în spiritul ideologiei *political correctness*. Un Mircea Cărtărescu s-a întors la Eminescu doar pentru necesități de parodiare, interesat de părul de pe trupul omului, recuzându-l ca valoare spirituală națională, în conformitate cu moda „demitizărilor” postdecembriste. Valeriu Matei nu cade într-o asemenea cursă. *Ziua a cincisprezecea* din *Ziliada* îi este închinată. Ciclul cuprinde șaptesprezece ample poeme. Primele șase sunt ale creației divine, a șaptea zi este a odihnei divine, iar următoarele zece sunt oglinda a ceea ce s-a întâmplat cu umanitatea după. A cincisprezecea zi pare a fi începutul demolării valorilor, înainte de Apocalipsă:² „să-l atacăm pe Eminescu! să-l lovim cumplit,/ din toate părțile și deodată,/ fiindcă el, o! tocmai el, are prea multe păcate:// în pas cu moda legiferată de lichele/ să așezăm în ordine de-atac/ cohortele și tuiurile:// hai legiune-a

scribilor ce vă schimbați stăpânii/ precum mânușile (ce fericire e pe capul țării/ că voi ați învățat să scrieți!)/ loviți-l fără îndurare/ fiindcă el nu a avut decât/ un singur stăpân – adevărul”; etc.

Ieșind, așadar, din convențiile modei și din obsesiile generației, dar recunoscându-se, totodată postmodernist, trebuie să convenim că Valeriu Matei cultivă cealaltă formă de postmodernism, pe care Constantin Virgil Negoită a numit-o, prin opoziție, *postmodernism premodern*, fenomen ce se înscrie în noua paradigmă a transmodernității. Ethosul transmodern implică eliberarea de toate constrângerile ideologice și culturale, iar în spațiul literaturii – toleranța pentru toate formele de expresie, fără trufia de a eticheta cu dispreț pe cineva că este „tradiționalist”, „pașoptist” sau din altă „specie”.

Cu aceste observații, ne putem întoarce la izvoarele lirismului matein. Interesant că și ele ar putea fi coroborate cu începuturile lui Ion Barbu: *vitalismul dionisiac*. Într-adevăr, ceea ce izbește în ansamblul operei lui Valeriu Matei este vigoarea dezlănțuirilor vitaliste, avantaj și dezavantaj deopotrivă în realizarea expresivității poetice. Ion Barbu și-a surdinizat la timp excesele: în tinerețe, prin disciplinarea în formele reci parnasiene, apoi prin extraordinara voință a realizării *ermetismului canonic*, care-l singularizează în poezia universală și românească. Spre o îmblânzire orfică a grundului de „păgânitate” va aspira și Valeriu Matei.

În 1941, adresându-se tinerilor poeți, Ion Barbu le atrăgea atenția: „La temeliile sufletului omului de astăzi zac straturi de păgânătate. De ele, fărnarul se rușinează, le tăinuiește cu grijă, îngropându-le și mai tare într-însul sau le

² Mai trebuie observat că și orientarea lui Valeriu Matei, după experiența *Greciei imaginare*, către viziunea biblică a Creației și Apocalipsei pare a fi tot un imbold barbian, fiindcă autorul Rigăi Crypto considera *Apocalipsa după Ioan* cea mai înaltă realizare din poezia universală.

sărăcește înadins. Nebună ispravă! Aceste funduri sunt bogăția, demonia naturii noastre și greutatea e numai să le găsim adevăratul rost”.³ Ce-a făcut Valeriu Matei cu „straturile de păgânătate” din adâncurile ființei lui? Răspunsul îl găsim în operă. Nu i-a fost deloc ușor să le strunească. Uneori l-au învins crezând că le domină, într-o retorică la marginea elocvenței în gol, cu o putere de convingere sărăcită. Cititorul se poate ciocni de ea și-n unele pasaje din prezentul volum. Va fi însă răsplătit de reușite, care nu sunt puține.

„Straturile de păgânătate” se manifestă într-un temperament vulcanic, neliniștit, luptător, ceea ce, altminteri, l-a și propulsat în avangarda luptei de renaștere națională, într-o Basarabie ținută sub cnutul imperial sovietic. Spre deosebire de majoritatea colegilor de generație, care s-au crezut „liberi” înainte de vreme să „textualizeze” postmodernist, fără griji de ceea ce se petrece în cetate, la Valeriu Matei există o constantă a implicării nu doar pragmatic-politice în destinul neamului, ci și în textura operei poetice, fără a cădea nici în festivism, nici în transformarea poeziei în jurnalistică angajată. Prima poezie inclusă în *Elegiile fiului risipitor* se intitulează *Șaptesprezece* (cifra care coincide cu numărul poemelor din *Ziliada* finală, poate nu întâmplător), aluzie la vârsta tinereții sale, în 1976, poem care se conturează ca „artă poetică” a volumului prin care ar fi trebuit să debuteze: *Stea peste mare*. Dionisiacul din el se manifestă mai degrabă expresionistic, blagian⁴ (ca în *Dați-mi un trup, voi munților*), deși în cadență clasică: „În codrii seculari

stejarii cad/ loviți cu îndârjire și cu ură / și râul suferinței n-are vad / pentru cei dați Siberiei de zgură.// ...Mai bine șoim să fiu – în zbor/ o clipă în zenitul lumii/ decât strivit sub un picior/ ce-l cântă lașii și nebunii”.

Să se observe că, acum, poetul optimist-sfidător e la antipodul *nadirului latent* barbian, voindu-se „șoim” „în zenitul lumii”. Cum e și firesc, la șaptesprezece ani, și iubirea este stelară: „Când venea de dor cuprinsă –/ ca o lumânare aprinsă,/ codrii înălțau pe zare / roua-n lună sclipitoare;// pleoapele când mi-atingea/ lacul se însenina,/ unde line legănând/ stele-n tremur peste prund” (Stele). Nu lipsește tentația „nichitizării”: „s-au lovit lucruri și nume/ până sine s-a făcut” (Geneză). Însă privirea spre „râul interzis”, Prutul, nu lasă nici o speranță: „Nici o lumină. Nici o speranță.// Doar umbrele străjerilor/ pe malurile râului interzis”. (Doar umbrele)

Vitalismul poetului coboară din *zenit în tenebre*, dezlănțuindu-se, de-acum înainte, cel mai pregnant, fie în versul liber, fie hibridat cu cel clasic, precum în *Povara nopții*, primul său poem amplu, în care expresionismul se verbalizează în *strigăte și ecouri*, ca leacuri împotriva tăcerii: „nu cunosc temniță mai neagră –/ noapte a bucuriei lașe,/ bucurie a celor ce-și înveșmăntează pruncii / cu sârmă ghimpată în loc de fașe;// neguri prin care nu poți desluși/ surâsul fricii de nețârmurita durere –/ noapte a celor fără de nume,/ noapte a celor fără de vrere;// spațiu fardat, gata de pus pe dric,/ locul unde nu se întâmplă nimic...”

³ Ion Barbu. *Cuvânt către poeți*. În: *Opere*, II. *Proză*, Ediție critică, de Mircea Coloșenco, prefață, de Eugen Simion, București, Editura Univers Enciclopedic, 2000, p. 90.

⁴ Poezia *Icar*, din *Aniversarea cuvintelor* (1980) e concepută chiar pe blagiană slăbiciune a trupului prin contrast cu „aripile imense” la care aspiră celebrul personaj mitic: „Blestemat de fatum/ ca mereu să poarte/ aripi imense/ pe un trup prea slab,/ el descântă apa mării moarte,/ el îmbracă vâlul iernii alb; // singur printre oameni și-n pustiul obosit de orbitori-i nimb,/ pasăre din viitor târziu –/ aripile nu-i încap în cuib”.

Poetul începe să stăpânească tot mai abil procedeele retoricii (de la interogația retorică și anaforă până la repetiție și epitetul multiplu), cu preferință pentru metafora dură și pentru comparația amplă. Ești tentat chiar să vezi în Valeriu Matei un dăruit poet al comparației: „unghiile se ridică în sus/ ca schiurile” (*Disciplină*); „ca firul din clepsidră alunec printre oameni” (*Sentimentul trezirii*); „viața se zbate/ ca o pasăre în laț” (*Deprindere*); „tinerețea înflorește/ ca o coadă de păun în grădina Edenului” (*Una-alta*); „ca o lumină e numele pe care ar trebui să-l purtăm./ ca un fluviu măreț și demn”; „sunt ca o strună așteptând atingerea/ arcușului ce va declanșa/ ultimul sunet, ca un pustiu însetat” (*Întâia elegie*); „sunt ca un port părăsit de toate corăbiile”; „umbrele sfâșierii/se zbat la răscruci/ ca un clopot fără de limbă” (*A doua elegie*). Și exemplele ar putea continua pe pagini întregi. Elegiile, altminteri, sunt poeme de amplă respirație, „fiul risipitor”⁵ fiind deja instalat în intertextualitatea postmoderniștilor. În peregrinările sale, fiul risipitor are pentru prima oară revelația ființei licanthropice, a sa și a neamului său (*A șasea elegie*). Imaginarul poetic se desfășoară în toată plenitudinea: „caleidoscopic întâmplările vieții trecute loveau privirea/ ca frunzele toamnei geamul măcinat de ploii –/ zăpezile mari ale iernilor de odinioară/ vâlureau scânteietor peste chipul părinților./ peste imaginea primilor pași și a primei căderi./ **a lupului singuratic hăituit pe câmpia cu mărăcini** – (s.n.)/ culorile se iluminau deodată/ libertatea zborului sub bolta de-azur scânteietor/ în locurile copilăriei,

aici/ mii de păsări intonau/ sonurile tainice ale armoniei/ dar nicăieri nu era loc de popas pentru sufletul/ zbuciumat între două târâmuri”.

Propriu-zis – și faptul mi se pare emblematic pentru dialectica stilului matein – întors din căutările sale, Fiul risipitor a sosit în Ithaca (alt simbol care străbate nu numai lirica lui Valeriu Matei, ci se constituie ca o constantă a literaturii basarabene, după cum a demonstrat Mihai Cimpoi⁶), descoperindu-și identitatea arhaică. Altfel spus, postmodernismul său se „premodernizează” ontologic, nu parodic, prin întoarcerea la izvoare. Lupul dacic se transfigurează în arhetip al poetului, ca într-o nouă *facere*. Chiar *Facerea* se și intitulează poemul din volumul tranzitoriu *Aniversarea cuvintelor*, dedicat, nu fără ironie, „texistenței”, însă una rezonând cu lăcomia de viață și de dreptate a strămoșilor: „*iau toporul, cu o foame de lup, / cu o râvnă de aprig lupan / mă arunc asupra poemului”.*

Deocamdată, în trecere spre unul dintre cele mai consistente volume ale lui Valeriu Matei, *Somn de lup*, parcursul realizându-se prin *Moartea lui Zenon* și prin *Stâlpul de foc*. Cum am observat și altădată, rădăcinile arheale mateine se cristalizează în două simboluri complementare: *lupul* și *Orfeu*, ambele de proveniență daco-tracică. I-am putea găsi afinități lui Valeriu Matei cu Ion Gheorghe, nu doar la nivel tematic. Dimensiunea orfică a liricii lui Valeriu Matei vine și din harul său muzical, exersat, din păcate, numai amatoristic, prin voce și prin fluierat: „arcalele

⁵ Un portret existențial al *Fiului risipitor* întâlnim în poezia cu acest titlu din vol. *Stâlpul de foc*: „*de parcă-s exilat în propria mea umbră/ să-nvăț căderea și s-alunec blând/ pe fața pietrelor, pe glia aburindă/ mereu în urmă și mereu pierzând/ contur și formă, nuanță și culoare./ să n-am odihnă și să n-am crezare”.*

⁶ Vezi Mihai Cimpoi: *Cicatricea lui Ulyse* (1982), *Întoarcerea la izvoare* (1985), *O istorie deschisă a literaturii române din Basarabia* (1996) ș.a.

moderne au fluierat în sus”, cum zice ironic în *Ultimele știri*. Nu numai lupului dacic, ci și tracului Orfeu îi dedică un volum: *Orfeu și singurătatea*, care singurătate e și a lupului. De reținut sigura intuiție mitică a poetului: orfismul e decriptabil în legătură cu mitul lui Narcis, însinguratul vederii, care a bântuit și imaginația viitorului exilat de la Tomis, Ovidiu, în *Metamorfoze*. În alte contexte, am atras atenția că hermeneuții miturilor sărăcesc nepermis bogăția mitului oglinzii ignorând cel de al doilea protagonist, nimfa Echo, simbol al ecoului primordial și al durerii primordiale. De altfel, *tristețea lui Narcis* însuși (Louis Lavelle) este metamorfoza în vizual a ecoului, ca pedeapsă a rupturii ontologice dintre Narcis și Echo, dintre spațiu și timp, dintre vizual și auditiv, dintre apolinic și dionisiac. Orfeu încearcă să refacă armonia, recuperând-o pe Euridice din Infern, deși el însuși se trezește a fi un Narcis căzut în ispita privirii. Valeriu Matei trăiește, la rândul-i, la o înaltă tensiune mitică în singurătatea lui Narcis trecută în neliniștea primordială a nefericitei Echo, redusă la strigăt. Care poate deveni urletul lupului, în păduri, în pustiu sau în lumina lirei lui Orfeu. Poetul sugerează complexitatea trăirii printr-un splendid oximoron, strigătul văzului: „Scoateți strigătul văzului vostru la drumuri/ să lăcrimeze,/ să tune,/ să mă simt despicat de răbdare / și-n cadența lui verde să mă-năbuș.// Nu vă fie teamă! Nu vă fie teamă!! Cel care strigă nu simte/ ștreangul vorbeii lui pipăindu-l,/ doar el se suprapune ecoului,/ da, ecoului –/ singura muzică ce ne luminează.” (Neliniștitul).

Acum, „straturile de păgânătate” lucrează împotriva raționalismului modern, alternant cu aporiile lui Zenon, un Zenon care moare în clipa când își vede splurberat

raționamentul (*Moartea lui Zenon*): „Se zice că Zenon ar fi murit / când a văzut săgeata străpungând/ țestoasa inocentă ce-aleargă/ spre visul infantil al lui Ahile/ și visul lui era de-a se lipsi/ de un călcâi – acea epilepsie/ ce ne sufocă atunci când trebuie/ să fim puternici.// O, săgeată ce mă urmărești,/ tu n-o să mă străpungi,/ doar visul după care azi alerg / se mișcă neschimbat la față,/ și dacă taina mea îți spun –/ te și implor:/ să treci pe-alături,/ seducătoarea-mi umbră să înlături,/ căci eu nu sunt decât călcâi / bun de străpuns / așa cum e și lumea”.

Dar puritatea orfică a ecoului primordial este glasul clopotului, ca recuperare a sacralității spațiului natal abandonat de Fiul rătăcitor în postmodernitate. Unul dintre cele mai frumoase poeme mateine, lipsit de titlu, este cel închinat mamei readuse în memoria orfică tocmai de ecoul clopotelor: „Bat clopotele, mamă, în schitul Sfintei Vineri,/ bat clopotele toamnei și noi suntem azi triști,/ de-atâtea lacrimi urcă fântânile la ceruri/ și văduvită-i casa în care mai exiști.// E viața ca o haină de ploi ferfenițită / și aerul e putred de-atâtea suferinți,/ icoanele sunt șterse, altarele – surpate/ și vântul geme-n turla de poți să-ți ieși din minți.// Prin sat pustiu umbli. Cu degete de gheață/ crucifică deliruri în case de bătrâni/ și fructe-n destrămare aruncă-n aer greață,/ iar câinii urlă jalnic pe dealuri, pe la stâni.// Bat clopotele toamnei. Trec corbi bătrâni prin ceață,/ înnebunește mustul în via părăsită,/ mai fă o rugă, mamă, pentru cei duși de-acasă/ și scaldă-n lacrimi pâinea de zile împietrită.”

Altminteri, volumul care urmează, *Stâlpul de foc*, este închinat mamei Sevastița, „stâlp de foc” al casei părintești și al satului, o adevărată *axis mundi* a lumii-ca-lumen, cum ar spune Părintele

Stăniloae. Găsim aici poeme de iubire croite din plasma *focului* purificator fără de care ecourile sunt înghițite de bezna primejdiei: „*Vino, iubito, pe strada de care/ stele de-argint își sprijină colții,/ te mai aștept seară de seară/ nebun de atingerea bolții!!! Strig și ecoul se pierde în noapte,/ frunza din plopi viscolește pe zare,/ luna, prin așchiile norilor grei,/ sabia lui Damocles îmi pare*”.⁷

Elaborat în 1985, volumul *Somn de lup*, tipărit, într-o primă ediție abia în 1990, ocupă un loc aparte în creația lui Valeriu Matei, nu doar pentru că dă măsura originalității imaginarului său poetic. Cartea pornește de la două motouri, unul din Zilot Românul, de la 1818, celălalt de la un pasaj din *De la Zalmoxis la Genghis-Han*, de Mircea Eliade: „Din perspectiva mitologică a istoriei s-ar putea spune că acest popor s-a născut sub semnul Lupului, adică predestinat războaielor, invaziilor și emigrărilor”. Eliade esențializează aici, implicit, și viziunea lui Valeriu Matei asupra destinului său și al neamului românesc. Autorul a ținut să ne ofere și un *Prolog* în proză mărturisitoare, motivând de ce *Somn de lup* îi este cartea la care ține cel mai mult. Motivația este estetică și existențială: „scrierea acestei cărți m-a ajutat să înfrunt una dintre cele mai triste perioade ale vieții mele – pustiul singurătății și al disperării de la fosta mănăstire Noul Ierusalim, unde am ajuns la finele anului 1983, atunci când visele unei cariere universitare și științifice s-au risipit, urmare a verdictelor de antisovietic și naționalist, ce mi le-au dat temuta organizație secretă a fostului imperiu sovietic – KGB-ul. Excluz de la doctorantură, fără acoperiș deasupra

capului și fără o sursă de existență, după mai bine de jumătate de an de suferințe și deziluzii, am reușit să mă angajez doar în calitate de colaborator științific inferior la un muzeu de studiere a ținutului, cu un salariu mai mult simbolic. Acolo, în iarna cu zăpezi de un metru a anului 1984, am început să scriu această carte”.

De precizat că lupul matein este nu unul al *haitei*, nedevenind un simbol al sălbăticiei și barbariei, ci e unul singuratic,⁸ supraviețuind într-un secol al „menajeriei” generalizate, ca „arhiurmă” (Jacques Derrida) a unei Dacii eroice și tragice deopotrivă. Dimpotrivă, lupul matein are a se confrunța, în singurătatea lui, cu adevărata haită barbară descinsă din crivățul ghețurilor Siberiei: „*de ce au fost să ne iasă înaintea/ crivățul de-a călare pe tundră,/ tundra de-a călare pe arcu/ aurorei boreale, de ce au fost să ne iasă în cale./ Doamne,/ când eram lupi tineri și cerești / dincolo de piatră și de frunză,/ când mai eram încă dincolo / de plânsul înăbușit al părinților noștri,/ de ce a fost să ne iasă în cale / aisbergul neted ca oglinda/ care, strivindu-ne și topindu-se/ lasă în juru-i/ lacul de sânge/ în care/ o să mă înec?*” (Întrebare fără sfârșit)

În fața monstrului din tundră, poetul trebuie să îmbrace pielea de lup a strămoșilor săi și să reziste, dezvelind colții verbului (*Ritual*): „*Va trebui curând să-mbraci și tu/ pielea de lup și să ieși noaptea-n câmp / să fii hăițașul umbrelor și-a lunii/ și ținta vechilor heralzi/ descinși din întunerice*”.

Lupul matein devine un *arheu* eminescian, precum ciobanul mioritic în nuvela lui Ion Druță, *Toiagul păstoriei*. De aceea, este vorba de o „trezire” ca dintr-un

⁷ Vezi și Theodor Codreanu. *Singurătatea lupului*. În: „Viața Basarabiei”, serie nouă, nr. 3 (11), 2004.

⁸ *Ibidem*.

somn de lup: „Dorm cu tâmpla pe-ntinsul zăpezii,/ aruncat în departe, gonit ca un lup / și sunt din neam ce purtase lupul pe flamuri,/ și sunt din neam ce-și sacrifică aezii,/ și cu tâmplă de lup dorm pe-ntinsul zăpezii.// Lup singuratic,/ stăpân în codrul umbros,/ prin mine mai murmură durerea străbună/ și gloanțele atâtor hăitași/ îmi stăruie-n piept dureros,/ și-n sunet de corn, în sunet duios,/ mă cuprinde omătul vălurat sub lună.// Pustiul, noaptea,/ noaptea, pustiul / băntuie prin noi, neamul de lupi,/ rătăcind, despărțind pre tata de fiul,/ acoperind masa, lampa, sicriul –/ ziduri,/ ziduri înalte din care nu poți să te rupi...” (Somn de lup)

Întrucât lupul dacic de pe flamuri a supraviețuit în aed, poetul crede că ar putea îmblânzi fiarele aidoma lui Orfeu, chiar dacă reîntors din Infern el însuși ar putea fi amenințat cu sfășierea (Tânăr aed):

„Tânăr aed – nu vreau s-ascult preziceri / că dragostea-mi voi pierde în curând / și din Infern re’ntors, rănit și-nfrânt,/ voi fi eu însumi pradă sfășierii”.

Vibrația orfică pentru plaiul mioritic, atât de amenințat, capătă accente din Cântarea României lui Alecu Russo: *„țară a câmpiilor ce se-nchină mării / și a munților ce iau forma unei palme / în care Dumnezeu ține inima pământului,/ țară a colinelor,/ urcate spre ceruri de ciocârliei,/ pe unde în seri de vară trece umbra lui Orfeu,/ leagăn de aur al bătrânului Istru/ purtându-i nesomnul / spre marea cea neprimitoare”* etc. (Descriptio patriae)

Orfeu, ca lup singuratic, este ultimul războinic din burgul modern devenit „menajerie”. Ruga lui Orfeu e pentru ocrotirea lupilor: *„Sfinte Petru, ocrotește lupii/ să nu moară la răscrucea iernii,/*

du-i în peștera din munte, unde luna/ printre brazi luminile își cerne”. (Rugă)

Cartea se încheie optimist, cu o Epistolă de la Sarmizegetusa: *„În seara asta plouă la Sarmizegetusa / și grâul din hambarele regești / răsare-n fire verzi purtând pe creștet / nisipul auriu. El este rodul / comorilor ascunse în adâncuri.// Războiul încă nu s-a încheiat,/ mărite Decebal”.*

Dimineața marelui oraș este eplângerea orfic-apocaliptică a degradării burgului-menajerie, în care lupul a devenit câine (Fugă). Un burg de plastic, devastat, lipsit de memorie, care „trage să moară” (Presimțire): „orașul și-a pierdut memoria,/ e ramolit și sclerosat / ca bătrânii care de zile mari / se adună în piață.../ (orașul a uitat cum se numește piața)” (Argument)

Aidoma lupului matein, Orfeu devine la fel de singur, cum suntem preveniți de titlul volumului care cuprinde poeme scrise între 1990-2002: *Orfeu și singurătatea*. Crivățul siberian este departe de a se fi stins, în pofida „îngulerării” lui: *„ursul siberian ne suflă mereu în ceafă;/ în arșițele sudului, când ne sufocăm/ de atâtea îmbrățișări calde,/ brusc ni se face frig –/ e suflarea de gheață/ strecurată abil după guler”.* (Ursul siberian)

Într-adevăr, războiul lui Decebal nu s-a încheiat, nici pentru Basarabia, nici pentru Țară. Meritul lui Valeriu Matei este de a-l fi continuat alături de „lupii” renăscuți ai Basarabiei, nu doar la modul pragmatic, ca politician, ci și printr-o poezie vizionară, plină de vigoarea „straturilor de păgânătate”, pe care el a știut să le strunească la modul orfic al ființei.

THEODOR CODREANU
(Huși, România)

REDACTOR-ŞEF:

dr. hab. **Alexandru Burlacu**

REDACTORI ADJUNCŢI:

dr. hab. **Vasile Bahnaru,**

dr. hab. **Anatol Gavrilov**

MEMBRI AI COLEGIULUI DE REDACŢIE:

acad. **Mihai Cimpoi** (Chişinău)

acad. **Marius Sala** (Bucureşti)

acad. **Eugen Simion** (Bucureşti)

m. c. al AŞM **Anatol Ciobanu** (Chişinău)

m. c. al AŞM **Nicolae Bileţchi** (Chişinău)

prof. dr. **Klaus Bochmann** (Leipzig)

dr. hab. **Ion Ciocanu** (Chişinău)

dr. hab. **Elena Constantinovici** (Chişinău)

dr. hab. **Aliona Grati** (Chişinău)

dr. hab. **Vitalie Marin** (Chişinău)

prof. dr. **Dan Mănuică** (Iaşi)

dr. prof. univ. **Eugen Munteanu** (Iaşi)

dr. hab. **Vasile Pavel** (Chişinău)

dr. hab. **Ion Plămădeală** (Chişinău)

dr. hab. **Gheorghe Popa** (Bălţi)

dr. hab. **Andrei Țurcanu** (Chişinău)

dr. hab. **Ludmila Zbanţ** (Chişinău)

dr. **Constantin Bahnean** (Moscova)

dr. **Ion Bărbuţă** (Chişinău)

dr. **Tudor Colac** (Chişinău)

dr. **Nicolae Leahu** (Bălţi)

dr. **Nina Corcinschi** (Chişinău)

dr. **Veronica Păcuraru** (Chişinău)

dr. **Silvia Pitiriciu** (Craiova)

dr. **Viorica Răileanu** (Chişinău)

dr. **Angela Savin** (Chişinău)

dr. **Maria Şleahţichi** (Bălţi)

dr. **Galaction Verebceanu** (Chişinău)

dr. **Ana Vulpe** (Chişinău)

SECRETAR DE REDACŢIE:

Mihai Papuc

Revista *Philologia* este moştenitoarea de drept şi continuatoarea publicaţiilor *Limba şi Literatura moldovenească* (1958-1989) şi *Revistă de lingvistică şi ştiinţă literară* (1990-2009).

MANUSCRISELE ŞI CORESPONDENŢA SE VOR TRIMITE PE ADRESA:

Bd. Ştefan cel Mare şi Sfânt, nr. 1 (biroul 419), MD-2001, Chişinău, Republica Moldova
tel.: (+373 22) 27-45-23; e-mail: philologia@ymail.com

Orice material publicat în *Philologia* reflectă punctul de vedere al autorului.
Responsabilitatea pentru conţinutul fiecărui articol aparţine în exclusivitate semnatarului.

Manuscrisele nepublicate nu se recenzează, nu se comentează şi nu se restituie.
La solicitarea autorilor, unele articole sunt publicate cu î din i în corpul cuvântului.

PHILOLOGIA
2010, nr. 5-6, p. 1-161

Procesare computerizată *Galina Prodan*

Formatul 70×100 1/16. Coli de tipar conv. 9,25 Tirajul 200 ex.

Magna-Princeps SRL
str. Corobceanu 24^a, Chişinău
tel./fax: 23-53-96

ISSN 1857-4300

9 771857 430005

ACADEMIA DE ȘTIINȚE A MOLDOVEI

INSTITUTUL DE FILOLOGIE

Philologia

– PHILOLOGIA –

LII

SEPTEMBRIE–DECEMBRIE

LII

2010

SEPTEMBRIE–DECEMBRIE

2010